

Елизабет Хюит

®
ИЗДАТЕЛЬСТВО
ИЗДАТЕЛЬСТВО

ИЗДАТЕЛЬСТВО

ЕЛИЗАБЕТ ХЮИТ ИЗАБЕЛ

Превод: Пенка Стефанова, Илия Годев

chitanka.info

Магнетичният Адриан Ренвил пристига в родината на баща си — Англия, с намерението да разбере причината, подтикнала дядо му да прокуди първородния си син. Младият американец изобщо не подозира, че във фамилното имение Одзуик Чейс, чийто законен наследник се явява, ще срещне прелестната Изабел, годеница на арогантния му братовчед, и ще се влюби от пръв поглед в нея. Но за да спечели любовта на Изабел, Адриан трябва да разобличи един коварен заговор, целящ, да го унищожи.

ПЪРВА ГЛАВА

През 1813 година Адриан Ренвил измами смъртта три пъти.

Първия път всичко беше пресметнат риск. Избавлението му бе истински шанс, просто усмивка на добрата съдба.

Малко преди това същата година флотата на набиращите сила Съединени щати влезе в няколко битки с британски линейни кораби и спечели значителни победи. В отговор англичаните поставиха здрава блокада по целия източен бряг на Америка. Това се оказа много ефективна маневра. През зорко охраняваната линия успяваше да се промъкне само от време на време по някой бърз капер. Тези, които не успяваха, често биваха застигани от смъртта.

Ренвил много добре знаеше това, когато в началото на май същата година уреждаше пътуването си за Мадейра с един от споменатите дръзки капери. Възнамеряваше да отиде в Англия, но директното пътуване дотам бе невъзможно. От Мадейра се надяваше да стигне до Португалия и оттам — до Англия. Нямахше да бъде приятно пътуване, даже и без опасността от блокадата.

Въпреки че капитанът на „Морският ястреб“ имаше несравнима репутация заради уменията си да се измъква незабелязано покрай английските кораби, този път късметът му изневери и по капера беше открит огън. Понесе два удара, вторият от които улучи точно мястото, където Адриан Ренвил бе стоял момент преди това. Снарядът мина толкова близо до него, че разкъса ръкава му и ръката го наболяваше почти две седмици.

Ренвил беше избрал да пътува с „Морският ястреб“ не само заради репутацията на капитана, а и заради името на кораба. Като ученик във Вирджиния приятелите му го наричаха Ястреба заради манията му да изучава внимателно всяка трудна или враждебна ситуация, преди да се хвърли стремително към нея. Беше имал предчувствието, че кораб с такова име може да му донесе късмет. По времето, когато „Морският ястреб“ стигна местоназначението си,

оцелял както от атаката на англичаните, така и от две страшни морски бури, Адриан вече беше убеден в мъдрия си избор.

Пристигна в Борнмът^[1] през Лисабон в края на юли. Когато слезе от кораба, слънцето вече залязваше. Младежът събра вещите си и се поразходи безцелно из пристанището, за да се ориентира в обстановката, преди да потърси хана на име „Трите камбани“.

Накрая умората и гладът надвиха любопитството му и малко преди здрач той влезе в двора на „Трите камбани“. Когато се приближаваше към сградата на хана, една карета с гербове на вратите връхлетя внезапно и накара Адриан да отстъпи чевръсто встрани, за да не попадне под колелата ѝ. Последва суматоха и конярите се втурнаха към главите на конете. Адриан влезе вътре.

Не беше човек, който би стоял навън в тълпата, освен ако не го сметеше за свое задължение. Беше висок, макар и не прекалено. Чертите на лицето му, фини и аристократични, бяха по-скоро привлекателни, отколкото впечатляващи. Тъмnozлатистата му коса на слаба светлина можеше да бъде взета за кестенява, а очите му бяха сиви, с повече зелен, отколкото син оттенък. Беше слаб и строен, със силата и телосложението на атлет, но физиката му бе скрита от широката пелерина, която висеше свободно на раменете му, за да го предпазва от необичайния за сезона хлад.

В общата зала на хана беше също толкова оживено, колкото и на двора. През същия следобед бяха пристигнали три кораба с пътници и всички гостилници по крайбрежието бяха пълни. Наоколо цареше врява от гласове и стържене на метал в порцелан. Келнерите се движеха забързано от кухнята към масите в общата зала, а оттам идваха обичайните избухвания от полупиянски смях и добродушни викове. Ренвил остави багажа си до вратата, дръпна един от келнерите за лакътя и го помоли да извика собственика. Мъжът кимна разсеяно и изчезна в общата зала, като остави Адриан да се чуди дали съобщението му ще бъде предадено.

Копнееше за удобен стол, топлина и огън, здрава храна и халба бира, но за момента се примири, че трябва да изчака, и използва времето си да се огледа. Видя един добре облечен мъж да влиза в хана и предположи, че това беше собственикът на каретата, която едва не го бе ударила. Мъжът се огледа нетърпеливо. След като измина около минута и все още никой не му обръщаше внимание, той протегна

напред бастуна си и едва не препъна един келнер, който носеше пълен поднос. Това действие беше преднамерено и се оказа доста по-ефикасно, отколкото учтивата молба на Адриан. Келнерът незабавно се върна към помещението зад общата зала и само след минута излезе, следван от един човек, чийто уверен вид и безупречно чиста престилка издаваха, че е собственикът.

Мъжът от каретата доста наперено съобщи името си — сър Антъни Белзуик — и уведоми собственика, че желае спалня за нощта и отделен салон за хранене. Собственикът отвърна с уважение, но в никакъв случай раболепно, че ханът е пълен за нощта и само тези, които вече имаха уговорени стаи, могат да бъдат настанени.

— Това е просто непоносимо — каза сър Антъни с подчертано провлечен глас, както беше на мода по това време. — Човече, ще намериш стая или ще ти отнема разрешителното; проклет да бъде, ако не го направя. Имам много високопоставени приятели, както ще откриеш за своя най-голяма изненада.

Собственикът обаче изглеждаше повече ядосан, отколкото изненадан.

— Както и да е, сър Антъни, нямам свободна стая да ви дам. Също така няма хан на пристанището, който да може да го направи. Все пак бихте могли да опитате в „Зеленият човек“, сър. Той се намира на миля път от брега и е възможно да има все още незаети стаи. Там не ходят много от изисканите клиенти, но е чисто и благоприлично.

Сър Антъни обаче предпочете да приеме този разумен съвет като лична обида към достойнството му и смъмри стопанина за неговата глупост и наглост. След това заяви, че желае незабавно да му се даде стая, даже и това да означава да бъде изхвърлен някой по-маловажен гост.

Адриан престана да слуша тази тирада почти в самото ѝ начало. Отбеляза си наум, че стаята, ангажирана за евентуалното му пристигане преди месец, едва ли бе останала свободна. Явно щеше да му се наложи да се влачи още една миля до „Зеленият човек“, докато накрая се настани удобно. Свадата тук не му влизаше в работата.

Адриан беше пристигнал в Англия, твърдо решен да не си създава предубеждения, особено що се отнася до благородниците и едрите земевладелци. Баща му навремето бе напуснал страната, сърдит и изпълнен с горчивина към обществото, в което беше роден. Въпреки

това беше възпитал децата си да си формират свое собствено мнение. Сред приятелите на Адриан имаше един английски благородник, чието семейство притежаваше имоти във Вирджиния. Сър Джеймс Стоукс не му се струваше нито надут, нито ограничен, както бе чувал баща си да се изразява за някогашните си сънародници. Обаче това първо наблюдение на член от класата, от която баща му се бе отрекъл, и то в естествената ѝ среда, не бе никак благоприятно.

Стопанинът изслуша тирадата мълчаливо, но със стиснати юмруци и зачервено лице. Когато баронетът спря, за да си поеме дъх, собственикът каза с рязък тон:

— Нямам нищо за вас, сър. По-добре е да идете в друг хан или изобщо няма да си намерите място за нощта. — И се обърна, без да дочака отговор.

Адриан също понечи да се обърне и да вдигне отново куфара и пътната си чанта, но е тъгълчето на окото си видя как баронетът вдигна бастуна и пристъпи към стопанина с явното намерение да го удари. Адриан направи бързо движение и отскубна бастуна от ръката на сър Антъни точно преди ударът да се стовари върху раменете на нищо неподозиращия мъж. Стопанинът се обърна към тях точно навреме, за да види как Адриан строши бастуна на две.

Лицето на баронета се обля в ярка червенина.

— Какво, но дяволите, си мислиш, че правиш? — каза яростно той и се обърна към собственика: — Кой е този нахален простак?

— Някой наистина добър човек, както и да му е името — отвърна стопанинът. — И аз ще го почерпя с халба от най-добрата си бира.

Сцената, предизвикана от неприятния баронет, най-накрая привлече вниманието на двама-трима от хората на стопанина и те се приближиха в очакване той да им даде някакъв знак. Работодателят им се обърна към един от тях и му нареди да докара до входа каретата на сър Антъни.

— Нямам намерение да си отивам — заяви баронетът, разтреперан от гняв. — Всъщност намерението ми е да извикам съдията, който ще накара да арестуват този човек за нападение.

Адриан само сви нехайно рамене в отговор. След това стисна юмруци, пристъпи към сър Антъни и каза:

— Е, щом ще се давя, то поне нека е в дълбока вода.

Сър Антъни видимо пребледня. Беше слабават и няколко инча по-нисък от Адриан и предпочете да отстъпи, тъй като не разполагаше с оръжие и нямаше възможност да заплашва. Той се дръпна няколко крачки назад, изкриви устни, като се опита не особено успешно да изобрази презрителна усмивка, и каза с отвращение:

— Аха, американец! Проклет варварин. Виждам, че това място не е за свестни хора. — После се завъртя рязко и последва слугата, който току-що беше напуснал общата зала.

Стопанинът, чийто гняв се стопи незабавно, се обърна към Адриан с широка усмивка:

— По-добре варварин, отколкото копеле. Най-любезно ви благодаря, господине. А сега, ако желаете, ще ви почерпя с халба бира, както вече обещах.

Адриан отвърна на усмивката и в изражението му веднага пролича непринудената природа и чувството му за хумор.

— Тогава нека бъде от домашната ви бира, благодаря. Все още не съм запознат с обичаите на вашата страна, но се надявам този проклет човек да не е типичен пример за това, което бих могъл да очаквам.

Усмивката на стопанина се превърна в гримаса.

— Невинаги, но пък за сметка на това твърде често. Някои от дребните аристократи си мислят, че притежават телата и душите ни само защото са имали щастието да се родят с потекло. Но все пак не бих искал да ви създам погрешно впечатление, господине. Повечето от хората, които ще срещнете, са също толкова добросърдечни, колкото се обзалагам, че сте и самият вие.

Докато говореше, погледът му попадна върху багажа на Адриан и лицето му помръкна.

— Ще имате нужда от стая ли, господине? Аз казах истината на Негова Всемогъща Светлост, но бих могъл да ви настаня някак си, ако не сте особено придирчив.

Адриан се засмя и поклати глава:

— Човек се научава да не очаква твърде много след един месец по моретата и две седмици в португалски хан, където държат козите и кокошките в една стая с гостите. Надявах се, че е възможно да пазите стаята, резервирана за мен, но тъй като съм закъснял доста и виждам броя на клиентелата ви, разбирам, че това е напразна надежда. Името ми е Ренвил. Дядо ми, лорд Одуин, ми писа, че ми е запазил стая тук,

но ми се струва малко вероятно уговорката да е била за толкова дълго време.

За пръв път стопанинът придоби смутен вид.

— Негова Светлост даде разпореждания да ви се пази стаята, господин Ренвил, като се подразбираше, че пътуването през океана в такива времена не е твърде сигурно. — Той въздъхна съкрушено. — Но кой можеше да предположи, че точно тази вечер ще дойдете да я поискате? Имах намерение да ви помоля да споделите стаята си с друг пътник, който е сам, но сега, след като знам кой сте, това като че ли няма да свърши работа. Все пак бих могъл да убедя господин Дженкинс да се откаже от стаята си и да му поставя легло в друга.

— Желанието ми е да не поставяте себе си и нищо неподозиращия господин Дженкинс в такова неудобно положение — възрази бързо Адриан. — Ако бъдете така добър да ме упътите, ще се чувствам съвсем удобно и в „Зеленият човек“.

Стопанинът щеше да постави под съмнение интелигентността на Адриан, ако продължеше да настоява, че в това положение няма нищо неудобно. Затова поклати глава със съжаление и каза:

— Негова Светлост ми е дал нареждания, господине. Трябваше да се погрижа да ви настаня удобно и веднага да изпратя съобщение на Негова Светлост, за да го уведомя, че може да изпрати каретата си колкото е възможно по-скоро.

— Е, тогава нищо не му пречи да я изпрати в „Зеленият човек“ — рече Адриан с непоколебимото търпение на човек, който възнамерява да постъпи така, както смята за добре.

Стопанинът не изглеждаше особено убеден, нито пък доволен от подобен обрат на събитията.

— Моля за вашето извинение, господине, но Негова Светлост желае...

— Аз, разбира се, ще ви обезщетя за парите, които дядо ми несъмнено е предплатил, за да ми запазите стаята и които ще трябва да върнете — каза Адриан бързо и уверено, като се надяваше по този начин да прекрати всякакви по-нататъшни спорове. Внезапно се беше почувствал страшно уморен и ако му се налагаше да върви още цяла миля, предпочиташе да не се бави.

— Не е заради парите, господине — рече мъжът и се усмихна мрачно. Беше чувал, че в Съединените щати нещата стояха другояче.

Бе малко вероятно този приятен младеж, току-що пристигнал оттам, да разбира, че човек не си позволяваше да върви срещу желанията на благородниците. Не и на истинските благородници, какъвто сър Антъни Белзуик със сигурност не беше. Когато те бяха богати и силни, както старият лорд Одуин, чието име се познаваше от всички класи даже и в най-отдалечените кътчета на кралството, това си беше истинско безразсъдство. — Лорд Одуин ще бъде много засегнат, когато разбере, че не сте направили, както е пожелал той, господине.

Адриан се усмихна леко, за да прикрие нарастващото си раздразнение.

— Сигурен съм, че ще успея да дам задоволително обяснение за действията си на лорд Одуин. Също така ще го уверя, че аз съм настоявал на своето и че няма защо да ви обвинява, задето не сте спазили нарежданията му.

По изражението на стопанина не личеше да е кой знае колко убеден, но беше достатъчно хитър, за да разбере, че Адриан не възнамерява да промени плановете си.

— Както обичате, господине. Все пак няма нужда да вървите пеш до „Зеленият човек“; ще накарам да ви приготвят двуколката. Ако ви е угодно, настанете се на някоя маса и аз ще се погрижа да ви донеса домашната бира.

Адриан предпочиташе да язди, отколкото да пътува с кола дотам, но багажът му правеше това невъзможно. Все пак двуколката беше за предпочитане пред ходенето в такова уморено състояние. Затова той не възрази срещу тези предложения и се настани на най-близката маса, на която имаше свободен стол. Там бяха седнали двама души, които обсъждаха едновременно вечерята си и политиката и прекъснаха разговора си само за да кимнат на Адриан.

Не след дълго стопанинът се завърна с препълнената халба в общата зала. Той извади лист запечатан пергамент от джоба на престилката си и го подаде на Адриан.

— Трябваше да ви предам това веднага след пристигането ви, господин Ренвил. — След това се поклони и остави младежа да се наслаждава на бирата си.

Адриан разчупи печата и отвори писмото, като предполагаше то да е нещо като пожелания за добре дошъл или нареждания от дядо му. Съобщението беше кратко и изписано с уверен почерк. Младежът го

прочете два пъти, след това го сгъна и го постави във вътрешния джоб на дрехата си. Когато конярят дойде да му съобщи, че двуколката е готова, чертите на Адриан бяха застинали в мрачна физиономия и той изглеждаше доста по-различно от това, което се очакваше от един приятен млад джентълмен.

В камината на малкия удобен салон в „Зеленият човек“ беше запален слаб огън, който разпръскваше приятна топлина. Вечерта беше необикновено хладна и влажна за сезона. Сър Джеймс Стоукс се бе настанил удобно до току-що разчистената маса.

— За нещастие сред нас има някои нахални и отвратителни малки просяци — каза тъжно той в отговор на разказаното току-що от Адриан Ренвил. — Белзуик, казваш? Мисля, че никога не съм го чувал. Може да е някой провинциален земевладелец. Хора като него понякога са много самомнителни. Но бъди спокоен, Адриан, не всички са такива.

Изминалите двадесет и четири часа и добрата храна, придружена с отлично бордо, бяха поуталожили раздражението на Адриан от грубия и непоносим баронет. Сблъсъкът вече изглеждаше като забавна история, подходяща за разправяне след вечеря.

— О, разбира се. Ти не си чак толкова лош за англичанин — подметна присмехулно той. — Само че се съмнявам дали ще мога да намеря някаква похвала за дядо ми.

Адриан извади писмото от джоба на палтото си. То все още го тревожеше, макар и да бе възвърнал вечното си чувство за хумор и влечението си към абсурдностите. Адриан протегна писмото, а сър Джеймс го взе и го прочете. Когато свърши, остави го да падне на масата, усмихна се на приятеля си и каза:

— Значи ще те заключат на тавана, докато те приведат в приличен вид. Старият дявол сигурно очаква да пристигнеш, увит в мечи кожи и с набедрена превръзка.

— Най-малко — отвърна сухо Адриан, В съобщението на дядо му се казваше да си стои в стаята, докато дойде някой да го вземе от „Трите камбани“, и да не издава самоличността си на никого. Даже и пестелив на думи, лорд Одуин даваше да се разбере, че очаква американският му внук да бъде ако не точно дивак, то поне без

маниери, неграмотен и напълно лишен от всякакво чувство за обществено приличие; истински срам за името Ренвил. Явно според стареца Адриан трябваше да бъде подложен на обучение, преди да бъде представен пред обществото.

В стаята влезе слуга, който носеше поднос с коняк и две чаши. Адриан му посочи да го остави на масата между двата стола, дръпнати близо до огъня. Дни като този през юли бяха нещо нечувано в топлия и сух климат на Южна Пенсилвания. Адриан почувства как през костите му премина неочакван хлад.

— Трябва да си призная — рече той, като възобнови прекъснатия разговор веднага щом се настаниха удобно на столовете, — че дължа извинение на покойния си баща. Винаги съм си мислел, че ужасните истории, които ми е разправял за деспотичния характер на баща си, са били съчинени, за да ме накарат да бъда благодарен, че имам по-благ родител. Или може би, за да го оправдая, задето се е отказал от правото си на първороден син — и следователно от моето право — за да задоволи жаждата си за приключения в Новия свят. Явно съм бил несправедлив към него.

Сър Джеймс, който също беше седнал пред огъня, протегна напред дългите си крака.

— О, боже, да. Сега лорд Одуин не се показва в обществото, както преди, но все още се разказват истории за властния му характер. Знаеш ли, гневът му е направо легендарен. Не е човек, който беснее и се тръшка истерично, но кара силни мъже да се свиват под студения му стоманен поглед. Казват, че даже дяволът не бил нищо пред него. Можел да се справи с всеки, скъпи мой. — Той направи пауза, за да се наслади на течността с дълбок кехлибарен цвят в чашата си, като я вдигна срещу светлината на огъня и я огледа изпитателно със склучени вежди. — Да пукна, ако не е френски — рече той, отвличайки вниманието си за момент. — Чудя се дали стопанинът има достатъчно запаси от него, за да ми продаде едно-две бурета.

— Аха! — рече Адриан, сякаш току-що беше открил решението на някаква загадка. — Значи намръщената физиономия на баща ми е била по наследство. Рядко му се налагаше да използва пръчката за мен и братята ми; беше достатъчно само да ни хвърли един страшен поглед, за да ни накара да не грешим повече. Никога не съм знаел подробности за скарването му с дядо, което е накарало баща ми да

зарече всичко и да емигрира в Америка — продължи той след моментна пауза. — Е, не е чудно, след като и двамата са замесени от едно тесто.

След пристигането си в Съединените щати Франсис Ренвил, бащата на Адриан, беше използвал силната си воля и решителност в своя полза. Беше взел със себе си малкото наследство от една своя пралеля и с помощта на сделки със земи беше увеличил многократно размерите му. След това се беше оженил за наследницата на корабен магнат — упорит и твърд човек, който бе така любезен да се спомине малко повече от година след сватбата. Така господин Ренвил беше станал един от най-богатите мъже в разрастващата се нация.

Въпреки че главната част от именията му се намираше в Пенсилвания, той имаше значителни имоти във Вирджиния и беше изпратил най-големия си син да се учи в колежа „Уилям III и Мери II“. През последната си година там Адриан се беше запознал със сър Джеймс, изпратен по това време от баща си да се грижи за имотите недалеч от плантацията на семейство Ренвил. Въпреки че сър Джеймс беше с няколко години по-голям, бе склонен да забрави това; Адриан даже на двадесет и две беше необичайно зрял за възрастта си. Сър Джеймс несъмнено отдаваше това на силната воля и решителност, които младежът бе наследил от баща си и дядо си.

Сър Джеймс погледна Адриан над ръба на чашата си. От първата им среща бяха изминали повече от осем години и в чертите на приятеля му личеше още по-голяма сила. Независимо от репутацията на лорд Одуин, сър Джеймс никога нямаше да се поколебае да довери всичките си пари на приятеля си. Той безспорно беше много сериозен младеж.

Адриан, сякаш усетил погледа му, се обърна към него и се усмихна с измамно скромния си маниер и разпръсна всички мрачни мисли:

— Явно съм точно такъв глупак, какъвто брат ми Теди ме нарече, когато се готвех да дойда тук и да се срещна със семейство Ренвил. Не че съм се надявал да ме посрещнат с отворени обятия, но признавам, че не очаквах да се срамуват от мен. — Той отпи замислено от коняка си, помълча няколко секунди и каза: — Познаваш ли още някой от семейството ми, Джейми? Мога ли да очаквам от тях същото отношение?

— Познавам ги съвсем слабо, следователно не мога да кажа нищо.

Адриан го погледна с лениво присвити очи.

— Опитай се, добри ми приятелю. Не би желал да стана нищо неподозираща мишена за техния присмех, нали?

Сър Джеймс се засмя.

— Всеки добър ловец знае, че е дяволски трудно да повали ястреб. Значи отново ще се захванеш с обичайните си номера, а, Адриан? Затова ли изпрати вест първо на мен, а после на семейство Ренвил?

По усмивката на Адриан личеше, че въпросът бе попаднал право в целта.

— Да, затова, но и заради силното ми желание да те видя възможно най-скоро. Бих искал да ми кажеш всичко, което знаеш за роднините ми, Джейми. Известно ти е, че мразя да влизам слепешката в каквато и да било ситуация.

Сър Джеймс въздъхна примирително.

— Предупреждавам те, че не е много; предимно слухове и догадки. Ти произхождаш от доста високопоставено семейство. Далеч над моите възможности, страхувам се. Никой Ренвил досега не е бил министър-председател, вярно е; а и титлата им е само графска. Казват обаче, че това е, защото са достатъчно хитри и знаят, че истинската власт често е зад трона, а не върху него. Но министър-председатели и дори крале се заслушват, когато говори някой Ренвил. С това долу-горе се изчерпва описанието на дядо ти, а също и на чичо ти Джулиън, който почина преди три години. Най-малкият син на Джулиън Ренвил, Карлтън, върви по техните стъпки. Още няма тридесет, но вече е заемал важни служби в правителството. Очаква се не след дълго да получи пост в Министерския съвет.

Адриан повдигна леко вежди и попита заинтригувано:

— А по-големият син?

— А, Куентин ли? — рече с равен глас сър Джеймс. — Той си е създал име по съвсем различен начин: първокласно конте, ловец, който няма равен на себе си, и водеща фигура в модата. Един от тези безразсъдни хора, които са способни да се спречат дори и с дявола и карат четворен впряг с разноцветна вратовръзка. Хората също се заслушват в думите му, но по други причини. Доколкото ми е известно,

той няма интерес към политиката или каквато и да било друга полезна дейност, но все пак е безспорният любимец на лорд Одуин. Слуховете говорят, че именно той го е направил такъв. На стареца на младини също му се било искало да се прояви в света на модата и сега преживявал тази си мечта чрез Куентин. Карлтън, който много повече прилича на лорд Одуин, не може да се похвали с особена привързаност от негова страна. Даже и семейство Лейлънд, доколкото съм чувал, се радва на по-голямо благоразположение.

Адриан усети преднамерено безизразния тон на приятеля си, докато той описваше Куентин Ренвил. Сър Джеймс явно не харесваше този човек и думите му издаваха това, което гласът му се опитваше да прикрие. Адриан реши засега да не обръща внимание на това.

— Кой са семейство Лейлънд?

— Лорд и лейди Лейлънд — отвърна сър Джеймс. — Той работи във Външно министерство и е изпратен в Бразилия. Вероятно до края на войната, след като сега пътуването от единия до другия континент е тъй дяволски несигурно. Лейди Лейлънд е леля ти Карълайн. Вероятно все още дърпа конците след заминаването на баща ти от Англия.

— А имам ли братовчеди Лейлънд?

— Един по кръв и един от брак. Лейлънд беше вдовец с една дъщеря, когато леля ти се омъжи за него. Двамата имат и свое дете, Саймън. Чувам, че много си падал по учението. На осемнадесет и нещо е, а вече е втора година в Оксфорд. Говореше се, че му се случило нещо по време на езда и затова трябвало да пропусне един-два семестъра. Всъщност не знам нищо друго за него, тъй като още не е представян в обществото.

— А заварената дъщеря? — подсказа Адриан, след като сър Джеймс замлъкна и изглеждаше по-склонен отново да обсъжда коняка, отколкото роднинските връзки на приятеля си. Може би заради това не отговори веднага.

— Не е никак лесно да се опише Изабел Лейлънд. Тя е истинска наслада за погледа. Очите ѝ са толкова сини, че и небето в най-ясен ден не може да се сравнява с тях. Косата ѝ има цвят на току-що сечени гвинеи. Фигурата ѝ е такава, че всеки мъж, в чиито вени тече гореща кръв, би копнял да я притежава. Усмивката ѝ е като на ангел. Освен това е толкова умна, колкото и красива. Притежава чар, остроумие, дух и необикновена интелигентност. След дебюта си в обществото беше

сензацията на града. Накара всеки глупак наоколо да пише сонети за прекрасните ѝ очи. Беше ѝ предоставен богат избор от титли, макар и да се говори, че зестрата ѝ не е нищо повече от прилична.

Адриан повдигна учудено вежди при изброяването на този списък от добродетели.

— Предполагам, че вече е дукеса. Такава несравнима дама би трябвало да се омъжи най-малко за дук.

— Така си мислиш ти и точно затова не е толкова лесно да я разбереш — каза сър Джеймс. — Макар в краката ѝ да бяха хвърлени титли и богатства, тя пренебрегна всичко и има очи единствено за мъж, който няма титла, нито пък надежда за такава. Няма и богатство, освен малкия доход, оставен от баща му, заедно с издръжката от дядо му. Дори не е кой знае колко пламенен любовник. Прекрасната Изабел беше представена в обществото преди четири години, а годежът ѝ с Куентин Ренвил беше обявен едва този май, без никакви признаци сватбата да стане скоро.

Адриан се замисли за момент.

— Човек би предположил, че тази работа е по любов, поне от нейна страна — рече той, докато умуваше върху възможните варианти. — Но защо, ако тя е жена с дух, както казваш, ще допуска това отлагане? Дали чувствата ѝ са несподелени, или Одуин е против връзката? Ако братовчедката Изабел има само прилична зестра, а Куентин — само малък доход, ще се окаже доста трудно за него да поддържа предишния си модерен начин на живот, в случай че старецът го отреже от кесията си.

Сър Джеймс възнагради с усмивка схватливостта му.

— По-безопасно е да приемем последното. Слуховете говорят, че двамата чакат стареца да хвърли топа, така че Куентин да има възможност да го наследи. Одуин трябва да е най-малко на седемдесет и пет лазарника и от години не е добре със здравето. Те няма да се оженят без изричното му съгласие от страх да не би Одуин да обезнаследи Куентин просто за да докаже, че все още той дърпа конците. Доколкото съм чувал, това е, което поддържа живота на стареца.

— Но Куентин е дете на втория му син — рече изненадано Адриан. — Знам, че баща ми се е погрижил роднините му да бъдат уведомени за моето раждане и това на братята ми. Следователно

Куентин не би могъл да очаква да наследи графската титла или дори имотите, които вървят с нея.

— Може би баща ти, след като е прекъснал връзките си тук, никога не ти е разказвал всичко — предположи сър Джеймс. — Казват, че Одуин бил изключително заможен човек. Всъщност богат като Крез. Предполага се, че извън имотите си притежава доста тлъста сума. Или може би Куентин си мисли, че щом живее в диво място като Пенсилвания, ти и братята ти ще бъдете изядени от вълците или скалпирани от местните племена. Ето един човек, за когото се обзалагам, че няма да бъде доволен да се запознае с теб.

— Аз също не съм сигурен, че държа да се запозная с него — отбеляза Адриан. — Ако това наистина е любов, какъв трябва да е този мъж, че да се откаже от радостите на брачното блаженство с прелестната Изабел заради някакво си богатство? Със сигурност щастие и независимост е по-добре, отколкото нещастие и голямо богатство.

Сър Джеймс избухна в циничен смях.

— Поне на Куентин не му липсва утеха. Някаква малка птичка, известна по оперните сцени, е на негова издръжка през последните дванадесет месеца. Щедростта на Одуин дава възможност на Куентин да живее доста нашироко.

След тези думи Адриан остана за малко мълчалив, а сър Джеймс беше доволен да се наслади за известно време на топлината на огъня, отличния коняк и мислите си. Накрая Адриан каза:

— Все още ли важи поканата ти да прекарам няколко дни с теб в Стоукс Хол, Джейми?

— Разбира се! Ела и за няколко седмици, ако искаш. Можеш да останеш чак до средата на септември, когато ще замина за града. Аз ще платя таксата за участието ти в моите клубове. Ами дядо ти? Той ще те очаква, нали?

Адриан сви нехайно рамене.

— И без това съм закъснял с два месеца след датата, на която обявих, че ще пристигна. Няколко седмици в повече не са от значение. Когато бъда готов да се запозная със семейството си, ще пиша на дядо и ще го уведомя, че съм пристигнал в Англия.

— Може да си помислят, че си потънал с кораба си — предположи сър Джеймс.

— Вероятно вече се надяват да е станало така — пошегува се Адриан. — Едва ли семейство Ренвил ще тъгува много за мен.

— Старият Одуин няма да бъде доволен, като разбере, че не си отишъл направо при него — предупреди го сър Джеймс, но очите му се смееха. — Той не е човек, чиито заповеди могат да бъдат пренебрегвани с лека ръка.

Адриан се усмихна тайнствено и отпи от коняка си.

— Да, виждам това. — Усмивката му стана още по-широка. — Но ще искам нещо повече от съдействие за клубовете ти, Джейми. Искам да опозная роднините си, преди да посетя официално Одзуик Чейс.

— Но тази работа можеш да я свършиш по-добре, когато отидеш там — рече озадачено приятелят му. — Казах ти, че не познавам много-много никого от тях.

Адриан поклати глава:

— Не съм казал, че искам да се запознавам с тях, Джейми. От голяма полза ще ми бъде фактът, че теб те познават малко, а мен изобщо не ме познават. Искам да ги наблюдавам, а не да им бъда представен.

Сър Джеймс се усмихна дяволито.

— Аха! — възкликна той. — Ястребът започва да кръжи.

Госпожица Изабел Лейлънд прочете още един-два пасажа от книгата, която държеше, и накрая реши, че все пак не търси точно това. Тя се обърна, за да я постави обратно на рафта и случайно се докосна до младия мъж, застанал съвсем близо до нея и прелистващ книги от отсрещния рафт. Изабел му се усмихна бегло, извини се и продължи нататък.

Госпожица Катрин Уест, чиито литературни интереси се изчерпваха с пламенни романи и сладникави поеми, вече се беше отегчила да разглежда книги и вървеше след Изабел.

— Намери ли нещо, което да ти харесва, Бел? — попита тя не за пръв път.

Отговорът на този въпрос беше очевиден, тъй като бе задаван още три пъти през последния четвърт час. Изабел не можеше да се похвали с излишни запаси от търпение, но беше постигнала

значителен напредък в това отношение, откакто Кити, кръщелницата на нейната мащеха, бе дошла да живее със семейство Лейлънд в началото на същата година.

— Не, уви — рече тъжно Изабел. — Истинско проклятие е да си ненаситен читател. Нито авторите, нито издателите успяват да вървят в крак с моите изисквания.

— Стана вече доста късно, Бел. По-добре е да тръгваме — предложи Кити. В тона ѝ се долавяше надежда. — Карлтън и Куентин сигурно вече са в „Грийон“ и се чудят къде ли се бавим.

На Изабел никак не ѝ се вярваше, че господин Куентин Ренвил, който беше известен със своята неточност, вече ги очакваше за уговорения им обяд. Обаче, тъй като се отегчаваше Кити да я следва като сянка по петите, тя възнамеряваше да дойде сама и да потърси нова книга, която да вземе със себе си за посещението си в провинцията другата седмица. Затова Изабел се съгласи, че вече беше време да отидат в хотела.

Когато излязоха на топлото септемврийско слънце, никоя от двете млади дами не забеляза двамата джентълмени, които ги последваха на улицата и махнаха на първия файтон веднага щом украсената с гербове карета на семейство Лейлънд потегли. Пътуването не беше дълго и скоро дамите бяха въведени в елегантно обзаведената трапезария на „Грийон“. Обичайното време за обяд беше минало и само няколко маси бяха заети. Както предполагаше Изабел, само господин Карлтън Ренвил ги очакваше.

„Още по-добре, че Куентин е закъснял“ — помисли си тя, докато сядаха. Карлтън имаше навика да се оплаква, а това щеше да направи разговора неприятен в присъствието на Куентин. Макар и само на двадесет и седем, Карлтън беше навлязъл в света на политиката още със завършването си на Оксфорд, затова умееше да си държи езика, когато трябваше. Когато пък не трябваше, той се изразяваше още по-свободно.

— Предполагам, че ще ходите в Одзуик Чейс за празнуването на рождения ден — каза Карлтън веднага щом се настаниха. — Дяволски глупаво е, ако питат мен; сякаш старецът някога преди е искал цялото семейство да се събира около него. — Тонът му беше раздразнен, а иначе привлекателното му лице бе намръщено. Притежаваше колоритността на рода Ренвил, но в някакъв по-блед вариант. Косата

му беше с непостоянен оттенък между тъмнозлатисто и кафяво, а очите — непреклонно светлосиви. — Не знам защо има толкова голямо значение и аз да ходя там — продължи той. — Точно сега имам хиляда и една по-важни задачи в града, но старецът никога не се интересува от нищо, освен от собственото си удобство, егоистичен стар темерут. Би трябвало да му стига, дето върти Куентин на малкия си пръст, и да ме остави на мира.

Изабел му отправи предупредителен поглед. Кити, която беше на шестнадесет, все още имаше склонността да повтаря думите на възрастните около нея във възможно най-неудобни моменти. Тъй като момичето щеше да придружи Изабел и майка ѝ в Одзуик следващата седмица, бе по-добре да се избегнат всякакви възможности да се случи такова нещо в присъствието на лорд Одуин.

— Това е седемдесет и петият рожден ден на дядо, Карл — рече укорително Изабел. — Може би той се опълчва срещу собствената си тленност и иска да ни събере всичките, докато все още може.

Карлтън я изгледа озадачено.

— Сигурно са ти влезли бръмбари в главата, щом го вярваш, макар и да мисля, че се преструваш — заяви той снизходително. След това махна с ръка на минаващия келнер. — Един господ знае кога Куентин смята да се появи. Снощи е бил в „Криб“ и са пили от „Синята гибел“ с Фреди Хейвъруел и Майлз Чътли. Разбрах, че после са отишли в комарджийската бърлога на госпожа Колтрейн. Аз обаче съм дяволски гладен и нямам намерение да го чакам да благоволи да се появи тук.

Когато келнерът се приближи, той каза, че са готови да поръчат. Въпреки че Изабел предпочиташе да изчакаат Куентин, след изброяването на снощните му забавления знаеше, че годеникът ѝ вероятно едва сега става от леглото.

Двамата джентълмени, напуснали „Хатчърд“ точно след дамите, влязоха в трапезарията, докато Изабел говореше, и се настаниха на съседната маса. При минаването си единият от тях закачи леко ръката на Изабел, но тя не обърна особено внимание нито на него, нито на набързо измърмореното му извинение.

— Предполагам, че празненството по случай рождения му ден е само удобен претекст, за да не откажем — допусна тя. — Със сигурност нито аз, нито Куентин изгаряме от желание да се запознаем

с братовчеда от Америка. Обаче колкото и да ни е неприятно, все някога трябва да го направим. Така поне ще преценим колко пари струва и какво е нашето положение.

— Какво има да го преценяваме? — попита злорадо Карлтън — Всички знаем защо е имал желание да премине през военните блокади и да прекоси океана по време на война, за да се отзове на поканата на дядо. По същата причина Куентин върти опашка пред стареца, а ти си все още неомъжена на двадесет и три, когато би могла да имаш цяла детска стая с ревящи хлапета.

Кити ги наблюдаваше с неприкрит интерес и Изабел прехапа устни, за да не отвърне рязко. Нямаше намерение да се кара с Карлтън пред момичето. Той беше сравнително уравновесен, докато ѝ говореше като по-голям брат; благият му нрав обаче го напускаше винаги когато споменеше дядо си. Изабел си наложи да не забравя, че резките думи на Карлтън бяха по-скоро отражение на чувствата му към по-големия му брат — от когото той не без основание ревнуваше — отколкото желание да я обиди. Другата причина, поради която младата дама се въздържа да не отвърне, беше, че напоследък мислите ѝ все повече и повече отразяваха неприятната истина, изречена току-що от братовчед ѝ.

— Нямам намерение да се хващам на такава глупава въдица — каза тя, външно невъзмутима, — просто защото ти си в лошо настроение и търсиш с кого да се скараш. Ако перспективата да прекараш две седмици с роднините си в Одзуик Чейс те дразни чак толкова, винаги можеш да кажеш на дядо, че имаш други планове. Смя да твърдя — добави Изабел сладко и невинно, — че вече не ти е обиден, задето имаше нахалството да похвалиш законопроекта, който лорд Харбрук представи пред парламента; при положение че дядо специално дойде до града, за да го порицае. Той ще те разбере. А даже и да не го направи, и без това няма какво да очакваш от него, както често сам си заявявал.

И двамата отлично знаеха, че това не беше изцяло вярно. Карлтън изръмжа и по този начин призна попадението ѝ. Изабел винаги беше достоен противник и това бе една от причините, поради които я харесваше, макар по принцип да беше женомразец. Той помълча за момент, след това се окопоти и продължи да се заяжда:

— Само не ми казвай, че Куентин щеше да отиде, ако не му беше абсолютно невъзможно да откаже.

„На Куентин винаги му е невъзможно да откаже на дядо каквото и да било“ — помисли си Изабел и в гърдите ѝ се надигна яд. Не можеше да каже дали се дразнеше от това, че Куентин закъснява вече с половин час, или от самата мисъл. Келнерът обаче пристигна в този момент със супата и ѝ спести необходимостта да отговори. Годеникът ѝ беше реагирал необичайно рязко на повикването на дядо си и на факта, че там щеше да се запознае с господин Адриан Ренвил, сина на Франсис Ренвил. Винаги бе знаел за съществуването на американския си братовчед, както и за това, че нямаше никаква надежда да наследи графската титла или имотите, но беше нещо съвсем друго синът на чичото прахосник да дойде и да заеме неговото място в семейството. Куентин беше казал на Изабел, че по-скоро ще се провали вдън земя, отколкото да отстъпи и да се запознае с необразован жител на колониите, който би могъл да му бъде някакъв роднина. Младата дама счете това за празноглаво избухване и изобщо не се изненада, когато няколко дни по-късно годеникът ѝ призна, че ще отиде в Одзуик Чейс „просто да хвърли един поглед на дивака“.

За момент вниманието на Карлтън беше отвлечено от супата, но когато остави лъжицата, поднови оплакванията си:

— Най-лошото е, че съм длъжен да променя плановете си само за да се срещна с този... този натрапник, защото той си е наумил да дойде в Англия, за да види дали ще може да предразположи дядо. Обзалагам се, че ще му е нужен доста късмет.

Изабел забеляза две самоизмами в забележката на Карлтън. Майка ѝ ѝ беше доверила, че нещата стояха точно наопаки. Именно лорд Одуин най-накрая се беше отказал от решението си да няма нищо общо със сина, който бе въстанал срещу него и се бе изплъзнал от контрола му, за да търси късмета си, или с потомството му. Затова беше писал на господин Адриан Ренвил, за да го покани да дойде в Англия. Явно старият граф най-сетне бе склонен да признае своята тленност и тъй като не можеше да спре сина на първородния си син да наследи титлата, си беше наумил да види какво може да се направи в тази — според него невъзможна, ситуация. Втората грешка на Карлтън беше, че нарече Адриан натрапник. Освен ако не бе някой самозванец — а според Изабел адвокатите на лорд Одуин щяха да направят всичко

възможно, за да се уверят, че това не е така — той безспорно беше законният наследник на титлата и на значителните имоти и семейни предмети, които вървяха заедно с правото на първородния син. Но Изабел не си даде труда да поправа тези грешки.

— Лорд Одуин не може да лиши Адриан Ренвил от титлата или имотите, нали? — попита Кити. Проговорваше за пръв път през този обяд, като не се смяташе промърмореното ѝ съгласие за поръчаните от Карлтън ястия. Винаги беше необикновено тиха в присъствието на братята Ренвил. Изпитваше страхопочитание към елегантния господин Карлтън и безнадеждно ученическо увлечение към великолепия господин Куентин Ренвил. Карлтън и Изабел се обърнаха изненадано към нея и тя се изчерви до корените на косите си. — Сигурна съм, че той би оставил на Куентин всичко, стига да можеше — рече момичето с изтънял от притеснение глас. — Когато посетихме Одзуик миналата зима, го чух да казва, че Куентин нямал равен на себе си в цяла Англия.

От гласа ѝ личеше, че и тя бе на същото мнение. Карлтън усети сковаваща завист, задето брат му можеше да омайва без никакво усилие дори и ученички.

— И слава богу — каза той разпалено и след това добави по-меко: — Надявам се, не всичко, малка палавниче. Дано останат няколко трошици и за другите му внуци.

— Даже и за Саймън ли? — попита невярващо момичето. Саймън Лейлънд, който беше почти две години по-голям от нея, ни най-малко не я изпълваше със страхопочитание. Мисълта, че той можеше да застане на равна нога с Куентин или даже с Карлтън, ѝ се струваше абсурдна.

— Даже и за Саймън — потвърди Карлтън с ехидна усмивка. — Макар господ да ми е свидетел, че няма нужда от такова нещо — добави той, вече към Изабел. В гласа му отново се чувстваше горчивина. Като единствен син на лорд Лейлънд, Саймън щеше да наследи не само баронската титла, а и доста значително богатство. Карлтън, от своя страна, се издържаше от доход от бащините си имоти, доста по-малък от този на Куентин, и от заплатата си от Министерството на външните работи, където в момента работеше като помощник-секретар. Вместо да насърчи енергичността на внука си,

лорд Одуин му беше заявил, че няма нужда едновременно от заплата и издръжка и бе спрял последната.

— Саймън е може би единственият от нас, чийто интерес е безкористен — отбеляза Изабел. — Щеше да ни бъде страшно забавно да се запознаем с братовчедата Адриан, ако залогът не беше толкова голям. Поне Куентин смята, че залогът е голям, макар според мен да гони призраци.

— Имай доверие на Куентин; той много добре си знае интереса — рече злъчно Карлтън. — Знаеш, че старецът има навик да прави винаги това, което най-малко се очаква от него. Сега може и душа да дава за Куентин, но ако оня американски селяндур успее да му завърти главата, може да си науми, че парите по право трябва да вървят с титлата и имотите и тогава ще видим нашето наследство на куково лято.

— Това е малко вероятно — каза Изабел с повече увереност, отколкото наистина чувстваше. — Куентин е единственият, който се разбира с дядо. Не мога да си представя, че един непознат, пък бил той и дядовият наследник, би могъл да го измести. Особено някакъв си жител на колониите, който със сигурност не може да се мери с Куентин по таланти и изящество.

Куентин пристигна точно когато поднасяха последното ястие и както обикновено, се извини нехайно за закъснението си.

— Надявам се, че храната тук не ви е причинила лошо храносмилане — рече той с престорена тревога, докато се настаняваше до Карлтън. — Изглеждаш по-кисел от обикновено, Карл.

— Не повече от теб — отвърна брат му. — Ако продължиш да се наливаш със „Синята гибел“, ще свършиш като ония окаяни същества по вертепите.

Куентин веднага склочи вежди. Изабел не си направи труда да го укорява, тъй като знаеше, че е безсмислено, а насочи всичките си усилия да смени темата. Въпреки че самата тя беше страшно недоволна от него, от личен опит знаеше, че както укорите, така и молбите не можеха да го спрат да преследва собственото си удоволствие.

— Карл е разстроен, защото трябва да се откаже от плановете си, за да отиде в Одзуик Чейс и да се запознае с братовчедата от Америка — поясни тя.

— Уви — въздъхна театрално Куентин, — и мен ме очаква същата съдба. Няма значение, Карл. Мисля, че ще бъде по-забавно, отколкото предполагаме.

— Доколкото си спомням, не намираше положението толкова забавно, когато получи поканата от стареца — каза иронично Карлтън.

— Това беше, преди да имам време да размисля — отвърна Куентин, докато си наливаше бордо. — О, наистина е досадно, задето сме задължени да признаем оня приятел за наш роднина, но в крайна сметка във всяко семейство се случват неприятни неща. Помислете си какъв е той и откъде идва. Какво друго може да бъде, освен източник на забавление? Вчера получих писмо от мама. Дядо беше казал, че братовчедът бил отгледан в пущинаците на Пенсилвания, където и да е това. Значи ще бъде не само типичен колонист и провинциалист, но и недодялан до мозъка на костите си. Да се надяваме, че има поне бегла представа от цивилизацията.

— Е, това поне е сигурно — подметна иронично Изабел. — Той е писал на дядо или пък е познавал някой, който да го направи вместо него.

— Дано не ни се налага да го учим как се използва вилица — рече Куентин и смигна на Кити.

— Не можем да се надяваме на твърде много — отговори Карлтън и поклати тъжно глава. — Ще ни бъде достатъчно поне да пристигне в костюм, който да не е ушит от зебло. Почти се изкушавам да пристигна по-рано в Одзуик, за да го поздравя, когато дойде. По времето, когато ще сме там, дядо сигурно ще го е довършил с някой от ужасните си погледи.

— Радвам се, че поне ни викат в Одзуик другата седмица, а не тази — каза Изабел. — Така в петък все още ще бъдем в града за бала с маски на лейди Емерсън във Воксхол. Идеята ѝ да наеме цялата градина за гостите си е направо уникална, макар че е успяла да го направи само защото е началото на малкия сезон. Надявам се да не ми се наложи да обличам домино върху костюма си. Твърде хубав е, за да го крия, но се страхувам, че без доминото ще ми бъде хладно по това време на годината.

— Трябваше да се маскираш като дама от времето на Тюдорите — в брокат и подпълнени поли, вместо като фея, както ми каза леля Каро — предложи Карлтън, който най-сетне престана да се оплаква.

— Ти си направо ужасен, Карл — смъмри го Изабел. — Исках костюмът ми да бъде изненада за Куентин, а сега той ще ме познае веднага щом ме види.

— Не и ако си покритата от глава до пети с онова домино — забеляза Карлтън без ни най-малко разкаяние.

— Всъщност, Бел, тъкмо се канех да ти кажа — рече Куентин с преднамерено хладен тон. Изабел знаеше от личен опит, че щеше да последва нещо неприятно. — Сигурно няма да успея да дойда в петък във Воксхол.

Тя се скова вътрешно, но продължи да яде захаросани плодове от купата пред себе си.

— О така ли? Аз си мислех, че сме се разбрали да ни придружиш с Джорджиана Уолсли, след като съпругът ѝ ще отсъства от града в петък.

— Навярно съм казал нещо такова — призна Куентин, — но ти със сигурност можеш да се присъединиш към компанията на лейди Лейлънд.

Изабел отговори спокойно и възможно най-нехайно. Бе твърдо решена да не показва надигащия се в гърдите ѝ гняв пред Кити и Карлтън.

— Майка ми няма да ходи. Тя и Кити са обещали да отидат у леля Елизабет същата вечер. Предполагам, че мога да ги придружа и да направим четворка на вист — добави. — Кити и без това не разпознава картите.

Ако Куентин беше забелязал сарказма в гласа ѝ, то предпочете да не му обърне внимание.

— Доста голямо падение от бала с маски във Воксхол — подкачи я той. — Но ще има и други балове, скъпа. Обещавам ти да те съпровождам на всичките.

Кити, която винаги успяваше да налее масло в огъня, го попита какво би могло да го задържи да не присъства на нещо толкова интересно като бал с маски на открито. Изглеждаше доста разочарована, когато научи, че просто го бяха поканили на ловната хижа на негов приятел в Лестършиър.

— Роджър настоява да тръгнем утре, но се съмнявам дали Фреди Хейвъруел и Колин Макъф ще могат да се освободят преди събота

сутринта. Иска ми се да ги изчакаме, за да тръгнем всички заедно, но Роджър предпочита да е там предварително и настоява да отида с него.

Това, което не спомена, беше, че младите господа нямаше да пътуват сами, а в компанията на любовниците си. Карлтън се досети за това и повдигна учудено вежди. Изненадваше го дързостта на брат му да се отметне от ангажимента с годеницата си заради такова нещо. Изабел не беше глупава и можеше да заподозре, че малко стрелба не бе достатъчна да съблазни дори и запален ловец като Куентин да се откаже от това, което щеше да бъде най-обсъжданото събитие на малкия сезон тази година.

Изабел не беше привършила с плодовете, но бутна купата настрана, тъй като бе изгубила апетит. Никога не беше признавала пред Куентин, а и пред себе си, че знае за съществуването на любовницата му. Беше ѝ толкова трудно да сдържи гнева и разочарованието си, че не можа да остави това без коментар, макар и да нямаше намерение да се кара с него на публично място.

— Може би щеше да бъде най-добре — каза тя, като гледаше хладно и втръчено Куентин — да им кажеш, че преди това имаш ангажимент към мен и Джорджиана. Можеш да пътуваш с Фреди и Колин по-късно.

Куентин, който не си беше поръчал обяд, си наля втора чаша с бордо и се усмихна снизходително.

— Но Роджър е повече от мой домакин, скъпа моя — рече той с престорено жален тон. — Той е и единственият ми транспорт дотам. Фреди смята да пътува с фойтона на Колин. Знаеш, че миналата седмица се надбягнах с Крейвън, а проклетата карета излезе от пътя, осакати водача на най-добрия ми впряг и колелото ѝ се откачи. Не би искала да отида в Лестършиър с ландото^[2] на майка ми и втория впряг, нали, Бел?

Младата дама знаеше, че той я дразни, но и че си е наумил да замине на следващия ден.

— Това би накърнило непоправимо репутацията ти — отвърна тя с измамна невинност. — Предполагам, че няма да бъде от толкова голямо значение, ако не ни придружиш във Воксхол. Снощи сър Джонатан Ейвъри ме попита дали може да ме види там, а той е братовчед на Джорджиана и ще се радва да ни придружи.

Предишния сезон сър Джонатан ѝ бе направил предложение за брак и макар Изабел да го беше отхвърлила, той си беше останал неин верен обожател.

Куентин обаче не показва никакви признаци на ревност.

— Дано само не ви изостави веднага щом слезе от лодката. Чух, че лейди Емерсън възнамерявала да постави маси за карти в палатките.

— Съмнявам се — каза Изабел, като се надяваше благата ѝ усмивка да го подразни. — Уверена съм, че ще успея да забавлявам достатъчно сър Джонатан, така че да няма нужда от карти.

Куентин много добре разбираше целта ѝ, затова не се хвана на въдицата, а рече с усмивка, която със сигурност подразни Изабел:

— Надявам се да не стане така, че по някое време на теб и Джорджи да ви се наложи да отбивате авансите на разни глупаци, докато се разхождате без придружител.

Карлтън, уморен от словесния им двубой, го прекрати, като попита Куентин дали бяха верни слуховете, че лорд Рук бил в голямо затруднение и имал намерение да откара конете си на търга в Татърсол. За Изабел спорът ни най-малко не беше приключен, но не можеше да се кара пред хората с Куентин.

Известно време разговорът продължи върху общи теми. След това Изабел заяви, че тя и Кити имали да пазаруват още, преди да се приберат в Лейлънд Хаус и се преоблекат за вечеря.

— Ще се видим довечера, Куентин — каза тя с нарочно небрежен тон. — Нали не си забравил, че трябва да ни придружиш с мама на партито в Абърмор тази вечер?

В гласа ѝ се чувстваше едва доловима острота. Той стана от стола си и отговори със същия тон:

— Това заема първо място в мислите ми, любима. — После ѝ се усмихна дяволито, което почти винаги успяваше да разсее гнева и раздражението ѝ към него.

Сега обаче Изабел не показва никакви признаци, че беше успял. Тя се обърна към Карлтън, сбогува се с него, помоли Кити да не забрави пакетите с покупките и двете излязоха от трапезарията на „Грийон“.

[1] Борнмът — градче в Южна Англия. — Б.пр. ↑

[2] Вид колесница с еднакви насрещни седала и двоен сгъваем покрив (фр.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Докато двете с Кити излизаха, Изабел хвърли само бегъл поглед към двамата мъже на съседната маса. Нито Куентин, нито Карлтън имаха и най-малката идея, че братовчедът от Америка, обект на всичките им предположения, беше толкова наблизно. Двамата също напуснаха хотела, без да го забележат.

Когато си заминаха, сър Джеймс Стоукс въздъхна дълбоко.

— Имаш дяволски късмет, Адриан, но се моли да не те напуска — сгълча го той. — Здравата ще загазиш, ако някой от тях те познае, когато те представят другата седмица в Одзуик Чейс.

— Съмнявам се, че тилът ми е чак толкова забележителен — засмя се Адриан. — Макар че това за малко не стана в „Хатчърд“. Когато госпожица Лейлънд се блъсна в мен, си помислих, че всичко е свършено, само че англичаните са твърде резервирани, за да погледнат право в очите някого, до когото са се докоснали между рафтовете в книжарницата. Признавам, че не бях много въодушевен от идеята да посещаваме често „Хатчърд“ със слабата надежда да срещнем там братовчедката Изабел, но в крайна сметка ти се оказа прав.

— Не съм сигурен дали щях да ти го предложа, ако имах и най-малката представа, че възнамеряваш само да наблюдаваш — каза ядосано сър Джеймс.

Адриан виждаше Изабел за пръв път, но сър Джеймс му беше посочил Карлтън няколко дни преди това, когато двамата бяха вечеряли в „Брук“. Предишната вечер пък бяха наблюдавали от безопасно разстояние Куентин в театъра, а после в салона „Криб“, където сър Джеймс беше завел Адриан да му покаже ритуалите, които английските джентълмени наричаха „изпускане на облаци дим“ и „пиене на Синя гибел“ — марка джин, спечелил името си от безброй нещастни пияници.

— Аз самият нямах никакво намерение да правя нещо повече — усмихна се леко Адриан, — но не можах да устоя на възможността да ги подслушвам.

— Мисля, че за пръв път страстта ти да опипваш почвата, преди да стъпиш на нея, те подведе — отбеляза сър Джеймс. — Сега поне вече знаеш, че братовчедите ти нямат по-добро мнение за теб от лорд Одуин, всъщност даже по-лошо — прибави той безмилостно. — Мислят, че си дошъл тук заради богатството и че ще им бъдеш мишена за подигравки. Нямат никакво желание да се запознават с теб и с удоволствие биха те пратили по дяволите. Мислиш ли, че ще се справиш по-лесно с тях сега, когато знаеш всичко това?

— Предупреденият е предварително въоръжен — отговори Адриан, като нито за момент не допускаше, че в методите му може да има грешка. — Ако не друго, поне си доказах максимата, че подслушвачът никога не чува добра дума за себе си. А братовчедката Изабел наистина е много красива — прибави той, за да смени темата, а и защото това постоянно се въртеше в мислите му. — Смятах, че преувеличаваш, но сега виждам, че даже си премълчал голяма част от прелестите ѝ.

Още в момента, в който я беше видял, Изабел го бе развълнувала неочаквано силно. Въпреки че бе хубава, красотата рядко се оказваше достатъчна, за да го завладее. Макар и да изпитваше силното желание да я притежава, усещаше, че привличането беше повече от физическо. Самата идея за любов от пръв поглед, която му мина отначало през ума, го накара да се усмихне. Не вярваше в такива неща.

Куентин, от своя страна, имаше също толкова силен, но противоположен ефект върху него. Предишната вечер контето беше дошло в театъра с любовницата си — хубавичко същество, но безспорно простовато. Присъствието на момичето обаче не попречи на Куентин да отправя нежни погледи към оскъдно облечените балерини всеки път, когато вниманието на дамата биваше отвлечено от нещо. На Адриан бързо му стана ясно, че младият джентълмен не беше по-верен на любовницата си, отколкото на Изабел. В „Криб“ Куентин се появи заедно с шумна група младежи, всеки от които явно се беше заел да надпива другите. В ранните утринни часове той напусна компанията си в също толкова окаян вид като тях, но с една лека жена. Адриан още веднъж затвърди мнението си, че в интимно отношение Куентин имаше задръжки колкото един котарак.

Американските джентълмени, подобно на английските, прекарваха голяма част от свободното си време в пиене и жени.

Адриан рядко прекаляваше с алкохола, но обичаше да се събира на чашка с приятели, а и със сигурност не беше прекарал целия си двадесет и девет годишен живот като монах. Но ако бе намерил развратността на Куентин отвратителна, преди да беше видял Изабел, след това го презираше още повече, защото го смяташе по-скоро за глупак, отколкото за развратник. Така и не можеше да разбере защо братовчед му предпочиташе тези евтини удоволствия пред компанията на Изабел.

— Насити ли се вече да шпионираш, Адриан? — прекъсна мислите му сър Джеймс. — Когато пристигнеш в Одзуик Чейс, можеш да ги накараш да се изядат от яд, като видят, че не си варваринът, когото са очаквали.

— Да, бих могъл — отговори бавно Адриан. След това вдигна чашата си и отпи замислено. — Но дали трябва?

Сър Джеймс го погледна озадачено.

— И какво означава това? — попита подозрително той.

— Толкова е неприятно да разочароваш хората — промърмори Адриан и изразителните му очи проблеснаха немирно. — Признавам, че преди да пристигна, чувствах някакво желание да спечеля одобрението на роднините си; заради баща ми, ако не заради самия мен. Но явно вече са ме преценили и смятат, че съм алчен, както навярно са мислили за баща ми навремето.

— Значи възнамеряваш да отидеш в Одзуик като простоват грубиян, какъвто очакват? — рече сър Джеймс, по-скоро като твърдение, отколкото като въпрос. — Предполагам, че смяташ да им дадеш добър урок за глупостта да определят предварително характера на човек, когото никога не са виждали. Ами когато се умориш от тази игра и ти се прииска да замениш грубата си кожа с прекрасна перушина? Според мен ще бъде дяволски неловко да признаеш, че си ги баламосвал през цялото време. Доколкото съм чувал, лорд Одуин никога досега не е търпял някой да го прави на глупак. Знаем, че нямаш нужда от парите му, но само един идиот би пропилял с лека ръка шансовете си да стане богат заради такова нищожно удовлетворение.

Вместо отговор Адриан попита:

— Мислиш ли, че бих могъл да лиша братовчед си Куентин от наследството му?

— Не, във всеки случай не напълно. Но в случай че старецът те хареса, можеш да получиш нещо повече от имотите; което е малко вероятно, ако възнамеряваш да го правиш на глупак. Искаш да лишиш Куентин от наследството му ли?

— Може би не точно в това отношение — рече неясно Адриан.
— Би ли казал, че между мен и Куентин има някаква семейна прилика?

Стоукс се втренчи замислено в приятеля си, помълча и отвърна:

— Никой няма да ви вземе за братя, но имате известна прилика, пък и цветът на косите ви е почти един и същ.

— Също така имаме еднакви височина и телосложение, нали?

— Съвсем еднакви — потвърди безизразно баронетът.

— А случайно да са те удостоили с покана за бала с маски, даван от лейди Емерсън?

— Да, може и да съм получил картичка от лейди Емерсън — призна сър Джеймс, като се опитваше да запази сериозно изражение, но очите му се смееха. — Предполагам, че искаш от мен да приема поканата. Какво си намислил пък сега?

Адриан се усмихна тайнствено и стана.

— Ще ти кажа по пътя. Трябва да си купя домино и някакъв готов костюм. Вероятно черен. Да, никой друг цвят няма да свърши работа.

Изабел се надяваше тази вечер да остане насаме за няколко минути с Куентин и надеждите ѝ бяха възнаградени. Когато той пристигна в Лейлънд Хаус, за да придружи нея и майка ѝ на партито в Абърмор, лейди Лейлънд неочаквано откри, че един шев на роклята ѝ се е разпрал и се качи горе да се преоблече. Някога усамотяването означаваше откраднати целувки и думи на любов между Изабел и Куентин, но напоследък двамата бяха по-склонни да спорят. Наистина, още щом вратата се затвори зад лейди Лейлънд, Куентин плъзна ръка около талията на годеницата си, но тя се освободи, преди да бе успял да я целуне.

Изабел се беше запознала с годеника си по време на първото си посещение в Одзуик с баща си и втората си майка преди петнадесет години и вярваше, че се беше влюбила в него от пръв поглед. Тогава Куентин бе красив петнадесетгодишен юноша, вече със склонност към

модата, талант за спортни занимания и очароване на жени от всички възрасти. За Изабел той беше превъплъщение на красивите смели герои от детските приказки, които толкова обичаше.

Мечтата ѝ се сбъдна десет години по-късно, когато Куентин ѝ призна любовта си в самата нощ на първото ѝ представяне в обществото. Едва ли някой можеше да възрази срещу тази връзка заради неравно положение в потеклото или богатството. Дядото на Куентин обаче, от когото той зависеше финансово, за да поддържа доста разкошния си начин на живот, често изразяваше на публични места мнението, че всеки мъж, който се жени преди тридесет години, е глупак. Всички, които познаваха лорд Одуин, знаеха, че той нито правеше подобни забележки случайно, нито пък търпеше глупаци. Куентин убеди Изабел, че трябва да изчакат с обявяването на годежа, докато настъпел подходящият момент да помоли лорд Одуин за официалното му съгласие.

За младо момиче, изпитващо трепетите на първата любов, тези думи нямаха никакъв смисъл. Изабел предпочиташе да живее в някоя скромна къщичка с Куентин за съпруг, отколкото да има голямо богатство, свързано с безкрайно чакане. Ала знаеше, че известността на годеника ѝ във висшите кръгове на обществото, която той нямаше да може да поддържа без финансовата помощ на дядо си, имаше голямо значение за него. Затова момичето реши да прояви търпение.

В онези първи месеци на главозамайване Изабел изобщо не бе предполагала, че Куентин наистина възнамерява да изчака до тридесетия си рожден ден, но месеците някак неусетно преминаха в години. Той ѝ бе признал любовта си напълно искрено, но също така беше съгласен с философията на дядо си, че един мъж не бивало да се жени твърде млад. Даже и един модерен брак, който даваше възможност на мъжа и жената да живеят както намерят за добре, щеше да му постави известни ограничения, за които той все още не беше готов. По негово мнение пет или даже шест години не бяха чак толкова дълго време за чакане, тъй като се ползваше от най-добрите страни на двата си свята. Докато притежаваше пълната свобода да прави каквото си иска и задоволява всичките си капризи и хрумвания, Куентин се радваше на предаността на красива и умна жена, която един ден щеше да бъде идеалната съпруга и майка на децата му.

Единствената пречка беше, че Изабел настоя да бъдат сгодени официално, преди да станат любовници. Не ѝ бе приятно да отказва както на Куентин, така и на себе си консумацията на любовта им, но се страхуваше, че ако му отдадеше тялото си толкова лесно, колкото и сърцето си, единственият контрол във връзката им щеше да ѝ се изплъзне. Веднага щом годежът им бе официално одобрен от лорд Одуин и обявен пред обществото, Изабел най-сетне отстъпи пред нетърпението на Куентин и се отказа от добродетелта в името на любовта.

Сега, на двадесет и три, Изабел не беше момиченце с невинни очи, едва излязло от класната стая, както когато се бе врякла във вярност на Куентин, а изтънчена млада дама без всякакви превземки и наивност. Не беше нито прекалено благонравна, нито напълно невежа за това какво може да очаква, когато за пръв път нрави любов с мъж. Само че Куентин — дали заради нетърпението си или заради голямото количество бренди след вечеря, не се бе оказал нежният любовник от мечтите ѝ. Сношението им беше грубо, болезнено и кратко. След това Изабел остана потресена, разочарована и леко отвратена от случилото се. Никога преди не си бе представяла, че може да изпитва такива чувства в обятията на любимия мъж.

Това имаше неблагоприятен ефект върху и бездруго напрегнатите им отношения. Куентин не беше чак толкова нечувствителен любовник, като какъвто се бе представил пред Изабел, и може би щеше по-късно да поправи грешката си, ако изобщо осъзнаеше, че я бе направил. Всъщност спомените му от онази нощ бяха в най-добрия случай мътни и му бе по-удобно да си мисли, че Изабел се превзема, отколкото, че той е сбъркал нещо. Обиден от това, че годеницата му постоянно отблъсква домогванията му, Куентин реши да отлага сватбата им, за да я накаже. Така и не забеляза, че Изабел, от своя страна, също не бързаше да определят датата.

В резултат на взаимния им, но несподелен гняв се получи отчуждение и постоянни спречквания за дребни неща. Нарушаването на обещанието да я придружи на бала с маски, организиран от лейди Емерсън, може и да беше нещо незначително за Куентин, но не и за Изабел. Напоследък ѝ се струваше, че той предпочита компанията на приятелите си и спортните си занимания пред това да бъде с нея.

Затова бе все по-склонна да храни чувството, че е пренебрегвана и използвана, което обикновено не беше характерно за нея.

Когато Изабел се изплъзна от прегръдката му, Куентин въздъхна засегнат.

— Кажи ми по какъв необясним начин те обидих този път, Изабел — рече той отегчено. — Тогава вероятно ще мога да те помоля за извинение, за да ми спестиш цупенията си през останалата част от вечерта.

Думите му звучаха нарочно заядливи и очите на Изабел проблеснаха гневно, но нямаше намерение да му достави удоволствие, като му покажеше, че може да контролира толкова лесно реакциите ѝ.

— Не е чак толкова необяснимо — рече хладно тя. — Просто искам, като поемеш ангажимент към мен, да имаш учтивостта да го изпълниш.

— Мислех, че съм го направил — отвърна иронично Куентин, — макар че, изглежда, има страшно много условия, за които не съм предполагал навремето. Или може би тези неща са изникнали покъсно?

Изабел разбра, че той говори за годежа им, а не за бала с маски в петък. Не за пръв път се опитваше да се измъкне така.

— Знаеш, че имам предвид бала на лейди Емерсън във Воксхол — поясни тя, като отказваше да му позволи да смени темата. — Обсъждахме го неведнъж, така че е невъзможно да си го забравил.

— Е, да, но забравих — настоя Куентин. — За бога, Бел, няма да се караме за някакъв си глупав бал с маски, нали? Ако твърдо си решила да спорим тази вечер, можем да изберем някоя не толкова маловажна тема.

— За мен не е маловажна — отговори студено тя. — Започвам да си мисля, че трябва да си отрежа косата, да започна да нося панталони и да ходя на бой с петли, за да мога да се състезавам успешно за твоята компания.

— О, хайде стига, Бел! — каза той снизходително. — Това са пълни глупости. Ние сме заедно през повечето вечери. А и сега съм тук, нали? Няма ли да бъдем заедно цялата вечер в Абърмор?

— Да, ще бъдем в една и съща къща — поправи го Изабел и се усмихна кисело. — В две или три стаи, пълни с хора. Вероятно няма да си разменим повече от дузина думи мимоходом.

— Мисля, че преувеличаваш, любов моя — възрази той с тон, който изобщо не подходеше на гальовните му думи.

— Искам в петък да дойдеш с мен във Воксхол, Куентин.

— Знаеш ли — заяви той, сякаш страшно озадачен, — аз си мислех, че днес следобед обсъдихме това и стигнахме до задоволително решение.

— Задоволително за теб — отговори тя по-язвително, отколкото възнамеряваше, тъй като вече не можеше да сдържа гнева си. — Няма нужда да пътуваш утре с Роджър до ловната му хижа. Знаеш, че лесно можеш да убедиш Фреди Хейвъруел да се върне за теб в събота или даже да наемеш карета, ако трябва. Започвам да се чудя каква с истинската причина толкова да настояваш да заминеш утре, а не в събота — прибави тя неволно. Изказването на глас на най-тъмните ѝ подозрения беше опасна почва, върху която се страхуваше да стъпва.

Куентин, който беше седнал небрежно на един стол с висока облегалка, се размърда неловко и се изправи. Имаше моменти, когато в яда си не би имал нищо против Изабел да научи, че той се среща и с други жени, които го приемат в обятията и в леглата си. Обаче разбираше, че връзката им беше на кръстопът и можеше да доведе както до брак, така и до отчуждаване.

Приблужи се до нея и взе ръцете ѝ в своите. Когато заговори, гласът му вече не беше ироничен.

— Нищо повече от един ден лов — увери я Куентин и се усмихна вътрешно на лукавостта си. После прегърна нежно гоненицата си и тя не се отдръпна, макар да продължи да го гледа втренчено. — Роджър е този, който настоява да тръгнем утре и държи да замина с него. Затова и се съгласих. Забравил съм за проклетия бал на лейди Емерсън. Бел, обещавам ти, че ще ти се реванширам, щом веднъж се върна в града.

Явно Куентин имаше намерение да сложи край на спора с целувка, но Изабел заговори и му попречи:

— Значи по-скоро би обидил мен, отколкото Роджър Кавел?

— Разбира се, че не — каза той, като се насили да се усмихне благо. — Но и ти няма да бъдеш лишена от удоволствия без мен. Сама каза, че ще бъдеш с Джорджи и сър Джон Ейвъри и че дори няма да ти липсвам. Знаеш, че ще бъдат поканени много хора и едва ли ще прекараме повече време заедно, отколкото тази вечер.

Нарастващото раздразнение на Изабел беше повече хладнокръвно, отколкото разпалено. Заради гордостта си държеше Куентин да изпълни даденото към нея обещание. Искаше ѝ се поне веднъж той да отстъпи пред желанията ѝ, а не да очаква от нея да разбира неговите.

— Искам да дойдеш с мен във Воксхол в петък, Куентин — повтори тя без гняв или заповедни нотки в гласа. — Държа да знам, че ще го направиш за мен.

Годеникът ѝ потисна поредната въздишка. Вече беше направил плановете си и нямаше никакво намерение да ги променя, но каза, колкото да я успокои:

— Очаквам да се видя с Роджър по-късно тази вечер. Ще говоря с него. Ако нашето заминаване утре не е чак толкова наложително, ще му се извиня и ще остана за бала.

— Виж, това вече е хубаво обещание — рече язвително Изабел.

Но Куентин беше привършил със спора, затова само се засмя и най-сетне успя да я целуне набързо.

— Каж ми, че ще тръгнеш с мен по пътеките на любовта в петък, моя красива Бел, и аз с удоволствие ще пратя Роджър по дяволите — рече той шеговито и отново я целуна.

Изабел откликна без особено желание. Почуди се дали думите му бяха казани случайно, или наистина очакваше нещо в замяна за отстъпчивостта си.

— Лунната светлина може да бъде много романтична — каза тя. Обещанието ѝ не беше кой знае колко по-определено от неговото. Изабел също бе разбрала, че е безсмислено да спори повече. В началото на връзката им щеше да си помисли, че той има намерение да направи всичко възможно да промени плановете си, за да ѝ достави удоволствие; опитът обаче по-късно я бе научил, че тази вяра бе напразна. В петък вечерта щеше да разбере всичко.

Когато няколко минути по-късно лейди Лейлънд се върна при тях, Куентин и Изабел седяха на канапето на благоприлично разстояние, без нищо в поведението им да издава, че са спорили. По-късно в Абърмор много от присъстващите отбелязаха каква очарователна двойка са двамата и колко влюбени изглеждат. След като толкова години наред беше лъгала света за истинските си чувства към

Куентин, за Изабел бе твърде лесно да прикрие раздразнението си към него, както някога бе крила любовта си.

В петък вечерта тя облече бялата копринена рокля със сребърното, тънко като паяжина наметало, което беше приготвила за бала на лейди Емерсън във Воксхол. Карлтън бе прав, че изборът ѝ не беше много подходящ за сезона, щеше да бъде много по-добре, ако запазеше дрехата за някой бал, даван по-късно пролетта. Само че не можеше да се отрече, че страшно ѝ отиваше. Роклята беше много прозрачна и прилепваше естествено по всяка извивка на тялото ѝ. Корсетът беше изрязан ниско, доколкото позволяваха модата и благоприличието. Това бе доста екстравагантно облекло за неомъжена жена, даже и официално сгодена, но все пак беше костюм. Имаше приказни криле от тюл на сребърни капки, опънати върху тел, които трябваше да бъдат прикрепени към гърба, подходяща шапка, магически жезъл и сребърна маска за половината лице с къс воал.

Роклята много отиваше на нежната кожа на Изабел. Докато се въртеше пред огледалото в спалнята си, тя се наслаждаваше на това как ефирната материя гали гърдите, хълбоците и дългите ѝ красиви крака при всяко движение. Несъмнено обаче щеше да ѝ се наложи да покрие костюма с коприненото домино, ако не искаше да трепери през цялата нощ. Всъщност най-разумно щеше да бъде да облече някоя друга рокля, но Изабел просто не можеше да си го наложи. Тази дреха я караше да се чувства леко развълнувана и ѝ даваше увереността, че изглежда възможно най-добре. В крайна сметка момичето се спря на един компромисен вариант. Нямаше да слага крилата, шапката и жезъла, а щеше да покрие роклята с тъмносиньото копринено домино, като нямаше да го завързва, за да могат от време на време да се виждат съблазнителните извивки на изящното ѝ тяло.

Не беше имала вест от Куентин, откакто той ги бе съпроводил с майка ѝ от Абърмор Хаус до дома им. Това не я изненадваше и притесняваше. Не беше задължително той да е заминал с Роджър Кавел. Както вече беше забелязала неведнъж, понякога мъжете биваха истински деца, нито чудно Куентин да искаше да я понакаже за това, че се бе осмелила да подчинява желанията му на своите.

Изабел не се разстрои даже и че годеника ѝ още го няма, когато каретата на Джорджиана Уолсли пристигна, за да ги откара във Воксхол. Бе твърде вероятно Куентин да се появи по някое време

вечерта, когато тя щеше да е изгубила всякаква надежда. Госпожа Уолсли се изненада, като чу Изабел да се извинява за отсъствието на Куентин; сър Джонатан Ейвъри пък беше доволен.

Когато пристигнаха във Воксхол, Изабел си наложи да не мисли за нищо друго, освен за предстоящите забавления. Смелият бал на лейди Емерсън като че ли беше събрал най-изисканата част на аристокрацията и там имаше всичко, което бяха очаквали. През цялата вечер свиреше музика, бяха поставени палатки за игра на карти, в главния павилион беше организиран дансинг за желаещите, в уединени кътчета на градината се сервираше шампанско и леки закуски. В полунощ щеше да има фойерверки, последвани от изобилна вечеря.

Въпреки че повечето от присъстващите бяха познати на Изабел, маските, костюмите и домината създаваха атмосфера на анонимност, която правеше възможно флиртуването, недопустимо при други обстоятелства. Младата дама се забавляваше страхотно — танцува през по-голяма част от вечерта, игра на пикет със сър Джонатан в една от палатките, флиртува с него почти до границата на неблагоприятието и изпи повече шампанско, отколкото трябваше. Дали заради пунша или заради леко неприличното чувство от смелата рокля; дали от галещия есенен ветрец, но лекото вълнение, което Изабел беше почувствала, докато се въртеше пред огледалото в спалнята си, прерасна в нещо почти физическо. Ако Куентин дойдеше на бала — а тя оптимистично смяташе, че това ще стане — вярваше, че щеше да откликне доста по-различно от друг път, когато той се опитваше да прави любов с нея.

Едва в полунощ, когато гостите започнаха да се стичат от различни кътчета на градината, за да гледат фойерверките, увереността на Изабел, че годеникът ѝ ще дойде, намаля. В началото почувства някаква празнота, която взе за обида и разочарование, но тя бързо се превърна в гняв. Изабел осъзна, че Куентин изобщо не бе имал намерение да идва, а просто бе отстъпил за момента, за да прекрати спора. Това чувство, от своя страна, премина в безразсъдство, много по-силно, отколкото някога беше изпитвала.

Изабел погледна към сър Джонатан, който вървеше малко по-напред с Джорджиана и нейния придружител, господин Ратъбай. През ума ѝ мина безумната мисъл, че ако сър Джонатан бъдеше достатъчно окуражен, можеше лесно да забрави, че тя е сгодена, и да поиска да прави любов с нея, може би дори тук и сега, тази нощ. Идеята

едновременно я ужаси и накара да усети нетърпеливи тръпки. Сър Джонатан беше всепризнат женкар, с поредица афери с някои от най-красивите жени от висшето общество. Изабел бе сигурна, че той нямаше да се отнесе към нея толкова безчувствено, колкото Куентин. Тя си поигра известно време с мисълта за изневяра, но бе принудена да си признае, че всъщност не желаше сър Джонатан, той щеше да бъде просто едно средство за отмъщение срещу мъжа, който се предполагаше, че трябва да я обича повече от всичко на света, но се държеше така, сякаш чувствата ѝ нямаша никакво значение за него. При тези мисли Изабел усети странна празнота. Внезапно загуби всякакво желание да гледа фойерверките и ѝ се прииска да си тръгне незабавно.

Компанията на госпожа Уолсли и около половин дузина от най-близките ѝ приятели се събра на малкото възвишение точно до главния павилион. Всички бяха леко замаяни, смееха се и говореха с голямо оживление. Само Изабел остана малко настрана от тях. Някой се допря леко до нея, но тя не му обърна внимание и просто се отдръпна към групата. Когато отново почувства нечие присъствие зад себе си, се обърна и видя мъж в черно домино. Очите му я гледаха втренчено и се смееха през процепите на маската, която закриваше половината му лице. От един от висящите фенери на съседната алея ги обля светлина, която хвърли златисти отблясъци в кестенявата му коса.

Изабел въздъхна с облекчение и го хвана под ръка.

— Куентин, ти си ужасен, просто ужасен — смъмри го тя. — Изчака, докато наистина ме накара да повярвам, че изобщо не си имал намерение да дойдеш!

Той ѝ се усмихна лениво, но нито се защити, нито каза каквото и да било. Променливите чувства на Изабел тази вечер още веднъж смениха посоката си и краткото ѝ нещастие отстъпи пред внезапната приповдигнатост и удоволствие. В момента нямаше никакво значение, че той беше закъснял. Бе напълно достатъчно, че се бе съобразил с желанието ѝ и бе отказал на Роджър Кавел заради нея.

Младата дама усети задоволство, което усили ефекта от изпитото шампанско и я накара да се почувства още по-замаяна и безразсъдна от преди. Реши да удържи на обещанието си да се разходи с него по облените в лунна светлина пътеки.

— Имаш ли нещо против да повървим малко, вместо да гледаме фойерверките? — попита Изабел, като го докосна предизвикателно с устни по ухото.

След това се обърна към алеята и пътеките, които водеха навътре в градината, без да дочака отговор. Той дори не направи опит да каже каквото и да било, но Изабел изобщо не обърна внимание на това. Фойерверките вече бяха започнали. Гърмежите, както и виковете на наблюдаващите, правеха всеки разговор невъзможен.

Под короните на дърветата беше доста по-тъмно, тъй като повечето от тях още не бяха изгубили листата си. Тук-там в гъсталаците имаше приканващи дървени или каменни пейки, които осигуряваха на влюбените известно усамотение. Изабел не позволи да се разхождат, както беше обещала, а го поведе към храсталака. Не се спря, докато не стигнаха до едно по-уединено място и дръпна годеника си да седне. Не беше решила съзнателно тя и Куентин отново да се любят, но странните усещания, които я обладаваха тази нощ, заедно с удоволствието от факта, че той бе предпочел да ѝ угоди, я накараха да убеди себе си, че този път нещата може би щяха да бъдат по-различни. Може би и тя самата беше сгрешила някак тогава. Може би бе очаквала твърде много.

Изабел седна на пейката от ковано желязо, притегли го почти властно в обятията си и потърси устните му. За момент той като че ли се отдръпна изненадано, но веднага след това откликна с жар на дързостта ѝ. Целувката започна почти целомъдрено, но постепенно придоби дълбочина и сладост. Този път той беше по-нежен от обикновено, но все пак някак напрегнат и страстен.

После, неизвестно защо, Изабел придоби странното тревожно убеждение, че този мъж, който толкова приличаше на годеника ѝ по височина, телосложение и цвят на косата, всъщност не беше Куентин. Отдръпна се рязко от него и попита с ядосан шепот:

— Кой сте вие?

Мъжът се наведе към нея, целуна я леко по бузата и отвърна дрезгаво:

— Не съм Куентин.

След това отново я целуна, преди тя да успее да реагира на признанието му. Изабел знаеше, че трябва да бъде изплашена, задето

се бе оставила в ръцете на един непознат и можеше да бъде изнасилена. Само че не се отдръпна от него, както беше редно.

Езикът му се промъкна нежно между зъбите ѝ, предизвикателен и жарък, ръката му се плъзна под доминото и проследи съблазнителните извивки на хълбоците ѝ. Още щом я докосна, тя почувства лудо пулсиране между бедрата. Сърцето ѝ заби бясно, но Изабел все още не понечваше нито да извика, нито да се отскубне. Вместо това откликваше на устните и ръцете му; знаеше, че върши лудост, но се чувстваше по-възбудена от всякога. Усецаше, че задръжките ѝ бяха приспани както от изпитото шампанско, така и от анонимността на непознатия. Невероятно, но сега, когато знаеше, че този мъж не е Куентин, още повече ѝ се искаше да се люби с него.

Съзнанието ѝ се отвращаваше от такава разюзданост, макар тялото ѝ да изгаряше от копнеж. Трябваше да сложи край на всичко това, и то бързо, преди страстта да вземеше връх и над последните ѝ остатъци от разум. Изабел издаде дълъг тих стон и се отдръпна неохотно от него.

— Моля ви — промълви тя, изненадана от напрегнатия си дрезгав глас. — Не мога да направя това.

— Знам — каза той. И неговият глас беше дрезгав. — Съжалявам.

След това ѝ протегна ръка, а Изабел я взе и му позволи да я отведе обратно до възвишението.

Кога то се върнаха при останалите, фойерверките продължаваха и никой дори не бе забелязал отсъствието ѝ. Двамата се приближиха до групичката, той пусна ръката ѝ и застана зад нея. Изабел се надяваше, че мъжът ще си отиде след фойерверките. Беше ѝ любопитно да разбере кой бе той, но последното нещо, което искаше в момента, бе непознатият да знае самоличността ѝ, ако вече не я бе отгатнал.

Най-накрая имаше огромен залп, който за момент обля всичко наоколо в почти дневна светлина. Изабел се осмели да хвърли поглед зад себе си и изпита смесени чувства на облекчение и разочарование, когато видя, че мъжът си беше отишъл. След това се обърна. Джорджиана я гледаше с любопитство.

— Кого търсиш, Бел? — попита тя. — Защо ми се струва, че току-що видях Куентин с теб?

Неочаквано Изабел почувства как се изчервява силно, сякаш я бяха хванали в обятията на непознатия ѝ ухажор. След финала на фойерверките всичко наоколо изглеждаше още по-тъмно, тъй като светеха само луната и фенерите — и Изабел беше благодарна за това.

— Не — отвърна тя колкото се може по-спокойно. — Предполагам, че Куентин все пак е заминал е Роджър Кавел за Лестършиър.

Джорджиана намръщи озадачено хубавичкото си лице.

— Но зад теб ей сега стоеше някакъв мъж! Помислих си, че...

— За момент и аз си помислих същото — побърза да я прекъсне Изабел. — Но съм сбъркала, не беше Куентин. — Усещаше как в лъжата ѝ се промъква горчивата истина. — Нямам представа кой беше.

ТРЕТА ГЛАВА

Изабел откри, че ѝ е невъзможно да прогони нощта във Воксхол от мислите си. В началото дори не се опитваше. Преживяваше отново и отново срещата си с непознатия с черното домино. Понякога се ужасяваше от държането си, а понякога я обземаше онова вълнение.

В продължение на ден-два тя си позволяваше снизходително това, но тъй като лицемерието не беше в природата ѝ, се страхуваше, че ако не успее да прогони спомена, ще се издаде пред Куентин, когато се срещнат в Одзуик Чейс. В момента не се чувстваше толкова виновна за краткотрайната си изневяра, колкото предполагаше, че трябва да бъде, но сигурно, когато видеше Куентин, нещата щяха да бъдат различни.

В понеделник сутринта Изабел, придружена от мащехата си, нейната кръщелница и брат си, тръгна за Одзуик. Пътуваха на малки етапи и прекараха нощта в странноприемница, за да могат да пристигнат навреме на следващия ден. Всеизвестно беше, че лорд Одуин си ляга рано и по-скоро здраво нахоква, отколкото дава вечеря на закъснелите си гости. Беше следобед, когато пристигнаха в селцето Райд Одзуик, и макар да имаха само още няколко мили до Одзуик Чейс, бяха принудени да спрат в местната странноприемница, за да поправят колелото на каретата си. Беше се повредило при една подълбока бразда в пътя на миля и нещо от селото.

Странноприемницата не беше пощенска, макар че дилижансът спираше там, за да качва и оставя пътници. Все пак беше прилична и въпреки че нямаше отделен салон, в който да седнат, общата стая беше почти празна по това време на деня. Настаниха се на една маса в ъгъла близо до камината и лейди Лейлънд изпрати Саймън да им поръча закуска.

Спокойствието им свърши половин час по-късно, с пристигането на следобедния дилижанс. Минута след като претъпканата неугледна кола влезе в двора, пътниците се изсипаха в общата стая и започнаха шумно да искат да бъдат обслужени незабавно, за да могат да закусят

преди тръгването на дилижанса. Бяха странна група — един фермер, жена му и дъщеря им, свещеник със съпругата си, която изглеждаше прекалено превзета, и една жена, чиято огромна пълнота сигурно допринасяше доста за теснотията в дилижанса. Имаше също и трима младежи. Рошавите им коси показваха, че сигурно се бяха возили на покрива. Двама от тях явно бяха приятели и пътуваха заедно, третият влезе в стаята последен и сам. Той остана известно време до вратата, като оглеждаше стаята. Явно не бързаше да се втурне към тезгяха да предяви претенциите си заедно с другите.

Неизвестно защо, Изабел го забеляза. Когато влезе в стаята, той ѝ изглеждаше някак познат, макар да беше сигурна, че не го бе срещала преди. Беше облечен в лошо скроен тъмнокафяв жакет и бежови панталони, с един номер по-големи. Шалчето беше в някакъв отвратителен десен, завързано в непохватен възел на врата му. Носеше платнена пътна чанта, която изглеждаше още по-зле от облеклото му.

У мъжа явно имаше нещо будно и интелигентно, което изненада Изабел, защото в началото го беше взела за беден, унижаван чиновник или черноработник, пременен за пътуването в най-хубавите си дрехи. Беше ѝ чудно, че един умен човек можеше до такава степен да не полага грижи за себе си. Хрумна ѝ, че той вероятно беше някой измамник, който дебнеше да хване за плячка простодушни наивници. В този момент обаче Изабел забеляза, че огледът му беше стигнал до тяхната маса и сега той, на свой ред, я гледаше втренчено. Младата дама се изчерви и бързо извърна очи встрани.

За нейна най-голяма изненада и неудобство, непознатият се приближи до тях. Когато стигна до масата, се поклони и се обърна към лейди Лейлънд.

— Моля за извинение, госпожо — заяви той с подчертан чуждестранен акцент. — Бихте ли ми посочили пътя до голямата къща, дето била някъде тук? Името ѝ започва с „Од...“ или нещо подобно.

Лейди Лейлънд очевидно се постресна от неочакваното му приближаване, но възпитанието ѝ беше безупречно. Тя отговори хладно, но не високомерно или враждебно:

— Ако имате предвид Одзуик Чейс, трябва да продължите по главния път още пет или шест мили, докато стигнете до един завой, където има групичка дъбове. Миля и нещо след това е къщичката на вратаря, а след още две мили ще стигнете до самата къща.

Мъжът придоби тъжно изражение.

— Май ще трябва да повървя — каза той и въздъхна. — Е, когато карахме прасетата на пазар, съм изминавал и по-дълги разстояния, ама не с паянтови обувки, дето стават само за салон. — И повдигна единия си крак, за да го огледат всички. Беше обут в официални мъжки обувки със съмнително качество. — Не мислех, че моите ботуши ще стават за случая.

Саймън и Изабел си размениха погледи, като неговият беше изпълнен с весели искрици и я приканваше да се посмеят заедно на странния непознат. Изабел побърза да извърне очи встрани и да прехапе устни, за да сподави предателската усмивка. Лейди Лейлънд отговори учтиво:

— Може би ще успеете да си намерите по-здрави обувки в селото или стопанинът ще има някакъв превоз, който да ви даде под наем.

В гласа ѝ се беше промъкнала хладина, но младежът като че ли остана недосегаем за подчертаното ѝ презрение. Той поклати глава и тъжно каза:

— Не помислих по-рано и май сега ще трябва да си платя за това. Имам писмо от дома, за да си взема пари от банкера в града, ама не предполагам, че ще ми трябват много, след като отивам на гости на дядо. У дома, като имаме нужда от нещо, едно пиле или няколко яйца свършват работа.

Саймън, който на моменти беше много невъздържан, рече:

— Е, значи имате решение. Ако имате пиле или няколко яйца в тази ваша чанта, можете да ги замените за чифт обувки или да си наемете двуколка. Не сте взели от онези прасета, за които говорехте, нали? С едно от тях можехте да наемете двуколката на стопанина за цели две седмици.

Кити се изкикоти тихо, но мъжът се усмихна, сякаш не усещаше, че го занасят, или пък нямаше нищо против това.

— Май по-добре да го бях направил. Дядо сигурно ще ми заеме едно от неговите, ама мисля, че ще бъде по-хубаво да го попитам, преди да обещавам.

По време на разговора Изабел наблюдаваше непознатия и не можеше да се отърси от чувството, че го познава отнякъде. Акцентът му, който определено не беше английски, също я заинтригува. Изабел

реши, че сигурно мъжът беше от колониите, вероятно американец, макар и акцентът му да не наподобяваше на културния говор на двамата или тримата американци, които познаваше. Предположи, че този човек беше внук на някой от арендаторите или работниците на лорд Одуин — поколението на нечий син, който е пропътувал разстоянието до Новия свят, за да си търси късмета, или пък е бил изпратен там за някое престъпление.

Един или два пъти сиво-зелените му очи проблеснаха към нея и тя с изненада забеляза нещо присмехулно в тях. Това ѝ напомни погледа на Куентин, когато я подиграваше; а усмивката, с едното ъгълче на устните съвсем малко по-повдигнато от другото, страшно ѝ приличаше на тази на Карлтън.

Такива мисли може би бяха нелепи, но Изабел беше обзета от внезапно просветление. Всички тези неща — това, че ѝ се струваше познат, американският му акцент, целта на посещението — неочаквано се събраха в съзнанието ѝ и очевидното изплува. По някакъв странен каприз на съдбата: браздата на пътя, счупеното колело, пристигането на дилижанса — те се бяха изправили срещу господин Адриан Ренвил.

Изабел се втренчи в него с подновен интерес. Беше направила презрителни предположения за него, също като Куентин и Карлтън, но сега разбра, че всъщност никога не бе очаквала той да бъде различен от това, което наистина беше: внукът на един граф. И все пак мъжът имаше ужасно недодялан и колониален вид. Говорът, дрехите и обноските му отговаряха на най-лошите им предвиждания.

Изабел не беше сигурна как да постъпи. Ако не кажеше нищо, щеше да се получи много конфузно положение, когато се срещнеха в Одзуик Чейс. Но ако това се окажеше просто плод на фантазията ѝ, щеше да стане още по-неудобно. Тя погледна към мащехата и брат си и видя по лицата им, че не го бяха разпознали. Лейди Лейлънд обаче беше придобила каменно изражение и явно се канеше да скастри нахалния непознат. Саймън пък, от своя страна, като нищо можеше да каже нещо скандално.

Изабел реши какво да направи и си наложи да преглътне страха, че може страшно да се изложи, ако въпреки всичко е сгрещила. След това протегна ръка към непознатия и каза:

— Господин Адриан Ренвил? Аз съм Изабел Лейлънд. Това е моята мащеха, леля ви, лейди Лейлънд, а това са госпожица Уест,

нейната кръщелница, и братовчед ви Саймън.

Лейди Лейлънд беше достатъчно добре възпитана, за да не зяпне с уста, но се втренчи в заварената си дъщеря с ококорени очи. Саймън и Кити я гледаха слисано. Мъжът в началото също придоби учудено изражение. В този момент Изабел почувства прилив на ужас. Беше сгрещила. След това обаче по лицето му бавно се разля усмивка и светлината в очите му стана още по-ярка. Той пое протегнатата ръка на Изабел, но вместо да се поклони, както беше редно, я стисна и разтърси енергично.

— Ех, и ако това не е късмет! За мен е удоволствие, госпожо. И вас се радвам да ви видя, лейди Лейлънд — прибави мъжът, като пусна ръката на Изабел и сграбчи тази на по-възрастната дама. Саймън и Кити бяха разделени от него от масата, затова му се наложи да съкрати поздравлението си до усмивки и енергични кимвания с глава. — Помислих си, че това е чиста случайност, но трябваше да се досетя, като се има предвид, че сме наблизо.

След това, без да поиска позволение, той притегли един стол до Изабел, седна и извика шумно на стопанина да донесе за всички от най-хубавата бира.

— Не, благодаря ви. Трябва да тръгваме след няколко минути — каза Карълайн Лейлънд със слаб глас. — Наистина ли сте господин Адриан Ренвил?

От тона ѝ се предполагаше, че сигурно има някаква грешка, но Адриан още веднъж или не го забеляза, или нямаше нищо против това.

— Самият аз, и изглежда, проблемът ми е решен. Ако отивате при дядо, бих могъл да пътувам с вас.

— О, да, наистина отиваме там — рече Саймън с подигравателна дружелюбност. — Мисля, че дядо ще бъде даже още по-изненадан от нас от тази... ъ-ъ... случайност.

— Сигурно ще получи една от своите нервни кризи — вметна Кити е повече искреност, отколкото такт.

Лейди Лейлънд ги изгледа строго и се обърна с колеблива усмивка към Адриан:

— Разбира се, че можете да пътувате с нас до Одзуик.

— Знаете, че отиваме там — добави Изабел — именно за да се срещнем с вас. Само че си мислехме, че ще бъдете там преди нас.

— Мъничко позакъснях — призна той. — Дядо искаше да изпрати собствения си файтон да ме вземе, но аз пожелах да поразгледам още мъничко страната.

— Тогава значи сме изпреварили другите — рече Изабел и прибави леко натъртено: — Те със сигурност ще бъдат много изненадани.

— Но вие ме познахте веднага — каза учудено той. — Явно имам повече семейни черти, отколкото съм предполагал.

— Да, вие доста приличате на Франсис — призна лейди Лейлънд, като даде глас на мислите на Изабел. — Но не толкова, че да го забележа от пръв поглед.

— Може би Бел е познала братовчеда Адриан, защото той изглежда точно така, както е очаквала — предположи Саймън, а тъмносивите му очи излъчваха невинност.

— Така ли? — възкликна Адриан с изненада и благодарност.

— О, да — потвърди Кити, която винаги придобиваше смелост след Саймън. — Бел и Куентин обсъждаха какъв бихте могли да бъдете, а вие сте точно такъв, какъвто предположиха.

Изабел почувства, че се изчервява и беше благодарна на стопанина, който дойде точно в този момент да ги уведоми, че каретата им е поправена и ги очаква на двора.

Конят на Саймън също беше оседлан. Един от конярите го държеше за юздите. Саймън не обичаше затворените карета и беше яздил през по-голямата част от пътуването. Той тръгна към коня си, но после спря от някаква мисъл и се обърна към Адриан:

— Може би ще предпочетете да яздите дотам, братовчеде Адриан? След като сте израснали във ферма, сигурно не сте пътували много в тези проклетни затворени файтони. Ако човек не е свикнал, те погаждат номера на стомаха му.

— Така ли? — възкликна Адриан, ококори очи и погледна със съмнение към чакащата карета.

— Яздите ли, братовчеде? — попита Саймън, като неочаквано му хрумна, че може да е сбъркал в предположението си.

— О, да — отвърна Адриан. — На фермата имаме доста коне. Един-два пъти съм прехвърлял крак връз някой от тях.

— Тогава позволете ми да ви предложа коня си — каза Саймън.

Адриан не изглеждаше особено доволен от тази перспектива, но пое юздите от Саймън.

— Повечето пъти във фермата съм яздил без седло — рече той, като пхна крак в стремето.

Лейди Лейлънд и Кити се бяха качили в каретата, но Изабел остана на стъпалото, за да наблюдава сцената. Видя, че Адриан беше поставил в стремето не този крак, който трябваше, и така щеше да се озове с лице към задницата на коня. Саймън, който беше застанал зад Адриан, хапеше долната си устна, за да не избухне в смях и Изабел не можеше да го обвини. Семействата Ренвил и Лейлънд бяха изкусни ездачи и Адриан имаше да понесе още много подигравки от братовчедите и дядо си за липсата на това умение.

— Не, другия крак — каза Саймън, когато вече беше сигурен, че гласът му няма да потрепери. — След това се отблъснете до седлото.

Адриан представляваше жалка картина, но Изабел изпита съчувствие към него. Когато братовчед им направи следващия опит да се качи, младата дама видя, че Саймън все още не се беше уморил от тази игра и се готвеше да потрети. Тя понечи да извика на брат си, за да отвлече вниманието му, но думите замряха на устните ѝ. Адриан сграбчи решително юздите и предния лък на седлото, отдръпна се назад, отблъсна се нагоре с гладко и бързо движение и най-накрая се качи. Саймън, който беше застанал зад него, не очакваше това и бе блъснат назад. Подметките на ботушите му се плъзнаха по калдъръма, който беше станал хлъзгав от калта на току-що спрелия дъжд. В момента, в който Адриан се качи на седлото, Саймън се озова седнал в една гнусна купчинка на земята.

Колкото и да ѝ се струваше невероятно, Изабел не беше сигурна, че това бе чиста случайност, макар слисването и ужасът в очите на Адриан да предполагаха, че не го беше направил нарочно. Но тя си припомни лукавия му поглед, който я беше накарал да го вземе за някакъв измамник. Най-лесно щеше да бъде да го приеме за непохватен простак, но това, че останалите смятаха някого за глупак, не го правеше такъв. По-скоро хората, които мислеха така, биваха непредпазливи по отношение на него.

Саймън измърмори под нос няколко ругатни и се надигна от калдъръма. После махна с ръка на тромавото извинение на Адриан,

почисти, доколкото можа, калта от бричовете си и последва Изабел в каретата.

— Какво магаре — каза той, когато потеглиха.

— Достатъчно, Саймън! — скара му се майка му. — Той е твой братовчед и наследник на дядо ти, което един ден ще го направи глава на рода. Зная, че смяташ говора и обноските му за смешни, но просто трябва да ги приемеш за различни. На него са му липсвали твоите удобства, въпреки че е син на виконт и внук на граф. Горкият Франсис се надявал да натрупа богатство в Америка, както ми казаха, но явно не е успял и ще бъде много лошо от наша страна да съдим за сина му от сегашното си по-добро положение. Не би трябвало да си толкова неразумен, че да се подиграваш на тези, които са имали по-малко късмет от теб.

— По-малко късмет! — възкликна невярващо Саймън. — Един ден той ще стане граф Одуин, ще наследи Одзуик Чейс и всичките богатства. Представям си как ще се чувства Куентин, когато му се наложи да отстъпи мястото си на този дебелак, който дори не може да се качи на седлото, без да оплеска работата. — Въпреки цялата си начетеност, Саймън съдеше за хората колкото по интелекта им, толкова и по стойката им на седлото. — Един господ знае дали ще успее да се задържи на седлото, докато стигнем Одзуик.

Но мнението на Саймън за братовчедата, с когото току-що се беше запознал, щеше да се промени значително, ако можеше да види Адриан по пътя към имението. Ездата му беше нещо вродено, а стойката му — толкова идеална, че човекът и конят сякаш се движеха в едно.

Адриан нямаше нужда да крие ездаческите си способности. Нелепото представление в двора му беше спечелило презрението на слугите така, както и на Саймън, и те не му обръщаха никакво внимание, докато яздеше зад каретата. Беше малко попрекалил с ролята си на самомнителен жител на колониите и този път не бе могъл да се сдържи. Само по себе си това не предизвика у него ни най-малко съжаление, защото те не заслужаваха нещо повече, но някак не му харесваше да се прави на глупак пред Изабел. Навярно заради мъжката си гордост. Какво значение имаше, че тя го мисли за глупак, когато знаеше за нея неща, хиляди пъти по-срамни от неговото смешно държане?

Веднага щом влязоха през портите на Одзуик Чейс, той остави мислите настрана и пусна в действие наблюдателските си способности. Докато пътуваха по алеята към къщата, минаваха покрай красиви групички дървета. Накрая се озоваха в обширен парк. Когато изкачиха хълма, преди да се спуснат в долината, в която беше разположена къщата, пред погледа му изникнаха главната ферма и множество по-малки, давани под наем постройки, разпръснати наоколо и покриващи стотици акри земя до самия хоризонт. Малка рекичка криволичеше между тях като небрежно захвърлена панделка.

Адриан сравни Одзуик Чейс с Блек Оукс, имението, което баща му беше построил в Бъкс Каунти. То представляваше огромно парче земя, каквито бяха повечето от обширните имения на едрите земевладелци в Пенсилвания. Там имаше гори, които се простираха на цели мили; паркът около дома им можеше да обхване малък град; акрите обработваема земя наброяваха няколко хиляди; а къщата, построена не в долина, а на възвишение, гледаше към величествената река Делауеър.

Постепенно пред погледа му изникна къщата. Беше широка сграда, разположена сред разкошни градини. Стилът ѝ беше главно яacobински^[1], но се усещаха и по-късни влияния. Нямахше нищо общо със спретнатата симетрична къща, в която беше отгледан, но Адриан почувства как нещо се раздвижи в гърдите му. Старите тухли лъщяха меко, а прозорците с колони по средата проблясваха като скъпоценни камъни и придаваха на къщата красота, която тя може би нямаше да притежава в мрачен ден. Но независимо дали заради красотата на сградата, или заради нещо дълбоко в кръвта му, Адриан изпита неочаквана огромна гордост.

Каретата забави ход и спря на широкото, покрито с чакъл място пред къщата. Големите двойни врати се отвориха безшумно. Изскочиха слугите, които сякаш бяха очаквали пристигането им.

Адриан изчака спътниците си да слязат от каретата и чак тогава скочи от коня. Направи го със същата тронавост като качването — вкара крака си в стремето и се вкопчи в гривата, за да не падне. След това успя някак си да слезе на земята и се усмихна уморено в отговор на презрителната физиономия на Саймън.

— Хареса ли ви ездата, братовчедо? — попита иронично момчето.

— Добре беше — отговори Адриан, като сякаш не забелязваше тона на Саймън. — Хубав кон.

Момчето се обърна с отвращение и последва майка си и Кити в къщата. Слугите вече бяха внесли багажа вътре и каретата затрополи по пътя към конюшната. Адриан остана сам на покритото с чакъл пространство.

Изабел не се радваше на пристигането му и мнението ѝ за него едва ли беше по-високо от това на брат ѝ, но не може да не изпита състрадание. Помисли си, че щеше да бъде много подло да го оставят така, като забравен слуга. Тя се спря на входа и се обърна да го изчака. В следващия момент обаче вниманието ѝ беше привлечено от една друга карета, която се приближаваше с голяма скорост към къщата, и напълно забрави за Адриан.

Саймън, който също беше чул тропота, изникна на входа зад нея.

— Сигурно е Куентин! — възкликна той възторжено. — Кой друг би могъл да препуска така по алеята?

След няколко минути предположението му се потвърди. Пред погледите им изникна малък двуместен кабриолет за състезания, който летеше по алеята в пълното си величие. Беше наистина изящна кола. Даже и от това разстояние вратите ѝ лъщяха; блестящо жълтите колела и украса изглеждаха златни на светлината на следобедното слънце. Кабриолетът беше теглен от четири идеално подобрени коня, които съвсем очевидно не бяха работни. Те профучаха по алеята много по-бързо, отколкото беше нужно или безопасно, но красивите им плавни движения предизвикваха възхищение, а не критики.

Адриан нямаше нужда да чува забележката на Саймън, за да се досети за самоличността на водача. Когато кабриолетът се приближи до къщата, стана ясно, че беше каран от първокласен кочияш, чието облекло, както и умението му, показваха, че е върховно конте.

Карлтън Ренвил излезе от къщата. Изражението му не издаваше нито възхищение, нито завист.

— А, идва несравнимият — рече той безизразно.

Секунди по-късно Куентин спря изпотените коне пред къщата и около колелата се вдигна облак от малки камъчета. Още веднъж отвътре се втурнаха слуги. Един от тях изтича към юздите на водещите коне, друг веднага започна да разтоварва багажа, завързан отзад на кабриолета. В маниерите им се чувстваше доста подчертана

почтителност, сякаш имаха работа с господаря на имението или с неговия наследник Куентин хвърли небрежно юздите на трети слуга и скочи елегантно на земята. Саймън се затича надолу по стълбите, за да го поздрави пръв.

— Никога преди не съм виждал тези зверове, Куен — каза той, като отиде до най-близкия от водещите коне и прокара длан по мускулестия му врат и рамото. — Сигурно са нови. Къде, по дяволите, успя да намериш тези красавци? Трябва да си ги изпратил предварително за последната смяна, иначе никога нямаше да могат да те докарат дотук и да изглеждат толкова свежи.

— Те са от разпродажбата на имуществото на лорд Рук — обясни Карлтън, като също слезе на алеята. — Беше много глупаво от моя страна да си въобразявам, че ще имам шанса да ги купя, след като ти вече беше надушил търга, скъпи ми братко.

— Е, не можех да оставя такива забележителни същества да бъдат пропилены за някой незначителен човек, нали? — отвърна предизвикателно Куентин.

Карлтън погали кадифения нос на най-близкия кон и се засмя добродушно, но Адриан, който наблюдаваше разговора, видя стоманен блясък в очите на по-младия брат. Карлтън продължи със същия тон:

— Много мъдро от твоя страна да попълваш конюшната си с най-добрите животни, Куентин. Скоро може и да не успяваш да си позволяваш такъв лукс, ако старецът реши, че това изобилие трябва да бъде разделено.

Тези думи не носеха никакъв смисъл за Адриан, но беше явно, че Куентин и Саймън ги разбраха. В очите на Куентин проблесна нещо неприятно, а Саймън изглеждаше слисан. Сякаш в отговор момчето се обърна и погледна към Адриан, който беше застанал в подножието на стълбите.

Изабел проследи посоката на погледа на Саймън и почувства отново прилив на състрадание към Адриан. Язвителните забележки на Саймън приличаха на убождания от игла в сравнение с пронизващите думи на Куентин и Карлтън, които имаха значително по-големи умения в това отношение. Колкото и интелигентен по природа да беше американският им братовчед, едва ли щеше да се окаже достойна шпага за тях. Изабел не можеше да предпази Адриан от всичко това и дори не беше сигурна дали иска да го направи, но можеше поне да му

спести част от унижението, като го представеше веднага на Куентин и Карлтън.

Тя слезе отново на алеята, поздрави братята и прибави:

— Случи се нещо много забележително, когато спряхме в „Патицата и патокът“ да ни поправят колелото. Там съвсем случайно се запознахме с господин Адриан Ренвил. Куентин, Карлтън, това е вашият братовчед от Съединените щати, господин Ренвил.

Когато свърши думите си, младата дама застана до Адриан. Той пристъпи напред към Куентин и Карлтън с протегнатата ръка. В този момент изглеждаше доста глупаво, тъй като нито един от тях не се помръдна. Изражението на Куентин изразяваше явно недоверие, което говореше на Изабел, че той изобщо не беше очаквал братовчед му да отговаря на най-лошите му предсказания. Карлтън, който се движеше в политическите кръгове, имаше солидна тренировка и не издаде мислите си, само дето изглеждаше учуден. Именно той се окопоти пръв, пристъпи към Адриан и протегна ръка.

— Е, братовчедо — каза с дързост, която звучеше доста фалшиво, — изминали сте много дълъг път, за да се запознаете с нас. Надявам се пътуването ви да не е било трудно.

— Нищо особено, само една-две бури и малко топовен огън — отвърна Адриан, като сграбчи здраво ръката на Карлтън с две ръце и я раздруса още по-енергично, отколкото тази на Изабел. — Както вървят нещата, струва ми се, че тук ще имам повече трудности.

Карлтън успя да освободи ръката си и отстъпи бързо назад, сякаш очакваше братовчед му отново да се вкопчи в него. Куентин пренебрегна протегнатата ръка на Адриан, извади лорнета си и го огледа през него. През тялото му сякаш премина тръпка и той остави лорнета да увисне на панделката си.

— Ето те значи, братовчедо — каза провлечено и отегчено. След това мина покрай Адриан, изкачи стълбите и влезе в къщата.

По лицето на Изабел блисна горещина. Момичето се почувства неудобно от грубостта на годеника си и неловкото положение на Адриан. Карлтън се поколеба за момент и последва брат си. Саймън погледна от сестра си към Адриан и се сконфузи. Виждаше, че Изабел е натъжена от сцената, която току-що се разигра пред очите им. Въпреки че не бе склонен да критикува братовчед си Куентин, осъзна, че той се бе държал недостойно за обноските, с които беше известен в

обществото. Също така си спомни укора на майка си и призна вътрешно, че сам не се бе държал по-добре. Затова се приближи към Изабел и Адриан и каза с тон, в който се чувстваше едновременно любезност и притеснение:

— Братовчедо Адриан, дядо вече сигурно е разбрал за пристигането ви и се чуди защо още не сте отишли да се запознаете с него. Може да ви се стори малко студен, но не бива да се плашите. Той е такъв с всички, понякога дори и с Куентин. Такъв е характерът му.

Лорд Одуин, който страдаше от подагра и вече не притежаваше някогашната си подвижност, не беше в салона, за да ги поздрави, пък и никой не очакваше това. Вместо него беше слязъл икономът му, господин Бийл. Той се поклони точно колкото трябваше, за да поздрави наследника на графската титла за пръв път, и когато се изправи, показа, че притежава по-голямо самообладание от господарите си. Икономът не показва дори с трепване на окото или нюанс на гласа, че намира Адриан за необикновен.

— Позволете ми да кажа, сър, от името на персонала и лично от мое име — започна той напевно, както подобаваше, — че сме изключително щастливи да ви поздравим с добре дошли в Одзуик Чейс. Негова Светлост ви очакваше да пристигнете вчера и беше много разтревожен. Наредено ми е веднага да ви заведе в Зеления салон, където Негова Светлост ще дойде, щом му съобща за вашето пристигане.

— Трябва да е глух, ако досега не го е разбрал, Бийл — обади се Саймън. — Все пак всичките му стаи гледат към алеята.

Икономът отдаде тази забележка на младостта на младия джентълмен и без ни най-малко да опетни достойнството му, поведе Изабел и господата по стълбите към Зеления салон. Останалите, които бяха влезли в къщата преди тях, вече бяха там. Изабел се отправи веднага към канапето, за да седне при майка си и Кити, а Саймън зае стола до Карлтън. Всички бяха с лице към камината. Там беше застанал Куентин в небрежна поза. Единият му крак, обут в идеално лъснат ботуш, беше кръстосан елегантно върху другия. Въпреки че двамата с Адриан имаха почти едно и също телосложение, жакетът на Куентин беше подплатен, за да придаде още по-голяма широчина на раменете му, а кожените бричове прилепваха като втора кожа по дългите му крака и създаваха илюзията, че притежателят им е доста

висок. Беше величествен и уверените му маниери го караха да изглежда като господаря тук.

Адриан прехапа устни, за да не се усмихне на картината пред очите си. Преднамерена или не, тя беше изключителна. От едната страна на камината имаше стол с права облегалка. Той прекоси стаята и седна нерешително на него, сякаш не беше уверен дали другите го приемаха. Всъщност не се съмняваше ни най-малко. Всички желяеха да се провали вдън земя.

Влязоха лакеи, които носеха подноси с чай, бисквити, кейк, сухо шери и мадейра. Закуските бяха поставени пред дамите, а алкохолът — на масата между Карлтън и Саймън. Карлтън наля вино за мъжете, докато лейди Лейлънд се зае с чайника. Тези действия за известно време изключиха нуждата от поддържане на разговор. Това обаче беше кратка отсрочка. Никой не бе съвсем сигурен какво да каже на Адриан, а другата възможност, която всички желяеха — да го обсъждат помежду си — едва ли можеше да се прави в негово присъствие. Куентин нямаше да им помогне и в двата случая.

Изабел използва разливането на чая, за да огледа Адриан още веднъж. Не можеше да разбере защо толкова се интересува от него. Той беше привлекателен мъж и щеше да изглежда още по-добре, ако се облечеше сваятно и косата му не беше тъй ужасно подрязана. Изабел не одобряваше вида и обноските му, но не можеше да не изпита някакво съчувствие към него. Все още си спомняше деня, в който баща ѝ и новата ѝ мащеха я доведоха за пръв път в Одзуик Чейс и биенето на сърцето си при мисълта за срещата със семейство Ренвил. Тогава се бе чувствала сама и чужда, докато Куентин не я беше удостоил с вниманието и любезността си. Вероятно и Адриан сега се чувстваше така, но този път Куентин беше склонен да подклажда притеснението на братовчед си, а не да го смекчава.

За всеобщо облекчение в този момент се чу звукът от стола на колела на лорд Одуин, който се приближаваше през съседния салон. Освен по време на най-сериозните си атаки на подагра, лорд Одуин всъщност нямаше нужда от количката и се справяше чудесно с бастуна. На роднините му беше добре известно, че бе склонен да изтъква немоцта си, когато му изнасяше. Особено когато възнамеряваше да бъде много взискателен. Тези, които разбраха причината за появяването му в този вид, си размениха тъжни погледи.

Когато Бийл избута количката през вратата, Саймън и Карлтън се изправиха. В момента лорд Одуин наистина изглеждаше на седемдесет и пет години. Някога, в младостта си, той бе висок и мускулест мъж, но постоянно влошаващото му се здраве го беше съсухрило. Изглеждаше дребен и крехък в големия стол, изтънялата му плът покриваше трошливите кости и на свой ред беше покрита от жълтеникава като пергамент кожа. Ръцете му, здраво стиснали поставения на коленете му дебел бастун, бяха възлести и покрити със старчески петна, а левият му крак беше дебело превързан и протегнат напред върху една скоба на стола. Въпреки това очите му бяха на много по-млад човек. Не бяха нито зачервени, нито сълзящи и безцветни, както при повечето стари хора, а живи, ясни и искрящи от някаква вътрешна енергия, която той вече не притежаваше във физическо отношение.

Старецът огледа стаята и живият му поглед веднага се изпълни с ярост.

— Е, и къде е той, Бийл? Надявам се, че не си ме довял през всичките зали в това глупаво приспособление само за да огледам тази компания.

Преди Бийл да успее да го посочи, Адриан се изправи колебливо от стола си до камината. Докато седеше, той беше избутал по някакъв начин ръкавите си нагоре и от маншетите му се виждаше прекалено много. По този начин се подчертаваха едновременно лошата кройка на жакета и старомодните бричове. Огледа се неловко, като търсеше място, където да остави чашата си. Накрая я постави на пода, успя да разлее съдържанието ѝ на килима, огледа се тъжно и видя слисаното изражение на лорд Одуин.

— Вие трябва да сте дядо ми — каза Адриан и се усмихна нерешително.

Графът не отговори веднага. Беше прекарал целия си живот в правителствените и политически кръгове и обикновено не издаваше мислите си, но очевидно сега жалкият вид на неговия наследник му отне тези способности. Можеше да се каже, че слисване беше твърде мека дума, за да бъде описана физиономията му. По сбръчканите му черти преминаха шок и ужас, които след това отстъпиха място на студен гняв.

— Бийл! — изкрещя старецът, сякаш икономът се намираше в другата половина на къщата, а не до стола му. След това бутна колелата на количката си, обърна се и докато изненаданият слуга го настигне, за да го върне обратно в дневната му, вече беше изминал половината стая.

В няколкото минути, последвали излизането на лорд Одуин, в стаята се възцари гробна тишина. Адриан си помисли, че всички изглеждаха преbledнели, с изключение на Куентин, на чието лице беше изписана обичайната му самодоволна усмивка. За братовчеда от Америка това беше по-добро от домашен театър. След малко той каза неуверено:

— Дядо сигурно ужасно страда от подаграта, щом толкова бързо получи пристъп.

— Не беше подаграта, братовчеде — рече съвсем недвусмислено Куентин. — Трябва да те поздравя. За две минути направи това, което лордове, различни членове на кабинета и няколко министър-председатели не успяха за четири или пет десетилетия. Ти лиши великия лорд Одуин от дар слово. Възможно е, разбира се, дядо да е приел забележителната прилика с баща ти като призрак, дошъл да го безпокои, но ако трябва да се обзаложим, бих казал, че старецът по-скоро се слиса от доста уникалния ти вид.

Адриан не изглеждаше обиден, а по-скоро озадачен. Той погледна надолу към дрехите си и оправи маншетите.

— Заклучавам, че ме подигравате, братовчеде Куентин.

— Заклучавам — отвърна подигравателно другият, като имитираше акцента на Адриан, — че по-скоро трябва да те попитам за името на магазина, откъдето си купил забележителния жакет, отколкото за името на шивача ти. Да позная ли? Клагхорн Стрийт?

Без ни най-малко да се обиди, Адриан засия.

— Имате набито око, братовчеде Куентин, Още щом стъпих в Лондон, видях, че премените, дето съм си ги донесъл, няма да ми свършат работа. Затуй накарах стопанина на „Златният кръст“ да ме упъти към най-доброто място, откъдето мога да си купя кат дрехи за по-малко време, отколкото е необходимо на прасето да мигне.

Беше застанал пред тях и ги наблюдаваше с някаква глуповата усмивка, сякаш наистина вярваше, че те се възхищават от избора му.

— И несъмнено това е бил магазин, притежаван от същия стопанин — предположи Карлтън.

— Точно така, и аз съм му много благодарен — отвърна Адриан.

Лейди Лейлънд беше красива жена, която изключително много държеше на добрия тон и чиито покани бяха много търсени. И тя, подобно на Изабел, усети неловкостта на положението на Адриан, но беше повече загрижена за неудобството, което то носеше на цялата компания. Не се чувстваше равна на Куентин и Карлтън, за да ги укорява, както беше направила със Саймън, но все пак, ако позволеше на кръвопускането да продължи, това щеше да бъде в разрез с възпитанието, което ѝ бе внушавано цял живот. Затова направи това, което ѝ подсказаха обучението и темпераментът ѝ — допи набързо чая си и стана, за да обяви прекратяването на военните действия.

— Ако татко няма да дойде отново при нас, смятам, че вече е време да отидем в стаите си и да се поосвежим след пътуването. Куентин, бъди така любезен да позвъниш на Бийл, ти си най-близо. — След това се обърна към Адриан: — Ние всички знаем пътя, но вие ще имате нужда някой да ви заведе, господин Ренвил. Кити, Изабел, хайде да вървим.

Кити се изправи послушно, но Изабел остана на мястото си.

— Мисля, че ще остана да си допия чая, мамо. Няма да се бавя дълго.

Лейди Лейлънд съзнаваше, че Изабел не се беше виждала с Куентин от няколко дни и затова не настоя.

— Саймън, настоявам да се качиш в стаята си и да полежиш преди вечеря — каза тя вместо това, като се зае със сина си. — Сигурно си мислиш, че си напълно излекуван от онзи инцидент, но сме пътували два дни и изглеждаш доста блед.

Саймън, който беше на възраст, когато не обичаше да се изтъкват слабостите му, се изчерви я също стана. Знаеше, че ако започне да спори с майка си, около този въпрос щеше да се вдигне още по-голям шум. В този момент Бийл влезе в стаята и заяви:

— Господин Куентин, госпожице Изабел, Негова Светлост желае колкото е възможно по-скоро да отидете при него в дневната му.

Куентин и Изабел се спогледаха, след това Куентин кимна и каза, че ще отидат веднага.

Когато останалите излязоха, Карлтън остави шерито си настрана, отиде до лакирания бюфет до отсрещната стена и извади оттам гарафа с коняк. Наля си солидна доза и направи същото за Куентин, който взе чашата си и я изгълта наведнъж. После, без да каже нито дума, я протегна за втора доза.

— И какво ще правим сега, Карл? — попита той, след като изпи и нея.

Карлтън, който отпиваше почтително от силната кехлибарена течност, сви рамене.

— Какво можем да направим? Даже и да решиш да го убиеш, това няма да ти свърши никаква работа. Той има двама братя и сигурно всеки от тях е още по-ужасен от предишния.

— Празните приказки също няма да свършат работа — каза Куентин и погледна сърдито брат си. После отново протегна чашата си.

В този момент Изабел стана, взе чашата от ръката му и я постави на бюфета.

— Нито пък това — рече тя хладно. — Шокът наистина е голям, но не можем да го убием или да искаме да се махне. Нима е по-лош от това, което ние всички очаквахме? Може и да е нещо като възмездие за нелюбезните ни предположения.

— Не говори глупости, Бел — сръза я Куентин и отново взе чашата си. След това я протегна към Карлтън, който погледна Изабел, сви извинително рамене и я напълни. — Този проклет селяндур не може да стане лорд Одуин. Това е немислимо.

Карлтън напълно споделяше мнението му, но въпреки това каза с равен глас:

— Неизбежно е. Ако наистина имаш намерение да удавиш нашия жалък братовчед в реката, ще ти се наложи да го направиш сам.

— Разбира се, че не замисля убийство — рече бързо Изабел, повече, за да увери себе си, отколкото Карлтън.

— Нима? — попита Куентин, след което се изсмя горчиво и прибави: — Вие двамата можете да си затворите устата и да дишате спокойно. Не е изключено да си мисля нещо такова, но както Карлтън вече отбеляза, би било безполезно. Може би най-доброто решение е лудницата. Всъщност предпочитам светът да си мисли, че следващият лорд Одуин е луд, отколкото невъзпитан неграмотен дивак. — Вече по-благоразумен, той изпи само половината от чашата си и я постави

отново на бюфета. — Старецът сигурно е бесен. Няма смисъл да влошавам още повече нещата.

След това направи знак на Изабел да го хване под ръка и тя се подчини.

[1] от епохата на Джеймс I (1603–1625 г.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Събитията от този следобед бяха прогнали от главата на Изабел всякакви мисли за Воксхол и тя беше успяла да забрави временно, че Куентин бе нарушил обещанието си. Сега го слушаше разсеяно как протестира срещу несправедливостта такъв един дървенияк да сложи на главата си графската корона и да лиши от нея човек като Куентин, докато прекосяваха дългата галерия, за да стигнат крилото, където се помещаваха покоите на лорд Одуин. Главата на Изабел беше прекалено заета от мисълта защо графът иска да ги види.

Годеникът ѝ се спря пред огледалото на стената между вратите на дневната и тоалетната стая на графа. Там оправи леко вратовръзката си, бръсна незабележими пращинки от ръкавите на жакета си и кимна на Изабел, която го чакаше нетърпеливо до вратата на дневната. По нейно мнение щеше да бъде много по-добре, ако той се опиташе да прикрие силния мирис на алкохол. Макар и лорд Одуин на младини да се бе славил като голям пияч, на стари години бе станал въздържател и никак не одобряваше употребата на алкохол преди вечеря.

Куентин ѝ се усмихна окуражително, открадна си една целувчица и отвори вратата. Когато влязоха, графът се беше загледал втренчено през прозореца. Той се обърна с лице към тях, придвижи количката си до едно малко канапе и им направи знак с глава да седнат там. Изабел се подчини, а Куентин я последва.

— Самият дявол, а, сър? — започна веднага той. — Е, предполагам — от това, което съм чувал за чичо Франсис — че не трябва да бъда изненадан, задето е пренебрегнал възпитанието си до такава степен, та да отгледа собствените си деца почти до нивото на диваци.

Одуин ги гледаше остро и студено. Очите му бяха толкова тъмносиви, че на Изабел ѝ приличаха на парчета гранит.

— Нищо от това мое изчадие адово не би могло да ме изненада — каза той. Равният му глас беше много по-смразяващ, отколкото ако в него издаваше гняв или горчивина. — Ако не ми беше одрал кожата,

нямаше изобщо да повярвам, че съм му баща. Бог ми е свидетел, че майка му беше повлекана. Но това е вече история. Момчето е син на Франсис, вижда се от пръв поглед. Няма да бъде лесна задача да го направим подходящ да стане петият граф.

— Позволете ми да отбележа, дядо — рече Куентин, — че нищо на света не е в състояние да направи това.

— Няма да позволя такава нещца! — отговори Одуин с неочаквана жар. — Знам много добре, че си страшно объркан от всичко това, Куентин, но очаквам от теб да се държиш с братовчед си като джентълмен, какъвто си отгледан да бъдеш. — Това беше един от редките укури към любимеца му. — Мислиш ли, че на мен ми се иска да ме наследи човек като него? Но тъй като не може да се направи нищо, то поне трябва да облекчим положението. Бих могъл да го вкарам в пътя за по-малко от месец, но сега тази задача е извън възможностите ми, колкото и да ми е неприятно да си го призная. Вие двамата ще бъдете моите инструменти за оформянето на този... този...

— Дивак — помогна му услужливо Куентин.

— ... на това окаяно същество в нещца поне поносимо за представяне. Разбира се, пълното му обучение ще отнеме години, но на нас ще ни се наложи да го представим на света до няколко седмици. Вече е плъзнал слух, че наследникът ми е пристигнал в Англия, може би заради нечий език, разхлабен от виното. — Тук лордът се спря и се втренчи сърдито в Куентин, който отвърна невъзмутимо на погледа му. — Следователно е нужно да се наложи фурнир поне върху най-грубите повърхности. Не обичам такива крути мерки, но няма да позволя аз или някой от моята кръв да стане обект на догадки и подмятания.

Изабел знаеше, че опасенията на графа бяха оправдани, но тъй като имаше дълъг опит в защитаването на Куентин, каза:

— Слухът при всяко положение щеше да плъзне почти веднага, дядо. Колкото и добре да се отнасяте със слугите, колкото и разумни и коректни да са те, винаги ще говорят за семейството ни в селото. Не е възможно да запазите в тайна новината, че наследникът ви е пристигнал в Одзуик. Тя така или иначе ще стигне до съседите и оттам ще бъде разнесена из цялото общество.

— Изобщо не искам да си представям какво си мислят слугите, видели наследника ви да пристига в Одзуик с вид на месар, облечен в

неделните си дрехи — вметна язвително Куентин. — Най-добре би било да му наемем дискретен пазач.

Одуин не обърна никакво внимание на неуместния хумор на внука си.

— Като начало ще трябва да го облечем, както подобава.

— Мисля, че трябва да го представя на шивача си — предложи Куентин, — но каквото и да разправят, дрехите не правят човека. Дори и да го облечем като кукла, пак няма да стане роден джентълмен, макар и във вените му да тече кръвта на рода Ренвил. Той си признава — и то, забележете, с гордост — че си е купил дрехите от Клагхорн Стрийт по съвета на стопанина на гостилницата.

— Тогава от теб зависи да му помогнеш — каза сурово Одуин. — Той няма да бъде първият случай, когато свинско ухо е превърнато в подобие на копринена кесия. Празненството по случай рождения ми ден трябва да се състои една седмица след събота. Мислех си, че ще имаме малко време да поработим върху него преди това, но той най-нагло пренебрегна нарежданията ми да дойде тук веднага след пристигането си преди месец. Сега е твърде късно да отменя празненството без основателна причина. Ако го държим изолиран, предположенията ще бъдат още по-ужасни от реалността.

— Не! Не е възможно — възрази слисано Куентин. — Дядо, със сигурност вие не възнамерявате да представите този варварин и на най-незначителните от съседите ни за толкова кратък срок. Предполагам, че може да се постигне някакво подобрене, ако го облечем в свестни дрехи, но това няма да го предпази да не изложи себе си и всички нас.

— Именно затова не бива да се бавим, а трябва да започнем с образованието му. Ти, Куентин, ще му служиш за образец. Ще го съветваш за обличането, обноските и тънкостите в поведението, които подхождат на един джентълмен. Желая уроците да продължат, докато преценим, че вече е в състояние да бъде представен в обществото. След това ще го заведеш в града и ще се погрижиш да заеме мястото, което подобава на моя наследник.

— Искате да кажете да остана тук, докато всичко това бъде завършено? — попита Куентин с престорен ужас. — Милостиви боже, сър! Направо ме осъждате на смърт!

Устните на графа потрепнаха и се извиха в подобие на усмивка.

— Поне няма да ти липсва компания и утеха. От теб, Изабел — добави старецът, като се обърна към нея, — очаквам да го научиш на добро държане и как да се движи в културните кръгове. Карълайн, въпреки цялото си лекомислие, те е възпитала добре. Имаш необикновено чувство за такт. Също така виж какво можеш да направиш за говора му. Акцентът му не ми се видя много по-лош от този на другите колониалисти, които съм виждал.

Куентин избухна в смях.

— Де да беше само това! Речта му е толкова уместна, колкото появата на ваксаджия в салона на кралицата.

— Наистина, дядо — каза Изабел. Беше разтревожена от перспективата да остане за неограничено време в Одзуик под зоркия поглед на графа. — Тази задача би могла да бъде изпълнена по-добре от моята мащеха или лейди Адора, а това, което желае Куентин да го научи, може да бъде направено по-добре от вас. Имали сме щастието да бъдем обучавани от по-възрастните, но едва ли притежаваме опита да направим такова образование практично и дори приятно за господин Ренвил.

Усмивката на графа стана още по-очевидна.

— Ти имаш добър подход, момиче, и дух. Ще го накараш да ти се подчини. Карълайн чезне като девица, разделена от любимия си, когато е далеч от обществото за повече от две седмици. На Адора пък не бих възложил да възпитава дори и кухненските помощнички. Станала е много мързелива и се забавлява от толкова малко неща извън грижите за здравето и удобствата си, че се е превърнала в нещо тъй глупаво и нелепо, колкото и името и. Твърдо съм решил да възлага тази задача на теб.

— И аз ли имам добър подход? — попита Куентин.

Говореше с измамно приятен тон, за който Изабел знаеше, че е предвестник на острите удари на пронизващия му език. Тя хвърли към годеника си изненадан поглед. Ако можеше да го ритне или сръга дискретно с лакът, без да забележи графът, щеше да го направи. Демонстрирането на характер пред стареца беше глупав и опасен лукс. Макар Куентин да беше любимецът на лорд Одуин, графът нямаше да се поколебае да даде бърз отпор на всяка проява на открито предизвикателство срещу волята му. Изабел се страхуваше, че именно

набързо погълнатият коняк беше причина за безразсъдното държане на Куентин.

— Имаш дяволски нахален език — заяви Одуин. Гласът му беше хладен и равен, както винаги, но в думите му се чувстваше явно предупреждение. — И скъпи навици. Това са двете страни от твоя характер, които се надявам да не предадеш на братовчед си.

— И ако откажа да изпълнявам ролята на дресьор на мечки? — попита Куентин със същия тон като дядо си.

Лорд Одуин се втренчи мълчаливо в него и въпросът на Куентин увисна във въздуха.

— Не си правя илюзии, че ми демонстрираш внимание от привързаност или чувство за дълг — каза старецът, като в гласа му се прокрадна дрезгава нотка. — Кесията ми е тази, на която си хвърлил око. От деня, в който ти обуха панталони, те командвам, но беше добре възнаграден за това, момче. Много пъти имаше възможността да ме пратиш по дяволите, вместо да ми играеш по свирката, но обичаш облагите от послушанието. Днес пристигна с нова карета и нов впряг, нали? Донесе ли сметката със себе си или я изпрати на моя счетоводител?

Намекът в тези думи накара Изабел да потръпне разтревожено. Тя се обърна да види дали ще може да срещне погледа на Куентин, за да му направи знак да замълчи. Годеникът ѝ обаче гледаше втренчено в далечината, сякаш омагьосан от нещо на полицата над камината на отсрещната страна на стаята, макар да беше малко вероятно да вижда каквото и да било. Челюстта му беше здраво стисната, а устните — свити в права линия. Беше очевидно, че макар и да кипеше вътрешно от гняв от прикритата заплаха на дядо си, не смееше да го предизвиква повече.

Лорд Одуин обърна стола си и го придвижи до писалището. След това отвори средното чекмедже и извади сгънат лист пергамент.

— Но нека по-добре да спомена какво ще направя, ако се подчините на молбата ми — рече той, като се върна към обичайния си хладен тон. После ги изгледа втренчено, изсмя се гърлено и отбеляза: — Двамата изглеждате чудесна двойка. Казвам го, макар да не смятам, че си подходите особено. Мислех си, че е едно детско увлечение и ще го надраснете. Да, вие сте страшно неподходящи един за друг и аз знам какво е да го откриете чак след сватбата. Моята непрежалима първа

съпруга казваше, че да споделя леглото ми било все едно да съжителства с дявола. — Графът отново се засмя. — Но някога си мислеше, че ме обича, аз също. Ранната ѝ смърт беше избавление и за двама ни.

Доколкото беше известно на Изабел, сега за първи път старецът говореше за годежа им. Това я накара още веднъж да потръпне. Тя погледна отново към Куентин и видя, че той нито се беше помръднал, нито бе променил изражението си. Все пак очевидно слушаше напрегнато думите на дядо си.

Когато отново се извърна към Одуин, Изабел видя, че сега той я гледа втренчено. Младата дама нямаше намерение да се остави да я заплашват. Джобните ѝ пари, всичките разходи и зестрата ѝ бяха осигурени от баща ѝ. Каква власт имаше лорд Одуин над нея, освен чрез Куентин? Тази мисъл ѝ даде известна смелост. Тя вирна леко брадичка и каза:

— Мисля, че грешите, дядо. Куентин и аз се познаваме отдавна и няма нужда да се страхуваме от неприятни изненади след сватбата.

Графът ѝ се усмихна тъжно, сякаш я съжаляваше за наивността ѝ.

— Тъй като вече сте сгодени, предполагам, че възнамерявате скоро да се ожените, нали?

Изабел предпочиташе Куентин да беше отговорил на този въпрос, но тъй като той продължаваше да седи като издялан от камък, момичето каза с леко предизвикателен глас:

— Разбира се, че да.

— И коя дата сте определили?

Бузите на Изабел веднага пламнаха и тя прокле светлата си кожа.

— Все още не сме решили — отвърна още по-дръзко девойката. Нямахше да се даде лесно.

Графът обаче се изсмя толкова студено и снизходително, че на Изабел ѝ се прииска да можеше да го удари.

— Трябваша му пет години, докато стигне до това положение — рече старецът. В тона му се прокрадваше едва доловима презрителна нотка. — Може би ще са нужни още пет, докато успееш да го завлечеш до олтара. Май не е толкова луд от любов по теб, че да пожертва всичко на този свят, а?

Тъй като явно младежът не желаше да отговори, Изабел почувства, че бе нейно задължение да го направи. Този път беше време да се говори откровено.

— А какво очаквате да направим в нашето положение, Ваша Светлост? — попита тя. Гласът ѝ не трепваше, но пръстите издаваха вълнението ѝ, като мачкаха несъзнателно една гънка на полата. — Ако знаете, че желаем да се оженим, можехте да направите това възможно с една-единствена дума на одобрение.

— Но не го направих и не го одобрявам — каза Одуин. — Въпреки че всъщност нямам нищо против връзката ви. Но вие искате нещо повече от мен, нали? Или поне Куентин. Прав ли съм, момче?

Куентин най-сетне фокусира поглед върху дядо си.

— И какво общо има това с дивака?

Вместо да отговори, старецът отново се обърна към Изабел:

— Ти имаш зестра от тридесет хиляди лири, Изабел, а Куентин — почти пет хиляди годишно от баща си. Човек може да живее доста удобно с такъв доход. Но Куентин не е като останалите мъже, нали? Страхотен във всяко отношение, първокласно конте в най-предните редици на модата. Това е по-скоро скъп, отколкото удобен начин на живот.

— Нещо, за което винаги сте ме окуражавали, дори възнаграждавали — рече дръзко Куентин.

— Така възнамерявам да правя и в бъдеще — отговори Одуин, неочаквано сговорчив. — Ще ви удостоя с благословията, от която сте убедени, че съм ви лишил. Веднага щом превърнете братовчед си в човек, който няма да ни излага, когато го представяме в обществото, ще можете да се ожените и да имате средствата да живеете стилно във висшите кръгове. Постоянен доход, а не периодично отпускани суми.

Предложението на графа беше посрещнато с мълчание, толкова дълго, че Изабел усети тиктакането на часовника над камината. Този път тя не пое мъжката роля, а седеше, втренчила невиждащ поглед в ръцете на скута си. Лорд Одуин им предлагаше средства да се оженият веднага. Преди известно време думите му щяха да я изпълнят с радост. Сега обаче не изпита никакво чувство, докато очакваше отговора на Куентин. Мълчанието му означаваше липса на ентузиазъм, а преди време това също щеше да предизвика някакви чувства у нея.

— Това, което искате, е невъзможно да се направи — рече накрая младежът. — Месец и дори повече няма да бъдат достатъчни той да стане подходящ за представяне извън семейството. Отменете празненството и оставете хората да си говорят каквото си щат.

— Не — отговори просто и недвусмислено графът. — Монкхаус ще дойде от града и ще отседне в Търви Хол специално за този случай. — Ставаше дума за един член на кабинета, когото по време на великите си години лорд Одуин бе имал лично приятелство и силно професионално съперничество. — Трябва да направите всичко, което е по силите ви.

По лицето на Куентин беше изписан едва сдържан гняв.

— А ако откажа? — попита отново той.

Сега лорд Одуин беше този, който остави мълчанието да продължи, докато стане почти осезателно. После се придвижи до камината, позвъни, обърна стола си към тях и каза:

— Тогава ще трябва да се оправяте сами.

При тези думи сърцето на Изабел заби по-бързо и тя вдигна поглед. Стоманената физиономия и студената усмивка на графа я накараха моментално да потрепери. После погледна към Куентин и видя, че очите му все още излъчваха войнственост, но и той беше доловил зле прикритата заплаха. Тъй като се страхуваше от реакцията на годеника си, тя заговори първа:

— Тогава предполагам, че нямаме никакъв друг избор.

В този момент Бийл влезе в стаята в отговор на позвъняването на господаря си. Графът обърна студената си усмивка към Изабел:

— Ти винаги си била най-умната от семейството, Бел, или поне най-малко си се поддавала на манипулациите ми. И двамата имате избор, всичко зависи от това какво искате.

При тези последни загадъчни думи той кимна към Бийл и икономът подкара стола към спалнята му.

Веднага щом вратата се затвори, Куентин скочи и излезе бързо от стаята. Изабел, стресната от неочакваната му реакция, също се изправи и разбра колко дълбоко я беше разстроил разговорът. Чувстваше краката си като гумени. Само че нямаше намерение да остави Куентин да си отиде, без да поговори с него, затова го последва със залитане. Когато Изабел излезе от стаята, него вече го нямаше в галерията. Момичето се затича към крилото, където се намираха стаите им.

Настигна годеника си тъкмо навреме, за да види как вратата на спалнята му се затваря с трясък зад гърба му. Изабел не се поколеба; отвори, без да чука, и влезе вътре.

При шума Куентин се обърна, видя яростното ѝ изражение и каза:

— За бога, Изабел, не сега. Не виждаш ли, че съм ядосан?

— Аз също — отвърна гневно тя. — Куентин, ако не искаш да се ожениш за мен, защо просто не ми кажеш, за да свършим с този фарс?

Никога преди не се беше обръщала към него с този тон и това го стресна достатъчно, за да ѝ обърне внимание.

— Какъв е този нелеп каприз, Изабел?

— Дядо най-сетне одобри изрично сватбата ни, но ти даде да се разбере, че това не е никакъв стимул за теб, щом е в противоречие със суетата ти — заяви тя, като все още не си правеше труда да понижи глас, макар че вратата беше откряната и някой можеше да ги чуе от коридора. — Какво ужасно има в това да те помолят да обучиш братовчед си така, че да не ни кара постоянно да се червим от селските му маниери?

— Какво ужасно има в това ли? — повтори подигравателно Куентин. — Повдига ми се от мисълта да остана в една и съща стая с недодялания ми братовчед, ето какво! На всичкото отгоре, ако нямаш нищо против, аз съм този, който трябва да го превърне в джентълмен, за да може дядо да го показва като свой наследник. Това вече е прекалено! Все едно да ми връчат лопата и да ме накарат да изкопая собствения си гроб. А ако довърша докрай невъзможното и успея, значи ще подаря наследството си на един дивак ако откажа или се проваля, сигурно ще трябва да преживея дните до смъртта на стария дявол като ученик, който се моли за джобни пари.

— За какво наследство ми говориш, Куентин? — попита презрително Изабел. — Титлата и имотите, които вървят с нея, никога не са били твои, а и никога не си имал гаранции, че ще получиш нещо повече от това, което поначало се полага на баща ти. Ако изпълниш молбата на дядо, ще имаш доходите, за които винаги си мечтал, и ще можем най-сетне да се оженим.

Куентин прекоси стаята и се приближи до тоалетния си несесер, поставен върху един нисък сандък.

— Женитбата е последното нещо, за което си мисля в момента — рече раздражено той, докато отваряше сандъка.

— Очевидно и аз — каза сковано Изабел, тъй като почувства, че гърлото ѝ се сви и трябваше да преглътне сълзите си. — Нито за момент не си имал намерение да дойдеш във Воксхол в петък, нали?

— Воксхол ли? — попита озадачено той. Когато отново се обърна към нея, държеше в ръка позлатено шише.

Със следващите си думи, които изцяло пренебрегваха казаното досега от Изабел, Куентин доказа, че мислите му бяха далеч от нея:

— Старецът още малко и ще иска да представя онзи приятел в „Уайт“ и „Уотие“. Да пукна, ако го направя. По-скоро бих ги помолил да приемат за член прислужника ми.

Гневът на Изабел се поуталожи. Момичето разбра, че е безполезно да спори с годеника си в сегашното му настроение. Тя погребва още веднъж чувствата си и остави разговора за друг ден.

— Не съм сигурна, че братовчед ни е толкова ужасен, колкото изглежда — каза тя просто за да му се противопостави.

— Твърде вероятно е да е още по-лош — отвърна Куентин и се изсмя цинично. — Сигурно днес е демонстрирал най-доброто си държане за срещата с... а-а... родата. Като че ли нещо би могло да прикрие тъпотията му!

— Всъщност мисля, че е доста интелигентен — възрази импулсивно Изабел, като си спомни първото си впечатление и кратките присмехулни искрици в очите на Адриан.

В първия момент Куентин зяпна от изненада.

— Това беше най-глупавото нещо, което съм те чувал да казваш.

При тази подигравка бузите на Изабел пламнаха. Не бе имала намерение да споделя с когото и да било подозренията си относно Адриан, но беше засегната от това, че годеникът ѝ поставяше под въпрос нейната интелигентност.

— Той ни се присмиваше, Куентин — настоя Изабел. — Видях го в очите му.

— Измамниците и глупаците винаги намират начин да прилъжат наивните жени.

Нямаше никакво съмнение за значението на думите му. Изабел отново изпусна крехкия контрол над нервите си:

— По което трябва да разбирам, че съм глупачка, задето смятам, че в характера на братовчед ни има нещо повече, отколкото ти си забелязал. А може би ти си глупакът, защото го подценяваш.

— Ако дивакът ме изхвърли зад борда, то ще е заради каприз на стареца, а не заради самия него. Той няма толкова ум в главата!

Изабел винаги се беше възхищавала от студената, изискана арогантност и острия език на Куентин, като изпитваше и леко страхопочитание към тях. В момента обаче усети само отвращение.

— Може би на теб ти липсва ум в главата, Куентин — отсече хапливо тя и се обърна, за да напусне стаята.

Вече почти беше стигнала до вратата, когато той пророни:

— Я виж, я виж, дивакът си е спечелил защитник! Май не само наследството ми е застрашено.

Изабел отвори вратата, обърна се и го изгледа със същия гневен поглед, с който я стрелна той.

— Може би — отвърна хладно тя и излезе. Стаята ѝ се намираше на отсрещната страна на коридора, малко по-нататък в същото крило. Изабел мина покрай спалнята на Адриан — точно срещу тази на Куентин, без да забележи, че вратата беше открената. Всъщност дори не знаеше, че стаята е негова.

Адриан затвори веднага щом Изабел стигна до спалнята си и влезе вътре. Мъжът въздъхна и отбеляза мислено, че отскоро придобитият му навик да подслушва, макар да го снабдяваше с доста информация, далеч не беше приятен. Не чувстваше ни най-малко угризение за измамата си. Стрелите на братовчедите му отскачаха от него, без да му причинят нищо. Нито го беше грижа, нито пък се домогваше да спечели доброто им мнение. Според Адриан така беше по-добре, защото се съмняваше, че положението щеше да бъде различно, ако им се бе представил в истинския си вид. Когато бе видял слисаната физиономия на дядо си, той едва се бе сдържал да не се разсмее с глас.

Единствена от всички го интересуваеше Изабел. От това, което беше чул в „Грийон“, знаеше, че и тя си бе съставила предварително мнение за него, но въпреки това се беше опитала да посмекчи жлъчта на останалите. Поне имаше толкова добро сърце, колкото красотата и дух.

Може би именно поради тази причина беше рискувал да ѝ позволи да надникне в истинската му същност. Не можеше да отрече, че момичето го привлича силно, но знаеше колко опасно щеше да бъде, ако позволеше на това да замъглява преценките му. В случай че възнамеряваше да продължи с измамата си, не трябваше да изпълва Изабел с повече подозрения; от друга страна обаче, суетата му щеше да бъде сериозно засегната, ако дамата го смяташе за някакво окаяно същество.

Адриан се почуди на себе си, задето изобщо разсъждаваше по този начин. Изабел го привличаше, но той нямаше сериозни намерения спрямо нея, поне не повече, отколкото бе имал във Воксхол. Смяташе за жалко, задето тя трябваше да бъде пропиляна за мъж като Куентин, който явно не я ценеше толкова, колкото младата дама заслужаваше, но в главата на Адриан нито за момент не мина мисълта да се прави на Лакинвар^[1]. В действителност искаше да я люби, пък и щеше да му бъде много приятно да сложи рога на Куентин. Адриан предпочете да не се замисля дали в тази работа няма нещо повече. Не изпитваше никакво желание да се влюбва, особено в англичанка.

Противно на това, което си мислеха братовчедите му, той не се интересуваше от богатството на лорд Одуин и нямаше никакво намерение да остава в Англия. Беше пристигнал с единствената цел да се запознае със семейството на баща си и да види как стои въпросът с наследството му, като бе подготвен за неопределено дълъг престой. Но сега, когато се бяха запознали, възнамеряваше да се върне в Америка веднага щом успееше да уреди пътуването си. Това обаче в момента не бе никак лесна задача. Може би след смъртта на дядо си щеше отново да дойде, за да види дали имотите се управляват добре, но — доколкото зависеше от него — титлата щеше да бъде предадена на собствения му син, ако изобщо имаше такъв, преди да влезе пак в употреба. Единствено мисълта за Изабел го караше да изпитва неохота към това тъй разумно решение.

Скоро след като му бе показал стаята, Бийл се върна с друг, по-дребен мъж, когото представи като Людкин, прислужника на господин Куентин. Людкин беше пристигнал тук преди господаря си заедно с куфарите, съдържащи задължителния гардероб на джентълмен, който възнамерява да направи поне двуседмично посещение в провинцията. Той настоя, въпреки протестите на Адриан, да извади дрехите от

пътната му чанта и да ги подреди в съседната тоалетна стая. Този първокласен слуга очевидно беше много добре обучен или по възпитан от семейство Ренвил, тъй като дори с искрица в очите не издаде мнението си за облеклото или избора на Адриан.

Бийл даде да се разбере, че графът желае Людкин да се грижи за нуждите на наследника, както и за тези на Куентин. Прислужникът обеща, че ще се върне да го облече за вечеря, след като се погрижи за господаря си. Адриан нямаше никакво намерение да се ползва от тези услуги, затова просто смени лошо скроените си дрехи с други. Картината, която се разкри пред очите му, когато се изправи пред огледалото, го накара да се усмихне самодоволно. Дрехите, които продавачът в магазина го беше уверил, че са идеални за вечерни случаи, го оприличаваха на лакей. Ако не седнеше веднага на масата в трапезарията, някой сигурно щеше да го помоли да сервира бульона.

Адриан тъкмо привършваше с тоалета си — какъвто и да беше той, — когато чу дискретно подраскване по вратата. Влезе Людкин, праметнал през ръката си внимателно сгънат вечерен костюм, заедно с подходящо бельо. Адриан си отбеляза наум, че от тях двамата Людкин беше по-добре облеченият.

— Дойдох, сър — рече той с безизразния тон на идеален прислужник, — да ви помогна да се преоблечете за вечеря. Също така господин Куентин се надява да приемете тези вечерни дрехи, които ви дава назаем. Той знае, че сте пристигнали наскоро в страната и все още не сте имали възможността да се облечете при шивач в града.

По лицето на Адриан бавно се разля усмивка.

— Това е страшно мило от страна на братовчедата Куентин, но аз се спрях в града за ден-два, преди да дойда тук, и си накупих каквото ми трябваше. Всъщност вече съм готов за вечеря, така че благодаря на вас и на братовчедата Куентин, но няма нужда да ви създавам трудности.

Прислужникът с нищо не показва да е шокиран или огорчен, само дето очите му се поразшириха.

— Много добре, сър. Но може би ще бъде по-добре да приемете предложението на господин Куентин. Негова Светлост много държи на стила на обличане по време на вечеря, а тези дрехи са по-подходящи за неговия вкус.

Въпреки че това беше поднесено крайно тактично, Адриан не се остави да бъде изкушен.

— Благодаря ви още веднъж, господин Людкин, но ще мина чудесно и с тая премяна. Платих повече от една лира за жакета и двайсет шилинга за панталоните и сега няма да бъде лошо да ги използвам.

Прислужникът разбра, че Адриан беше решил твърдо и се поклони, макар безизразната му физиономия да бе придобила по-мрачен оттенък.

— Както кажете, господин Ренвил — каза той и излезе.

Адриан едва беше успял да сложи на връзката си игла, която имитираше диамант, когато вратата отново се отвори и Куентин влезе безцеремонно в стаята.

— Какво, по дяволите, си намислил, като отпращаш Людкин? Ако отидеш облечен така на вечеря, старецът ще сипе на главите ни огън и жупел по време на първите три ястия и ще развали храносмилането ни.

Куентин нямаше желание да заема на Адриан и носна кърпичка, но не смееше да откаже да облече братовчед си и по този начин да си навлече гнева на дядо си.

Адриан се приближи до братовчед си и го огледа от глава до пети. Куентин беше по риза и високите върхове на яката се спускаха към раменете му.

— Братовчеде, имам чувството, че вие имате нужда да се облечете. Аз съм си добре и така.

След това заобиколи Куентин и се отправи към вратата. Кити, която винаги се обличаше и слизаше първа за вечеря, тъкмо излизаше от стаята си от отсрещната страна на коридора.

— Точно от вас имах нужда — рече Адриан, когато я зърна. — Мислех си, че ще се загубя в тая голяма къща, докато се опитвам да намеря трапезарията. Ще ви бъда много благодарен, ако ми покажете пътя, госпожице Уест.

Кити се стресна, когато Адриан се обърна към нея, тъй като го считаше за чудак.

— О, но ние не отиваме направо в трапезарията — отвърна сковано тя, като видя полуоблечения Куентин да застава намръщен зад братовчед си. — Първо се събираме в дългата галерия.

— О, така ли? — попита с престомена изненада Адриан. — Тогава още по-добре, че ви срещнах, защото иначе щях да седна на

масата и да се чудя къде сте се дянали всички.

Куентин излезе иззад Адриан и се намръщи още повече.

— Смята се за много недодялано гостите да слизат за вечеря преди домакините, братовчеде — поясни той.

— Но аз не съм гост, а роднина, братовчеде — отвърна Адриан.

— Както и да е, роднинската ти връзка с госпожица Уест е незначителна — процеди Куентин — и всъщност двамата изобщо не се познават. Не е редно да оставаш сам с нея. Сигурен съм, че майка ми или леля ми скоро ще бъдат готови да слязат долу. Ако не искаш да изчакаш дядо ми, тогава ще можеш да ги последваш.

— О, госпожица Уест е в пълна безопасност в моите ръце — отговори Адриан, както винаги невъзмутим. — Хайде, момиче. Страшно съм гладен и по-скоро ми се ще да се поразтъпча, отколкото да си седя в стаята и да слушам как стомахът ми къркори.

На Кити ѝ се искаше да се върне в стаята си и да затвори вратата. Беше твърде добре възпитана и ѝ липсваше самоувереност да откаже на Адриан, но и в никакъв случай не желаше да се противопоставя на Куентин.

— Не съм сигурна... Всъщност е малко рано да слизам за вечеря. Мисля, че трябва да почета известно време в стаята си, ако нямате нищо против, господин Ренвил.

— Адриан — поправи я той. — Не държа на официалностите между роднини. Надявах се да ми помогнете, преди да дойдат другите, като ми покажете онез картини и ми разправите кой какъв е. Никога през живота си не съм виждал толкова много портрети на едно място.

После се усмихна широко на Куентин, кимна му през рамо и неумолимо поведе смутеното момиче надолу по дългия коридор към галерията.

[1] Герой от поема на Скот, който дръзко грабва любимата си, преди тя да се е омъжила за друг. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Изабел чу гласовете в коридора, отиде до вратата и се заслуша за минута-две в спора. След това се върна пред огледалото, оправи последните детайли от тоалета си и бързо се отправи към галерията. Каза си, че прави това, за да спаси Кити от неловкото положение, но истинската причина за припряността ѝ беше Адриан. Все още беше раздражена, задето Куентин бе пренебрегнал способността ѝ да разгадае характера на братовчед им, и беше твърдо решена да го проучи повече, за да докаже правотата си.

Когато Адриан видя Изабел да влиза в галерията, откри, че му е много трудно да скрие искреното си възхищение от нея. Косата ѝ блестеше като току-що сечена монета и представляваше изобилие от къдрици, хванати високо на главата. Красивото ѝ овално лице бе оброчено от нежни букли. Беше облечена в копринена рокля с перлен цвят, която проблясваше на светлината, хвърляна от стенните свещници, и караше мекия отенък на кожата ѝ да изпъква. Макар че видът ѝ силно го развълнува, чертите му не издадоха това.

Когато я видя, Кити усети явно облекчение. Изабел ѝ се усмихна окуражително, докато погледът ѝ се плъзна по непривлекателния външен вид на Адриан.

— Доста рано си се облякла, Кити — отбеляза тя. — Твърде рано дори и за теб. Бях сигурна, че тази вечер ще слеза първа в галерията. Добър вечер, братовчедо Адриан — рече Изабел, като се обърна към него. — Виждам, че вече сте научили за нашия обичай да се събираме в галерията преди вечеря.

— Кити ме осведоми, за да не се изложя като последния глупак да отида пръв и да се настаня на масата — каза Адриан и кимна с благодарност към момичето. — Тя тъкмо ми разправяше, че тези чудаци били моите предци.

Изабел прехапа устни, за да не се разсмее на това определение на поколенията горди мъже от рода Ренвил. Дойде ѝ наум, че графът би бил доста недоволен, ако Адриан направеше такава забележка в негово

присъствие. Тя погледна към братовчед си, за да види дали ще открие отново присмехулните искрици в очите му, но в тях долови само най-обикновена любезност.

— Адриан ме попита за тях, но и аз не знам много — обясни Кити. — Ти би могла да му кажеш повече, Бел. — След това измърмори, че трябвало да донесе някаква книга, и хукна към стаята си.

Двамата я изпратиха с погледи, после Изабел се обърна към Адриан и рече любезно:

— Е, тогава да започваме разясненията за „тези чудаци“, преди другите да са дошли.

Думите ѝ бяха възнаградени с одобрителен блясък в очите и нещо като лека усмивка. Изабел се почувства удовлетворена. Може и да беше прост и недодялан, но очевидната му глупост като че ли беше нещо, което всички неоснователно приемаха за даденост.

Изабел го поведе из галерията, като се спря да представи на Адриан всеки от предците му. Той разгледа прилежно портретите и направи няколко забележки, които братовчедка му не би насърчила. Когато стигнаха до портрета на баща му на млади години, Адриан се спря и се вгледа в него мълчаливо и напрегнато.

Изабел го наблюдаваше настойчиво, което в друг момент щеше да изглежда грубо, но Адриан беше толкова погълнат от изучаването на приликата с баща си, че сякаш бе напълно забравил за присъствието ѝ. Двамата бяха застанали доста близо един до друг и тогава Изабел откри, че усеща мъжкото му излъчване. Почувства се доста засрамена от мисълта, че можеше да изпитва физическо влечение, когато той все пак се беше оказал един недодялан селянин.

Изабел погледна от портрета на Франсис Ренвил към Адриан и видя, че приликата между баща и син е по-силна, отколкото бе предполагала.

Адриан отстъпи неволно назад от портрета и се блъсна в Изабел, като едва не я събори, но веднага след това се обърна и я хвана за ръцете, за да не падне. Задържа я само за момент, докато се увери, че е възстановила равновесието си, но това беше достатъчно, за да изпрати леки тръпки по цялото ѝ тяло. Адриан усети, че физическият им контакт бе имал някакво влияние и върху нея и се усмихна вътрешно. Явно привличането беше взаимно. В този момент страшно му се

прииска да се наведе и да я целуне, но не искаше да действа прибързано.

— Моля за вашето извинение, братовчедке. За пръв път виждам баща си като млад и забравих, че сте зад мен — рече малко стеснително Адриан. — Май доста приличам на него.

— Наистина — съгласи се Изабел с възхитително самообладание. — И аз тъкмо това си мислех. Разбира се, никога не съм виждала баща ви, той е напуснал Англия, преди да съм се родила. Признавам, че докато бях ученичка, го смятах за много романтична личност. Струваше ми се страхотно това, че се е скарал с баща си и е заминал за Америка да си търси късмета.

— И майка ми мислеше така — усмихна се Адриан. — Ето как е бил в състояние да я убеди да напусне Филадельфия и да заживее с него във фермата. Или поне така казваше тя.

— Напускане на цивилизацията в името на истинската любов? — подразни го Изабел.

— Така изглежда — рече той и се ухили доволно на нейната схватливост. Погледът му се насочи някъде зад Изабел и чертите му моментално се промениха — отпуснаха се видимо и очите му станаха безизразни, което отново му придаде глуповат вид.

Учудването на Изабел нямаше възможност да прерасне в подозрение, защото се чуха гласове. Явно усамотението им беше привършило. Секунди по-късно мащехата ѝ и лейди Адора Ренвил се показаха иззад ъгъла на източното крило на галерията.

Изабел пое задължението да представи Адриан на леля му. Лейди Адора изглеждаше доста шокирана, когато подаде неохотно два пръста на племенника си. И тя не беше по-склонна от синовете си да мисли хубави неща за него, но явно беше ужасена от реалността.

— Вие ли сте синът на Франсис? — попита лейди Адора със слаб глас.

— Аз самият, госпожо — отговори Адриан, без да покаже с нещо, че забелязва удивлението ѝ.

Карлтън и Саймън също влязоха в галерията. Кити ги следваше по петите. Лейди Адора се обърна към сина си и каза с отпаднал глас:

— Карлтън, скъпи, тази вечер се чувствам доста слаба. Ще бъдеш ли така любезен да ми помогнеш да поседна за малко? Може би все пак щеше да бъде по-добре да ми бяха донесли вечерята в стаята.

Реакцията на лейди Адора към всичко, което намираще за неприятно, беше моментално да се оттегли в стаята си. Дъщеря на разорен граф, тя беше направила грешката да се влюби в красиво лице, а не в богатството, което родителите ѝ се бяха надявали да донесе с женитбата си, за да напълни семейната съкровищница. Тя и Джулиън Ренвил бяха научили същия урок като графа и нещастната му първа съпруга: бързата женитба означава бавно разкаяние. Но макар лейди Адора да съжеляваше много за избора си на по-малък и доста своенравен син и на свекър, който държеше здраво кесията си, то поне отдавна беше намерила начин да контролира живота си. Беше се усъвършенствала в манипулирането на чувства и този трик винаги ѝ вършеше работа. Съпругът ѝ я беше изоставил заради конете и любовниците си веднага щом тя беше изпълнила задължението си да роди двама сина. След смъртта на Джулиън лорд Одуин ѝ беше позволил да живее в Одзуик Чейс, заявявайки, че къщата била достатъчно голяма и нямало да му се налага всеки ден да се сблъсква с въздишките и оплакванията ѝ. На думи беше домакиня на дома, но всъщност нямаше други задължения, освен да се грижи за собствените си удоволствия, което се състоеше предимно от това да се превзема с въображаеми болести и да досажда на приятели и съседи с приказки за здравето си и подвизите на синовете си.

Карлтън направи това, за което го беше помолила. Лейди Лейлънд се настани до нея, докато чакаха появата на графа, за да отидат на вечеря. Още веднъж всички като че ли забравиха за Адриан и сякаш само Изабел се притесни от това.

— Тъкмо показвах на Адриан неговите предци и му разправях за геройствата им — рече тя, като малко повиши глас, без да се обръща конкретно към никого. — Ако братовчедът облече къса туника и тесни панталони, мисля, че може да го сбъркат със сър Люсиен дьо Ренвил.

Адриан погледна към въпросния портрет от петнадесети век и по лицето му се изписа съмнение.

— Само дето не мисля, че бих могъл да сменям конете посред реката като него, без да се измокрят до кости — каза той.

Ставаше дума за историята, която Изабел му беше разказала за онзи джентълмен, който сменил няколко пъти суверена си по пътя от Йорк до Ланкастър. По този начин спасил не само кожата, но и имотите си от конфискация.

— Може и да не е бил почтен, но поне е бил умен — рече Одуин, който току-що беше влязъл в галерията. Сега не беше в количката си, а вървеше тежко, облегнат на ръката на Куентин, като от другата страна се подпираше само на един бастун. — Всеки Ренвил, в чиито вени тече кръвта на сър Люсиен, ще прокопса в живота.

Графът огледа хладно външния вид на Адриан, приседна с мъка на широкия стол от шестнадесети век и прониза с очи Куентин.

— Мисля, че ти казах да му заемеш някакви прилични дрехи. Ако исках да се храня с лакеите, щях да наредя да ми сервираат вечерята долу.

— Няма нужда да се сърдите на Куентин, сър — увери го Адриан. — Купих си всичко, което ми е необходимо, докато бях в Лондон. Затова отпратих слугата, като благодарих за предложението.

Не беше в природата на лорд Одуин да дава воля на думите си, но цветът на лицето му потъмня обезпокоително и всички го очакваха да избухне. Старецът само каза яростно:

— Мили боже! Това сигурно е възмездието за греховете ми. Моят наследник!

Вечерята не мина в приятна атмосфера. Все пак стана ясно, че графът няма намерение да демонстрира пълното си недоволство към Адриан, както Куентин беше предсказал, когато братовчед му бе отпратил Людкин. По време на първите три ястия разговаряха малко. Лейди Адора, както обикновено, не се престараваше в ролята си на домакиня. Всички обаче смятаха, че бе много добре, задето графът съдържа нервите си. Куентин, ако изобщо проговореше, беше много язвителен, а Карлтън запази ледено мълчание, като само изражението му ставаше все по-мрачно всеки път, когато погледнеше към Адриан. Даже Кити и Саймън, чиято младежка веселост трудно можеше да бъде потисната, очевидно считаха за по-разумно да не привличат вниманието към себе си.

Единствено Адриан като че ли не намираше нищо странно в тази мълчалива компания. Той ядеше бодро вечерята си и поне маниерите му бяха безупречни. Само Изабел и мащехата й полагаха известни усилия да се държат естествено. Карълайн Лейлънд се опита на няколко пъти да подхване незначителни теми, но старанията ѝ се сблъскваха най-вече с едносрични отговори и пропадаха. Отчаяна, тя изостави правилата и заговори по диагонал през масата към Адриан.

— Надявам се, прекосяването на океана от Америка не е било твърде трудно, Адриан — рече тя. — Татко каза, че сте пристигнали по-късно, отколкото очаквахме, тъй като морските бури са ви забавили.

Той изглеждаше изненадан, че лейди Лейлънд се бе обърнала към него, но ѝ отговори с готовност:

— Наложил ни се да преминем през една-две бури по пътя, но те не бяха толкова страшни. Най-не ми харесваше стрелбата.

— Стрелба ли? — попита заинтригувано Саймън.

— Блокадата — отвърна Адриан. — Каперът, на който се намирах, „Морският ястреб“, беше ударен, но продължи да плава и успяхме да избягаме от военния кораб, дето се опита да ни потопи. Ама даже и това не беше по-лошо от пиратите.

— Пирати? — повтори като папагал Кити, на която любопитството беше дало смелост.

— Да, госпожице — отвърна той. — Съвсем близо до северноафриканското крайбрежие. Спряхме на Антилските острови, за да вземем малко товар. Отначало помислихме, че е някакъв търговски кораб, но на миля-две от брега той смени знамето си и видяхме, че е с череп и кръстосани кости. Изплаши ни до смърт, защото всички знаят, че северноафриканските пирати прерязват гърлото без много церемонии; затуй дигнахме платната и им избягахме. Само че успяха да стрелят по нашата палуба, макар и не толкова точно, колкото моряците на Нейно Величество. Един куршум от английския кораб изсвистя толкова близо до мен, че ми разкъса ръкава. Ако бях застанал малко по-вляво, никога нямаше да имам шанса да дойда тук и да се запозная с родата на баща ми.

На Изабел ѝ се стори, че долавя ирония в гласа му. Изражението му не издаваше нищо такова, но тя беше уверена, че Адриан иска да види ефекта от фантазорските си истории. Със сигурност беше привлякъл поне вниманието на Саймън и Кити, като първият бе особено заинтригуван, защото се надяваше един ден да напише вълнуващ приключенски роман като сладникавия „Тайните на Удолфо“. Но, изглежда, не само най-младите членове на семейството бяха впечатлени от думите на Адриан. На лейди Адора и Карълайн Лейлънд явно им бе доста интересно. Такава атмосфера едва ли беше най-подходяща за разговор по време на вечеря.

— Наистина, колко ужасно за вас! — възкликна несигурно лейди Лейлънд. — Имаме приятели с имоти в Ямайка и Антилските острови, но знам, че беззаконията от ранните дни на заселването са вече минало.

— За тези, които живеят в хубави къщи, несъмнено — съгласи се Адриан. — Те имат армии от слуги, които да държат главорезите настрана.

— Ако всичко беше толкова варварско, колкото описвате, търговията никога нямаше да процъфти — отбеляза сухо Изабел. — Аз знам, че е точно обратното.

— Мисля, че търговията винаги процъфтява, когато има хора, които да поемат риска заради самия риск. На около двадесет мили от нашата ферма направиха магазин. Първите четирима собственици бяха скалпирани. Накрая на местните диваци им омръзна да се разправят и петият собственик успя да завърти добра търговия. А и сега, когато нападенията не са толкова чести, на жените им е по-лесно. Някога съпругата на заселника се е считала за голям трофей от местните — добави Адриан толкова нехайно, че Кити, която седеше от лявата му страна, видимо потрепера.

— Но аз разбрах, че Франсис е живял във Филадельфия или поне близо до нея — каза лейди Лейлънд и се намръщи. — Чувала съм от други хора, които са ходили там, че бил прекрасен, цивилизован град.

— О, да, в пазарен ден е много голям — рече Адриан и се подсмихна. — Като малки, когато се държахме добре, татко ни позволяваше с брат ми да караме от време на време прасетата на пазар.

Изабел реши да го изобличи, погледна го право в очите и произнесе:

— Празни приказки.

Нямаше никакво съмнение, че я беше разбрал. Устните му потрепнаха толкова леко, че едва се забелязваше през масата.

— Госпожице? — попита той и набърчи озадачено чело.

— Казах, че са празни приказки, братовчеде — повтори Изабел, без да обръща внимание на мащехата си, която я погледна намръщено. — Може и да е вярно, че сте били обстрелван от английските кораби и дори, че сте оцелели при нападението на пиратите, но нищо на света не може да ме убеди, че чичо ми, който е бил отгледан като

джентълмен и наследник на графска титла, би позволил на синовете си да карат прасетата на пазар. И то боси.

— Ами да — призна любезно Адриан. — Обувките ги пазахме за църква. Но все пак носехме най-хубавите си панталони, вързани около кръста.

— За да закарате прасетата на пазар ли?

— Пазарният ден беше голямо събитие, а калта се изпира по-лесно от плат, отколкото от кожа — поясни той.

— Много практично — отбеляза Изабел и присви иронично устни.

— Такъв си беше моят татко — съгласи се Адриан.

— По-скоро бих казал, че чичо ми е бил глупак — рече неочаквано Куентин.

Думите му изненадаха всички и последва неловка тишина, нарушена само от лейди Адора, която се опита да укори сина си, макар и това да беше доста нехарактерно за нея:

— Куентин, скъпи, наистина не мисля, че трябва да...

— А как би нарекла човек, който се е отказал от богатство и графска титла, за да основе свинеферма, майко? — Гласът му звучеше дрезгаво. — Тогава не е никак изненадващо, че си дал живот на такъв глупак, нали?

Кити ахна шумно, а Саймън зяпна. Даже и Карлтън за момент забрави да овладее изражението си. Този път лейди Адора не каза нищо. Беше седнала точно срещу графа и по внезапното сковаване на лицето му разбра, че възнамерява сам да се оправи с внука си.

— Достатъчно, Куентин — рече сурово Одуин. — Задачата ти е да му помогнеш да се издигне до твоето ниво на възпитание, а не да паднеш до неговото.

Скастрен по този начин, Куентин млъкна, но по лицето му плъзна лукава усмивчица.

— Изобщо не съм се обидил — каза дружелюбно Адриан. — Разбирам защо Куентин мисли така. Освен това от време на време върху главата ми се изсипват и по-лоши имена.

— Нима? — попита невинно Саймън. — Като например?

Адриан придоби срамежлив вид и измънка:

— Ъ-ъ... наистина не мисля, че трябва да ги повтарям в тази компания.

— Така ли? — възкликна изненадано Саймън. — Разочаровате ме, братовчедо.

— Достатъчно, Саймън — сръза го лейди Лейлънд, като се изчерви заради грубостта на сина си. Знаеше, че той счита Куентин за идеал, но нямаше намерение да му позволява да копира най-отвратителните навици на братовчед си.

— Ти, млади човече — обърна се графът към Саймън, — ще направиш по-добре, ако се замислиш малко за собствената си глупост, защото нямаш никакво оправдание за нея. Научен си да яздиш още преди да проходиш и не би трябвало да си толкова наивен, че да караш неопитен кон да прескача препятствие с такава височина, особено когато от другата му страна има ров. Би трябвало да се чувстваш щастлив, задето си счупи само ръката, а не ключицата или врата.

Саймън, който не обичаше острите думи и свадите, беше научил от дълъг опит, че най-лесният начин да се отърве от забележките на дядо си беше да премълчи. Куентин обаче се опита да го защити:

— Това е вече прекалено, дядо. Винаги сте казвали, че никой от нас няма кураж и би трябвало след онази случка да имате по-добро мнение за момчето.

— Малко вероятно е да съм казвал някога такова нещо за теб, Куентин — рече хапливо Одуин. — Куражът си е кураж, но момчето има да учи още много, докато те достигне. Бих предпочел да не копира твоите спортни безразсъдства.

Карлтън, който почти не беше проговорвал, откакто бяха влезли в галерията преди вечеря, направи грешката да се включи в спора точно в този момент.

— Разбира се, подвизите на такъв несравним човек като Куентин не биха могли да се нарекат така — рече той толкова любезно, че нямаше никакво съмнение за подигравката в гласа му.

— Несравним! Титла, давана на всеки никаквец, облечен като кочияш! По мое време не беше така. Но все пак признавам, Куентин, че не си толкова вързан в ръцете, колкото някои, които бих могъл да назова — рече лорд Одуин и хвърли леден поглед към Карлтън.

След като по този начин направи на пух и прах претенциите на внуците си, старецът кимна едва забележимо на лейди Адора, която веднага се изправи и предложи на дамите да се оттеглят в съседната дневна стая.

Изабел беше по-убедена от всякога, че Адриан не бе толкова недодялан, колкото искаше да изглежда. Озадачаваше я само неговият мотив да се представи като такъв. Единственото нещо, което ѝ хрумна, бе първото ѝ подозрение — че Адриан е някакъв измамник, но и това не изглеждаше много вероятно. Той несъмнено беше синът на Франсис. Вече бе сигурно, че щеше да наследи титлата и имотите, но ако се държеше така, едва ли щеше да спечели нещо повече от богатството на лорд Одуин. Ако пък играеше някаква игра, която Изабел още не можеше да разгадае, беше наистина много глупаво от негова страна да ѝ позволява да го разбере. Девојката не беше сигурна в нищо друго, освен в това, че той ни най-малко не бе глупав. Беше решила твърдо да се добере до истината, ако изобщо имаше нещо за откриване.

Изабел престана да мисли за загадката Адриан Ренвил и отново насочи вниманието си към разговора, който водеха майка ѝ и леля ѝ. Само че той също се отнасяше до Адриан. Лейди Адора тъкмо казваше:

— Знаех, разбира се, че той няма да бъде нещо кой знае какво, но не съм и предполагала, че ще трябва да се червим всеки път, когато го признаваме за свой роднина, Франсис трябва здравата да е изпаднал, след като е напуснал Англия, щом е възпитал толкова просташки сина си.

— Франсис не беше много описателен в писмата си — каза замислено лейди Лейлънд, — но нямах впечатлението, че не му е провървяло в Америка. От писмата му разбрах, че се е оженил за някакво момиче от много уважавано семейство във Филадельфия и си е купил малко имение на река Делауеър, недалеч от града.

— А ти какво очакваше да ти пише, Карълайн? — изсумтя лейди Адора. — Че се е оженил за слугинче от кръчмата и си е купил свинеферма? Сигурно е било така. Нищо друго не би могло да обясни факта, че е възпитал сина си по този начин.

— Той е много недодялан — намеси се в разговора Изабел. — Толкова недодялан, че изглежда чудно дали в действителност е такъв, какъвто изглежда.

— За нещастие имаме доказателството пред очите си — отбеляза тъжно лейди Лейлънд.

— А и го чуваме — вметна лейди Адора и потрепера от отвращение. — Не само акцентът му е странен, ами и казва ужасни неща. Помислих, че ще получа един от моите спазми на вечеря, когато започна да говори за главорези и прасета. Явно е, че Франсис се е отнесъл много небрежно към възпитанието на синовете си.

Изабел нямаше намерение да споделя подозренията си с когото и да било, след като Куентин ги беше отхвърлил по този начин, но ѝ бе любопитно да разбере дали само тя забелязва неща, които хвърлят съмнение върху държането на Адриан.

— Може би той иска да ни накара да си мислим точно това.

Мащехата ѝ, която беше доста по-умна от етърва си, моментално разбра намека на Изабел.

— Смяташ, че той само се преструва на простак? Защо, за бога, някой би правил такова нещо? И без това срещата със семейството, от което баща му се е отказал, не е кой знае колко приятна. Едва ли би пожелал нарочно да си навлече нашето порицание.

— Не знам защо го прави — беше принудена да признае Изабел, — но знам, че не е толкова глупав, за колкото иска да го мислим. Понякога виждам по очите му, че се забавлява на нашите реакции.

Двете етърви се спогледаха.

— Наистина, Изабел — каза лейди Адора. — Това е нелепо. Или си въобразяваш, или се опитваш да ни прилъжеш да повярваме на тази глупост.

Беше явно, че нито майка ѝ, нито леля ѝ шаха да я разберат повече от Куентин.

— Но това не се случи само веднъж — настоя Изабел. — Не може всеки път да съм си въобразявала!

— Мили боже, Бел! — възкликна мащехата ѝ. — Затова ли му каза онова нещо на вечеря? Помислих, че се шегуваш с него, когато го обвини, че говори празни приказки. Със сигурност, ако продължаваш с тези нелепи забележки, ще го накараш да си мисли странни неща за нас.

Изабел прехапа устни, за да не каже, че това беше нищо в сравнение със странната представа, която имаха за него и която някои не се колебаеха да му демонстрират. Беше безсмислено да продължава разговора, при положение че събеседничките ѝ не ѝ вярваха. Затова остави темата и след няколко минути отиде и седна до Кити, която

разгръщаше лениво страниците на последния брой на „Дамски журнал“.

Бийл донесе подноса с чая и когато излизаше от стаята, господата влязоха и се присъединиха към компанията на дамите. Графът отново се беше облегал на Куентин. Дватама се смееха на някаква шега, докато минаваха през вратата, и Изабел си отбеляза наум, че годеникът ѝ явно беше поуталожил отровните си чувства към братовчед си. Девојката се питаше дали Куентин имаше намерение — и всъщност дали можеше, като се имаше предвид презрението му към Адриан — да се подчини на желанието на дядо си и да обучи Адриан в изкуството да бъде джентълмен.

Карлтън се беше оттеглил още с излизането на дамите с извинението, че бил уморен. Адриан и Саймън последваха графа и Куентин в дневната. Дватама братовчеди изглеждаха увлечени в приятелски разговор, но Изабел забеляза, че Саймън от време на време поглежда към Куентин, сякаш се страхува, че той може да го скастри за всяка негова проява на любезност към Адриан.

Куентин, който се настани до дядо си, потупа приканващо едно столче до себе си. Саймън седна до него и го попита дали не възнамерява да полови риба по време на престоя си в Одзуик. Риболовът беше любимото занимание на момчето, като се изключеха книгите му; донякъде той даже изместваше ездата и лова. Възможността да обсъжда любимата си тема, заедно с ласкателния интерес, изразен от Куентин, беше неустоима примамка.

Лейди Адора и лейди Лейлънд продължиха разговора си, докато мъжете обсъждаха оживено риболова. Кити пък бърбореше с Изабел за последните модели, показани в списанието. Адриан, напълно изолиран от семейните групички, стоеше неуверено до вратата. Изабел вдигна очи от списанието и видя, че той се обърна, отиде до пианото и заразглежда нотите.

Девојката можеше да разбере защо Куентин и Карлтън не обичаха Адриан; защо графът, мащехата ѝ и леля ѝ се отвращаваха от липсата му на възпитание; даже защо Саймън и Кити чувстваха нуждата да повтарят като папагали мнението на по-възрастните. Дори щеше да се радва, ако Адриан решеше, че се чувства чужд при тях и си отидеше. Не можеше обаче да стои спокойно и да позволява да го изолират, когато той нямаше никаква вина освен тази, че беше син на

черната овца на семейството и бе възпитан по коренно различен начин от тях. Затова Изабел пророни някакво извинение на Кити и се приближи до пианото.

— Обичате ли музиката, братовчеде? — попита тя.

Адриан се обърна към нея. Този път в изразителните му очи грейше усмивка, която озаряваше нежно извитите му устни. Изабел побърза да сведе очи и придърпа пейката.

— Да ви изсвиря ли нещо?

Той ѝ подаде мълчаливо инвенция на Бах, не много лесно парче, но все пак бе в нейните възможности. Изабел беше леко изненадана от избора му, но не възрази. Това бе една от най-дългите инвенции на Бах и Адриан помагаше на девойката, като ѝ обръщаше страниците. За нейно най-голямо учудване, той явно следеше музиката.

Когато замря и последният акорд, Изабел вдигна очи и каза:

— Вие познавате нотите, братовчеде Адриан.

Той извърна поглед встрани, сякаш се притесняваше от умението си, и призна:

— Сестрата на мама беше учителка по музика и много ме харесваше. Когато ходехме до Филадельфия на гости на семейството на мама, леля ме учеше на нотите.

— Несъмнено това е била причината да обличате най-хубавите си панталони, когато сте карали прасетата на пазара — предположи сухо Изабел.

— Точно така — отвърна енергично Адриан. — Леля Ребека беше добра душа, но щеше да ми покаже вратата, ако посмеех да се появя на урок, все още покрит с кал от къпането на прасетата.

— Убедена съм, че се подигравате с мен, братовчеде — рече строго Изабел.

— Но как бих могъл! — възрази той. Очите му се разтвориха широко и в тях личеше невинност, в която Изабел не вярваше ни най-малко. — Аз съм само един простичък човек и нищо повече.

— Мисля, че не сте чак толкова простичък, за колкото ви смятаме.

— Всъщност аз не съм знаел мнението ви преди, нали?

В тона му имаше нещо, което не можеше да се определи веднага, някаква острота.

— Е, да видим дали сте се упражнявали прилежно в пазарните дни, братовчеде — каза тя, издърпа един „простичък“ дует на Моцарт от купчината партитури, направи място на пейката и го погледна предизвикателно.

Адриан се поколеба за момент и седна до нея. Началните акорди бяха нейни и тя започна да свири, без да му даде никакво време да огледа нотите. Той обаче не я разочарова. Бързо влезе в такт и свиреше с умение, не по-малко от нейното. Изабел подозираше, че Адриан може да го прави и много по-добре, ако пожелае. Тъй като познаваше произведението, тя се осмели да извърне поглед от нотите, докато братовчед ѝ свиреше един солов пасаж. Видя, че се беше съсредоточил в музиката и бе забравил всичко около себе си — качество, което беше забелязвала само у най-добрите музиканти, които познаваше.

Когато свършиха, тя се обърна и се втренчи в него, докато най-сетне го принуди да срещне погледа ѝ.

— Вие наистина ни се подигравате, братовчеде — рече убедено Изабел.

Адриан прецени светкавично положението и отвърна:

— Малко.

— Признанието за дребна измама може да бъде направено, за да замаскира по-голяма.

Изабел се беше надявала да го смути, но остана разочарована. Той се усмихна.

— Според мен най-често става дума за самоизмама. Всички виждаме това, което бихме искали да видим — рече загадъчно Адриан.

— Това е процес, на който може и да се помогне — възрази тя.

— О, разбира се! — отвърна братовчед ѝ, като изведнъж акцентът му се влоши и чертите на лицето му се отпуснаха глуповато. — Туй сигурно е вярно.

Както предишния път, когато бе забелязала подобна промяна у него, тя вдигна очи и видя, че вече не бяха сами. Зад тях стоеше мащехата ѝ. Адриан стана учтиво от пейката.

— Вие свирите много добре, Адриан — рече лейди Лейлънд. Гласът ѝ звучеше изненадано и леко объркано. — Майка ви ли ви е учила?

Адриан отново се впусна да разправя историята за леля си. Този път обаче, не пропусна да спомене, че тя нямала големи доходи, затова

преподавала уроци по музика и свирела в долнопробни кръчми. Докато той говореше, Изабел огледа останалите в стаята и видя известно учудване по лицата им. Но за своя изненада, не забеляза и сянка на подозрение, макар да не можеше да допусне някой от тях да повярва, че такъв дървеняк, за какъвто се представяше Адриан, беше способен, да свири по този начин.

Лейди Лейлънд очевидно беше решила, че племенникът ѝ не е чак толкова безнадежден случай, колкото си бе помислила. Тя го хвана под ръка със значително по-топло отношение.

— Бих искала да ми разкажете нещо за Америка и начина на живот, на който се е радвал брат ми Франсис там, Адриан — рече дамата и го поведе към стола до канапето, където седеше лейди Адора.

Изабел, която имаше достатъчно материал за размисъл, се обърна отново към пианото и засвири смесица от популярни мелодии. Знаеше ги толкова добре, че пръстите ѝ се движеха механично по клавишите, без да има нужда да се съсредоточава върху свиренето. Нямаше никакво желание да слуша повече измислиците на Адриан.

След известно време Изабел се умори от упражнението и затвори пианото. Извини се на присъстващите, че е уморена от пътуването, пожела им лека нощ и се качи в стаята си. Само няколко минути покъсно тя чу драскане по вратата. Девойката отвори, без да се колебае, като си мислеше, че е Кити, която понякога обичаше да поговори за случилото се през деня, преди да си легне. За своя най-голяма изненада обаче, видя Адриан, но не възрази, когато той влезе и затвори тихо вратата след себе си.

— Тъкмо си мислех, че ще се оттегля преди вас, братовчедке Изабел — каза Адриан. — Денят беше много изморителен и за мен.

Не беше никак прилично той да се намира в стаята ѝ, но в този момент Изабел не помисли за това.

— Да не би да сте дошли да ме помолите да запазя тайната ви? — попита предизвикателно тя.

Адриан се усмихна и поклати глава:

— Нямам никаква тайна, братовчедке Изабел.

Тя се усмихна иронично.

— Знаете ли, не може в един момент да признавате, че ни мамите, а в другия просто да го отричате. Подозирах го почти от

момента, в който се срещнахме, и сега знам със сигурност, че ни мамите, само че не мога да разбера защо.

— А защо не споделихте с никого мислите си? — попита той.

— Опитах се да кажа на Куентин, на мащехата и леля ми — призна Изабел, — но те всички смятат, че си въобразявам.

Усмивката му стана още по-широка.

— А може и тъй да е — рече той възможно най-недодялано.

Изабел го изгледа с потъмнял поглед.

— Поне със сигурност сте вбесяващ.

— Тази преценка е доста вярна. И преди са ми го казвали. — След това, за нейна изненада, я погали леко по лицето с опакото на дланта си и я целуна по устните. — Лека нощ, Изабел, *ma belle*^[1] — прибави още по-нежно, обърна се и излезе от стаята.

Известно време Изабел остана загледана във вратата, зад която беше изчезнал. Сърцето ѝ кънтеше лудо в ушите ѝ. Едва ли бе могла да очаква, че той ще постъпи така, но и самата тя не бе сторила нищо, за да го спре. Но вече беше взела твърдо решение: на всяка цена да стигне до дъното на тайната, наречена Адриан Ренвил.

Адриан се радваше, че не му се наложи да се ползва от услугите на прислужник. Съблече се бавно и замислено, като прехвърляше наум държането и мотивите си през тази вечер. Защо наистина се бе впуснал в тази игра и след като веднъж я бе започнал, защо излизаше от ролята си, когато беше с Изабел? Преди бе смятал намеренията си за съвсем ясни, но сега всичко изглеждаше мъгляво и несигурно. Влечението му към Изабел беше силно; по-силно, отколкото му се искаше да признае. Отначало си бе поиграл с фантазията да я прелъсти, но сега знаеше, че това беше истинското му намерение. Беше я последвал в стаята ѝ като омагьосан, сякаш не можеше да я остави да си отиде напълно.

Най-разумното нещо, което можеше да направи, беше да намери подходяща причина да напусне къщата колкото е възможно по-скоро и да сложи край на този маскарад. Но докато лежеше буден в тъмнината, Адриан осъзна, че няма да го направи.

[1] хубавице моя (фр.). — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

През следващите няколко дни поученията, които Куентин даваше на Адриан, бяха под формата на хапливи забележки, но въпреки това в обноските и говора на американския братовчед се забелязваше значително подобрение.

Тъй като лорд Одуин не вярваше, че Адриан може да напредне само с добро желание, беше доста доволен от предполагаемите усилия на Куентин. И понеже последният демонстрираше внимание към стареца при всяка предоставена му възможност, очевидно отново печелеше позициите, които беше изгубил с предишната си дързост.

Изабел се чувстваше обвързана с думата, която беше дала на лорд Одуин, и бе твърдо решена да предаде знанията си по обноски в обществото на Адриан, макар да бе убедена, че той изобщо няма нужда от такива уроци. Когато на следващия ден го видя на закуска, отначало се почувства доста притеснена. Това беше донякъде заради подозренията ѝ, но повече заради целувката му предишната вечер. Изабел много добре знаеше какво предвещава тя, тъй като бясното биене на сърцето ѝ издаваше собствените ѝ желания. Девојката се опитваше да прогони тези мисли, но и в най-оживената компания не можеше да забрави напълно, че той е мъж и я привлича.

Въпреки всичко сковаността ѝ изчезна към края на деня след пристигането на Адриан Ренвил в Одзуик. Това се дължеше изцяло на усилията му да я накара да се отпусне, макар те да бяха толкова тактични, че тя почти не ги забелязваше. На сутринта Адриан се беше овладял напълно и не бе направил никакъв опит да флиртува с Изабел, нито пък бе намекнал с каквото и да било, че има намерение да продължава с домогванията си. Пък и беше внимателен ученик. Макар все още да я дразнеше с несигурността за истинския си характер, в действителност чувстваше, че има какво да учи за обичаите и обноските в английското общество, които намираще за малко по-различни от тези в родината му.

През това време Куентин показва необичаен интерес към Саймън и неговите занимания и прекарваше повече време от обикновено с момчето. Дори два пъти го изведе да му покаже някои от тънкостите в карането на впряг. Карлтън, който редовно получаваше куриерски пратки от Лондон, прекарваше фактически цялото си време в библиотеката, често в компанията на лорд Одуин. Лейди Лейлънд, лишена дори от посещенията си наоколо, докато Адриан не бъдеше представен на някои избрани съседи на празненството по случай рождения ден на свекъра ѝ, се задоволяваше да обсъжда всички градски клюки, които знаеше, със снаха си. Кити, която обикновено следваше Изабел по петите, когато нямаше с какво друго да се занимава, сега избягваше критичните забележки на Саймън, като странеше от братовчедка си и Адриан. Прекарваше повечето време в компанията на кръстницата си или в четене в дневната, която ползваше заедно с Изабел.

В резултат на това Изабел и Адриан прекарваха доста време сами. Двамата правеха дълги разходки из имението, свиреха на четири ръце на пианото или просто се увличаха в разговори. Оказа се, че това бе опасно по начин, за който Изабел не беше и подозирала. Тя откри, че харесва Адриан такъв, какъвто си е, без значение с каква цел се преструва. Той бе схватлив и интелигентен, както Изабел беше открила с влизането му в „Патицата и патокът“, а острият му като бръснач ум бе едновременно окуражаващ и обезпокоителен. Притежаваше сухо, понякога странно чувство за хумор и някакво сатанинско влечение към абсурдностите. Неусетно Изабел започна да очаква с нетърпение моментите, които прекарваха заедно.

Понякога Адриан играеше ролята си на грубоват и невъзпитан селянин, но друг път обноските и образованието му си проличаваха. Изабел знаеше, че той се издава само пред нея и не можеше да не се чувства леко поласкана от това.

През тези дни едва забелязваше, че Куентин, зает със собствените си занимания, почти не ѝ обръща внимание. Когато бе в неговата компания, тя не можеше да не чувства раздразнение от постоянните му жлъчни забележки към Адриан, на когото сега беше лепнал прозвището „дивак“, както и от това, че бе приел като нещо съвсем естествено тя да удържи обещанието им към графа и мълчаливо да позволи на стареца да си мисли, че усилията бяха общи.

Сутринта в деня на празненството по случай рождения ден на графа Изабел още веднъж се подразни от годеника си. Предишната вечер Куентин най-сетне бе забелязал недоволството ѝ от него и ѝ беше предложил да поездят преди закуска. Някога двамата се бяха придържали стриктно към този обичай при посещенията си в Одзуик заради скъпоценната възможност да останат сами. Когато се държеше отстъпчиво, Куентин можеше да бъде доста чаровен и убедителен. Изабел почувства известна вина, заедно Адриан заемаше толкова много не само от времето ѝ, а и от мислите ѝ. Тя позволи на годеника си да я поухажва малко и започна да убеждава сама себе си, че може би това беше началото на възобновяването на някогашната им наслада от присъствието на другия, която като че ли напоследък се беше изгубила.

Изабел привърши с нетърпение утринния си тоалет, но когато влезе в трапезарията за закуска, откри, че Куентин вече беше излязъл заедно със Саймън.

— Бийл спомена, че са си взели въдиците и рибарските принадлежности — осведоми я лейди Адора, — така че сигурно ще останат на реката през целия ден.

Фактът, че не ѝ беше оставил никакво съобщение и не се бе извинил, доказваше, че бе забравил уговорката им, може би под влияние на ентузиазма на Саймън към любимото му занимание. През последната, тъй трудна година годеникът ѝ го беше правил неведнъж, но все пак Изабел почувства кратка болка, която бързо се превърна в гняв. Тя преглътна острите думи, които горяха на устните ѝ, и гордо се овладя. След това взе един стол и прие кафето и препечения хляб, които лейди Адора и мащехата ѝ ѝ предложиха.

Адриан също не се виждаше наоколо, но за пръв път Изабел не забеляза това. Графът винаги закусваше в стаята си и компанията на масата се състоеше само от жени, като се изключеше Карлтън. Той се беше втренчил невиждащо в прозореца, който гледаше към градината, и отпиваше кафето си на чести, почти несъзнателни глътки.

Карлтън изглеждаше претоварен с работа от момента на пристигането си в Одзуик и очевидно копнееше да се върне в Лондон. Изабел знаеше, че предишния следобед беше пристигнала още една куриерска пратка и Карлтън бе прекарал останалата част от деня в разглеждане на съдържанието ѝ. С желанието да отвлече за малко

вниманието му от нетърпението да се върне в министерството Изабел му предложи да пояде с нея.

Лейди Лейлънд веднага подкрепи доведената си дъщеря.

— Наистина би трябвало да излезеш и да се пораздвижиш, Карл — рече загрижено тя. — Винаги си се отнасял много съзнателно към задълженията си и сега заслужаваш малко почивка. Не бива да изразходваш цялата си енергия, за да постигнеш това, което другите очакват от теб.

Карълайн Лейлънд нямаше предвид нищо повече от здравето и удоволствието на Карлтън, но лейди Адора, която живееше единствено чрез постиженията на синовете си, прие думите на зълва си като дръзка намеса в задълженията на Карлтън.

— Сигурен ли си, че трябва, Карл, скъпи? — попита тя, като протегна ръка през масата и го докосна по ръката. — Карълайн е права, че раздвижването ще ти се отрази добре, но знаеш колко се разстройваш, когато изостанеш с работата си. Известно ми е, че сега беше изключително неподходящ момент да напуснеш града, и съм сигурна, че всички разбират твоята заетост тук.

Лейди Адора обожаваше и двамата си сина, които считаше за образци на всички мъжки добродетели и качества. Куентин се беше откъснал колкото бе възможно повече от влиянието ѝ още от времето, когато бе започнал да носи панталони. Карлтън обаче имаше по-слаб характер и донякъде все още беше ограничен от здравите окови на майчината си задушаваша любов. Лишена от всякакъв контрол върху по-големия си син, лейди Адора се суетеше около Карлтън всеки път, когато той попаднеше в обсега ѝ, доколкото ѝ позволяваше търпението му. Изабел си помисли за кой ли път вече, че това беше истинската причина, поради която Карлтън напускаше с такава неохота задълженията си в града, за да посети Одзуик, и изглеждаше винаги погълнат от работа по време на престоя си тук.

— Предполагам, че бих могъл да отделя час-два — призна Карлтън и се усмихна кисело на Изабел. — Вчера изпратих вест на Билингтън в ответ на последната пратка и очаквам отговор днес, но той едва ли ще пристигне преди обяд, макар господ ми е свидетел, че дотогава си имам достатъчно работа.

— И ако дойдат новини от Лондон, преди да си очаквал, вероятно ще се ядосваш, че не си свършил работата, за да я изпратиш

обратно в града — вметна майка му с тъжната си нежна усмивка.

— Тогава ще я отнесе със себе си в понеделник — каза Изабел.

— И дотогава Карлтън несъмнено ще бъде ужасно раздражителен — рече лейди Адора, сякаш изтъкваше неоспорим аргумент. — Когато нещата не вървят точно както му се иска, храносмилането му става доста чувствително.

Карлтън се изчерви. Понякога храносмилането му наистина страдаше от напрежението в службата, но не му беше приятно слабостта му да се обсъжда пред леля му и братовчедка му.

— Имам отличен апетит, майко — заяви той. — Мога да свърша работата си и когато се върнем с Изабел. Какво ще кажеш да поюздим до реката, Бел? Още не съм виждал новата лодка, която дядо даде на Куентин, задето спечели онова състезание в Челтънхам.

Лейди Адора видимо пребледня.

— Бих желала да не споменаваш това проклето състезание в мое присъствие, Карл! Никога няма да забравя сърцебиенето, което получих, когато Одуин ми каза, че каретата на другия младеж се разтрошила на парчета и той едва не счупил глупавия си врат. Това като нищо можеше да се случи с Куентин и мисля, че беше много погрешно от страна на Одуин да го възнаграждава за такова безразсъдно държане.

— Но дядо винаги е правил точно това — каза сухо Карлтън — Не се страхувай, майко, давам ти дума, че с Изабел ще яздим бавно.

— Бих искала също така да не изкарвате лодката — рече умоляващо лейди Адора. — От края на лятото досега валя много дъжд и реката е по-бърза и пълноводна от обикновено. Достатъчно ми е, че какво ли не ми минава през ума за Куентин, няма нужда да се притеснявам и за твоята безопасност.

Лицето на Карлтън почервеня още повече и само доброто му възпитание го възпря да не изхвърчи веднага от стаята.

— Искам да я видя, а не да плавам с нея, мамо — процеди той почти през зъби, но знаеше много добре, че беше направил грешка, споменавайки лодката. Щом веднъж семената на безпокойството се посеяха в съзнанието на лейди Адора, нищо на света не можеше да я убеди, че всичките й ужасни предчувствия няма да се сбъднат. Изабел усети това и се опита да я успокои:

— Може би ще е по-добре да поюздим до селото.

Лейди Адора въздъхна дълбоко.

— Бих искала да го направите, но, уви, знам какви сте вие, децата, когато няма кой да ви наглежда.

— Но, за бога, Адора! — възкликна лейди Лейлънд с престорен ужас. — Та те вече не са деца!

Изабел видя по изражението на Карлтън, че този разговор му е омръзнал и знаеше, че единственият начин да се оправя с разправиите бе да се оттегля. Той поклати глава, усмихна се уморено на братовчедка си, стана и каза:

— Предполагам, че както обикновено, мама е права. Наистина е по-добре днес да поработя. Може да поюздим утре, Изабел, ако все още искаш. Дори и аз трябва от време на време да си вземам по един ден почивка.

— Бел, ако искаш, аз мога да поюздя с теб — предложи ентузиазирано Кити. — Лидия Чанинг си е направила най-красивата картина, която съм виждала, цялата от боядисани гладки камъчета. Искам да видя дали и аз ще успея да си направя такава. Може би до реката ще намеря точно такива камъчета, каквито ми трябва.

Изабел се надяваше по лицето ѝ да не бе проличало огорчението, което чувстваше. Нямахте настроение да слуша бръщолевенето на Кити, но откакто беше пристигнала в Одзуик, бе прекарала твърде малко време с момичето.

— Искам да тръгна почти веднага, Кити — каза тя, като се надяваше девойката да се откаже. Кити беше известна с вечното си разтакаване. — Ще трябва да се приготвиш колкото може по-скоро. Имам да напиша няколко писма, когато се върна, за да може Бийл да ги изпрати в селото за следобедната пощенска кола.

Но Кити не можеше да бъде разколебана лесно. Тя се изправи толкова бързо, че едва не прекатури стола си.

— Ще ми отнеме само няколко минути да се преоблека и когато доведат конете, ще бъда вече долу. — Още преди да довърши, излетя от трапезарията и забърза към стаята си.

На излизане Карлтън предложи да изпрати някой лакей да се обади в конюшните. Лейди Адора, която беше постигнала целта си, се усмихна самодоволно — или поне на Изабел ѝ се стори така — и отправи въпрос към зълва си за някакъв техен общ познат. Някога Изабел бе намирала опитите на лейди Адора да глези синовете си за

вбесяващи. С времето това се беше превърнало в раздразнение колкото към Карлтън, който ѝ позволяваше, толкова и към Куентин в редките случаи, когато се поддаваше на манипулациите на майка си.

Изабел едва беше стигнала до предния салон, когато Кити, върна на обещанието си, слезе тичешком по стълбите, като придържаше полите си, за да не се спъне.

— Готова съм, Бел — рече тя, леко задъхана.

Но когато отидоха при конете си, Кити откри, че беше забравила да вземе малката торбичка, в която възнамеряваше да събира камъчетата. Изпратиха един от лакеите да я донесе, докато Изабел едва сдържаше нетърпението си. Накрая младите дами, които не бяха взели коняр да ги придружава за такава кратка езда в границите на имението, отправиха конете си към алеята.

Бъбривата Кити не се отличаваше като кой знае колко добра ездачка. Бяха ѝ дали една кротка кобила, която приемаше всеки опит да я накарат да върви по-бързо от тръс като лична обида. Разстоянието от къщата до брега на реката не беше голямо, но тази сутрин то се стори двойно на Изабел.

На мястото, където слязоха от конете и ги завързаха, беше малко вероятно да открият Саймън и Куентин, но девойката целеше точно това. Тук реката не беше особено широка или дълбока. Няколкото завоя правеха течението ѝ не по-силно от това на бърз поток. Накрая реката се разширяваше и изправяше още веднъж и продължаваше към земите на Търви. Това беше мястото за детски лудории на поколения Ренвил и много от нещата тук подхранваха въображението на младите, жадни за приключения глави. Имаше каменна беседка, където някога Изабел беше сервирала чай на любимите си кукли. Дървена стълба водеше към тясно мостче и къщичка, сгушена в клоните на огромен дъб от отсрещната страна на реката, където Куентин и Карлтън бяха играли шумните си игри.

Някога това място бе имало магическо привличане за Изабел, но сега ѝ навяваше известна тъга. Беседката отдавна не се използваше и по нея бяха плъзнали лози. Част от дъските на мостчето липсваха и явно не беше съвсем безопасно да се ходи по него. Даже и през реката се виждаше, че къщичката бе в подобно състояние. Последния път Изабел беше идвала тук в компанията на Куентин. Тогава се бяха посмели на спомените за детските си игри и си бяха поговорили за

удоволствието един ден да заведат собствените си деца в това убежище.

Веднага щом слезе от коня си, Кити хукна към покрития с камъчета бряг, докато Изабел се насочи към едно по-спокойно място. Когато мина покрай беседката, през пожълтелите лозови листа успя да различи смъртно фигурата на мъж, седнал на стъпалата с лице към реката. Изабел не се стресна, тъй като го взе за Куентин или Саймън, но когато заобиколи беседката, видя, че беше Адриан. Сърцето ѝ заби малко по-бързо, но тя отдаде това единствено на неочакваното удоволствие да го види.

— Добро утро, братовчедо — поздрави тя, когато той я зърна и стана. — Тъй като не ви видях на закуска тази сутрин, помислих си, че сте решили да спите до обяд, както е модерно сега сред младите джентълмени.

Адриан се усмихна топло и дружелюбно в отговор на присмехулната ѝ забележка.

— Тази сутрин станах рано и си помислих, че днес е прекрасен ден за разходка.

Изабел прибра полите си и се качи на стъпалата пред беседката.

— Това е най-прекрасната есен, която някога съм виждала — съгласи се тя. — Ако листата не бяха пожълтели, човек можеше да си помисли, че лятото никога не свършва. Особено като се има предвид, че в повечето части на Англия то е по-лошо от есента тук. — След това се настани на най-горното стъпало, където Адриан беше седнал, когато го бе зърнала през листака. — Виждам, че реката ви привлича. Мъчно ли ви е за Делауеър, която споменавате толкова често?

— Не много — отвърна весело той, — но водата ми харесва. Работата във фермата беше тежка и с братята ми прекарвахме всяка свободна минута долу на брега, даже и във водата, когато татко го нямаше наоколо да ни казва какви глупаци сме, задето рискуваме да се удавим.

— След бурите, през които сте минали по време на прекосяването на океана — напомни му Изабел, — би трябвало водата да ви е опротивяла.

— О, да, но морето с нещо съвсем различно, нали така? Красива, но опасна любовница, която заробва мъжа и го води към гибел. Реката

прилича повече на старо момиче, с което си свикнал и ти дава по-скоро удоволствие, отколкото риск.

В очите му проблеснаха немирни искрици. Явно се опитваше да я предизвика да го нахока за непристойната метафора. Изабел отгатна целта му и нямаше намерение да се остави да бъде подведена толкова лесно, но Кити, разбрала, че е сама, се приближи до беседката и остана поразена от чутото. Момичето забеляза, че Изабел сякаш не изглеждаше обидена и се изненада и от това. На устните на братовчедка й дори играеше лека усмивка, а очите й се смееха. Въпреки че поначало не беше особено схватлива, Кити забеляза — и това я шокира още повече — че между двамата има някакъв странен флирт. Те дори не усещаха присъствието й.

Момичето беше не само шокирано, но и сериозно разтревожено. Кити изпитваше ученическо обожание към Куентин, подобно на това, което Изабел бе таяла към него преди години. Мислеше го за идеал на всички мъжки добродетели — смел, красив и изящен. Кити може би щеше да го ревнува, ако Изабел не беше хубава, грациозна и остроумна — идеалното допълнение на нейния герой.

Тя се покашля, за да ги извести за присъствието си и каза:

— Бел, мисля, че трябва да тръгваме, ако искаш да напишеш писмата си навреме и да ги изпратиш със следобедната поща.

Изабел вдигна поглед, изненадана не само от появяването на момичето, но и от предложението му.

— Но ние току-що пристигнахме. Мислех, че искаш да намериш камъчета за твоята картина — каза тя, учудена от внезапната нетърпеливост на Кити. — Има достатъчно време да търсиш, а тук наистина е най-доброто място.

Но Кити беше решила твърдо да прекрати задушевния разговор между Изабел и Адриан. Без да обърне никакво внимание на поздрава му, момичето каза умоляващо:

— Ще ми помогнеш ли, Бел? Можеш да ми избереш най-подходящите.

Изабел потисна досадата си и отвърна:

— Просто събери всички, които харесваш, и след това ще ги сортираме заедно. Искам да поговоря малко с Адриан.

На Кити не й оставаше нищо друго, освен да слезе към брега. Преди това обаче хвърли неодобрителен поглед към Изабел, която

беше леко изненадана от държането ѝ.

— Предполагам, смята, че не сте в безопасност в ръцете на един дивак — отбеляза Адриан, докато двамата наблюдаваха гърба на отдалечаващата се Кити. — Тук има твърде много скали и храсти, където бих могъл да ви примамя с нечиста цел.

— Да ме скалпирате ли? — попита саркастично Изабел.

— Още по-лошо — отвърна Адриан с недвусмислен похотлив блясък в очите.

Изабел се беше движила в обществото достатъчно дълго, за да не се мръщи при подобни забележки, но все пак се изчерви при мисълта, че Адриан иска да прави любов с нея. Откакто я беше целунал през онази първа нощ, тя успяваше да потиска взаимното им привличане. Сега обаче у нея се надигна приятно гъделичкащо вълнение.

— Не, няма да стане, Адриан — скара му се тя с привидно безгрижен смях. — Може да сте всичко, но поне ми признахте, че не сте грубиянинът, за когото се представяте. Не можете да очаквате да ви повярвам, след като постоянно влизате и излизате от тази роля.

Адриан се втренчи в Кити, която се бе навела близо до водата и избираше малките плоски камъчета, очаровали я толкова много. От реката подухна лек ветрец и развя косата около лицето му. Изабел не можа да не забележи колко момчешки привлекателно изглежда то.

— Аз съм си аз и нищо повече — рече той. Тези загадъчни думи за пореден път ядосаха Изабел.

— Чудя се защо позволявате само на мен да надникна в истината — каза замислено тя. — Започва да ми се струва, че виждам някакъв призрак, който се явява само на мен.

При тази аналогия Адриан се засмя и отвърна с лека ирония:

— О, аз съм от плът и кръв и изобщо не съм толкова тайнствен, колкото се опитвате да ме представите.

Изабел вдигна поглед към него и рече неочаквано сериозно:

— Тогава кажете ми защо правите всичко това.

Адриан седна до нея и както беше направил преди, прокара нежно пръсти по бузата ѝ.

— Бих искал да можех, хубавице моя — промълви той с глас, нежен като милувката му.

Изабел погледна разтревожено към реката, но успя да види само част от гърба на Кити, която продължаваше да се навежда и оглежда

камъчетата. Най-разумното нещо в момента щеше да бъде да отиде при нея, но тя не се помръдна, прикована от двойната примамливост на физическото присъствие на Адриан и надеждата той да ѝ каже това, което толкова ѝ се искаше да узнае.

— До този момент ми имахте доверие — рече тя също толкова нежно. — Можете да ми се доверите изцяло, без да се притеснявате.

Адриан се усмихна кисело.

— Нима съм казал, че именно на вас нямам доверие?

Говореше толкова тихо, че Изабел трябваше да се наведе, за да чуе думите му.

— Не разбирам — нацупи се престолено тя. — Тогава на кого нямате доверие?

— На себе си. — Той се наведе още малко към нея и устните им се приближиха на тревожно примамливо разстояние. — Може и да не съм толкова прост, колкото на Куентин му се иска, но не съм и толкова цивилизован, колкото вие си представяте.

Изабел се засмя колебливо. Адриан имаше намерение отново да я целуне — в това нямаше никакво съмнение — и тя не искаше да направи нищо, за да го спре.

— Значи сте полудивак? — прошепна Изабел.

— Точно в момента съм изцяло дивак — отговори той и сля устните си с нейните.

Това нямаше нищо общо с първия път, когато я беше целунал. Не можеше да има и най-малкото съмнение в неговите намерения или в нейния отговор. Езиците им се преплетоха, дразнеха се, опознаваха се, опитваха се да заместят крайната интимност, която беше в мислите и желанията им. Разумът на Изабел крещеше срещу поведението ѝ, но сетивата ѝ жадно поглъщаха всеки момент от физическия допир. Двамата се разделиха за малко; Адриан обхвана лицето ѝ с длани, обсипа с нежни целувки скулите, челото, очите и върха на носа ѝ, след което отново намери устните ѝ.

Сърцето на Изабел биеше бясно и тя осъзна, че целувките на Куентин отдавна не оказват такова влияние върху нея. Тази мимолетна мисъл я отрезви и я накара да си припомни, че не е свободна да приема такива аванси от който и да било друг мъж освен от годеника си, независимо колко силно беше изкушението. Отдръпна се неохотно от

Адриан и го отблъсна леко, когато той отново се опита да я притегли към себе си.

— Моля ви, не мога — рече Изабел почти останала без дъх. Опита се гласът ѝ да прозвучи укорително, но не успя. — Не трябваше да правите това, Адриан.

— В такъв случай и вие не трябваше да отвърщате на целувката ми — отговори съвсем невъзмутимо той.

В опит да съхрани последните си останки от достойнство Изабел заяви:

— Един джентълмен никога не би казал такова нещо.

— А всички знаят, че аз не съм такъв — отвърна любезно той — и смее да кажа, че никога няма да се науча да бъда джентълмен, без значение колко мило ме учите да се покланям и да моля за позволение да впиша името си в тефтерчето за танци на някоя дама. Предполагам, че такава е селската ми природа.

Изабел се опита да запази изражението си на накърнено достойнство, но една немирна трапчинка я издаде. Знаеше, че дори фантазиите ѝ да прави любов с този мъж, особено да позволи това да се случи наистина, бяха лудост, но фактът, че го харесва и желае, правеше изкушението почти неустоймо. Изабел не можеше да мисли до какво щеше да доведе това, защото в момента желаше само да остави известно разстояние между себе си и него, преди да се изгуби отново в красивите му омагьосващи очи.

Тя направи опит да прекъсне контакта с тях и извърна глава към реката. За пръв път, откакто устните на Адриан я бяха докоснали, си спомни за Кити, стана и бързо погледна към мястото, където я беше видяла за последен път. За щастие момичето все още беше с гръб към тях. Сякаш усетило, че го наблюдават, то се обърна и когато видя Изабел, помахаше и я извика.

— Кити ме вика — рече смутено тя и остави Адриан сам на стъпалата пред беседката. Когато стигна до брега, каза на Кити, че е време да си вървят у дома. След това отиде до конете и придърпа своя до един голям камък, за да го яхне сама, тъй като не желаше помощта на Адриан и физическото съприкосновение, което щеше да се наложи.

Кити се изкачи по брега и се отправи към конете. Все още придържаше широките поли на костюма си за езда, които беше прибрала, за да не се мокрят във водата. До гърдите си стискаше

здрavo торбичката, препълнена със събраните „съкровища“. Беше повече загрижена за полите си и за камъчетата, отколкото за това къде стъпва.

Изабел наблюдаваше разсеяно приближаването на Кити и почти не повярва на очите си, когато видя, че момичето закачи крака си в стърчащите корени на един голям храст и загуби равновесие. Кити пусна полите си, които веднага се заплетоха в краката ѝ и направиха падането неизбежно. Торбичката се изплъзна от пръстите ѝ, отвори се и камъчетата хвъркнаха към Изабел и конете. Парченцата бяха доста дребни, а разстоянието твърде малко, за да причинят някаква вреда. Тези, които стигнаха до Изабел, я удариха съвсем леко, но конят ѝ, доста по-буен от този на Кити, веднага се уплаши и подскочи.

Изабел беше отлична ездачка и може би щеше да се задържи на седлото, ако животното не се беше изправило на задните си крака, преди тя да бе възстановила равновесието си. Девойката почувства как кракът ѝ се измъква от стремето и тялото ѝ започва да се изплъзва към големия камък, който току-що беше използвала, за да се качи на коня. Знаеше, че ако падне между скалата и копитата на уплашеното животно, рискува да се нарани сериозно, затова потърси като обезумяла предния лък на седлото, за да се хване. Пръстите ѝ се плъзнаха по кожата, но не успяха да намерят опора.

Тогавя внезапно нечий силни, ръце я прихванаха отзад и я дръпнаха от коня. Кити започна да пищи и животното се изплаши още повече. То сви уши и хукна. Издърпана на безопасно разстояние, Изабел възстанови равновесието си и със смаяните си очи видя как Адриан се втурна към коня, преди той да беше набрал скорост, сграбчи юздите му, за да го забави, и се метна опитно на седлото. Изплашеното животно беше обуздано за секунди. Адриан направи с него няколко бавни кръга, като мърмореше успокоително. Накрая конят се усмири, само от време на време изпръхтяваше възмутено и дъвчеше юздата, която беше вече напълно под контрола на ездача.

— Отлично, братовчеде! — подвижна някой зад гърба им. Обърнаха се и видяха Саймън, който се приближаваше тичешком към тях.

Адриан докара укротения вече кон до Изабел, слезе, потупа го по врата и ѝ подаде юздите.

— Едва ли сте научили всичко това на кон за кърска работа, братовчеде — каза Саймън.

Зад тях някой изхълца. Обърнаха се и видяха Кити, за която бяха забравили в суматохата. Тя още седеше на земята и се държеше за крака. По бузите ѝ се стичаха сълзи, които оставяха следи по нежната ѝ кожа.

— Мисля, че глезенът ми е счупен — изплака жално тя, когато видя, че вече е привлякла вниманието им.

Адриан коленичи пред нея, опипа внимателно крака ѝ през ботуша и заяви, че макар и да нямал много опит в тези неща, най-вероятно това било просто лошо изкълчване.

— Най-добре е все пак да се връщаме веднага в къщата и да свалим ботуша, преди глезенът да се е подул още повече.

Той взе Кити на ръце и тръгна към коня ѝ, но тя зарови лице в рамото му и проплака:

— Не, моля ви, няма да мога да яздя! Ужасно ме е страх да не падна и да не се нараня отново!

При тези думи Адриан се обърка, но Изабел се намеси:

— Вземете я при себе си на вашия Джимбо, Адриан. Аз ще водя Люси обратно до конюшните.

Адриан още веднъж се метна на коня със завидна грация. Двамата със Саймън настаниха Кити най-удобно отпред на седлото. Адриан погледна надолу и видя Саймън, който се бе втренчил в него озадачено и някак обвинително. Американецът въздъхна вътрешно. Измамата имаше своите клопки.

Саймън помогна на Изабел да се качи на кротката кобила.

— Идваш ли с нас? — попита девойката брат си, докато поемаше юздите от ръцете му.

Той поклати глава.

— Мисля да половя още малко. Понякога, както е и днес, реката е много пълноводна и рибата кълве добре точно преди последния завой.

Неочаквано Изабел осъзна, че Саймън е сам.

— Но къде е Куентин?

Момчето сви рамене.

— В къщата, предполагам. — Тонът му беше толкова нехаен, че за всички стана ясно разочарованието, което се опитваше да прикрие.

— Заболя го главата и каза, че щяло да бъде по-добре да полегне за няколко часа, за да можел да бъде във форма за празненството довечера.

Изабел си помисли, че беше по-вероятно Куентин да е почувствал последиците от снощното бренди, комбинирано със солидна доза отегчение. Той с удоволствие яздеше като луд след хрътките и прекарваше часове на студа, за да дебне търпеливо елените в Шотландия, но риболовът му беше скучен и никой не можеше да очаква от него да седи кротко на брега на някое поточе или рекичка повече от час.

Мислите ѝ бяха прекъснати от Адриан, който попита Саймън каква риба има в реката и каква стръв използва. Момчето отговори без желание, сякаш не беше много сигурно какво да мисли за братовчед си, който преди не бе показвал никакъв интерес към този спорт.

— Ходите ли за риба, братовчедо? — попита той.

— От време на време. Не съм толкова запален като вас — призна Адриан, — но израснах на брега на реката, както вече знаете, и съм получил първата си въдица с прохождането си.

— Предполагам, това означава, че бихте могли да ловите риба със сър Хенри Олфърд, без да се посрамите — отбеляза сухо Саймън, споменавайки баронета, чиито публикувани трудове върху риболова бяха считани за най-изчерпателния източник на техники от повечето мъже, запалени по този спорт.

— Можем някой ден през другата седмица да дойдем тук и да прецените сам.

Саймън, който щеше да се зарадва, дори ако поканата беше направена от някой слуга, прие с готовност. Адриан придържаше Кити за талията с едната си ръка и контролираше плашливия кон с колене. С другата си ръка беше хванал юздите.

Когато конете потеглиха, очите на Изабел и Адриан се срещнаха и тя му се усмихна самодоволно.

— Разкрит сте, братовчедо — рече лукаво девойката. Саймън нямаше да се остави да бъде залъган с някое просто обяснение на въпроса защо Адриан се беше преструвал, че не може да язди, когато се запознаха в „Патицата и патокът“. Умението, което бяха наблюдавали току-що, изобщо не бе възможно да се свърже с онова тромаво изпълнение.

Адриан се усмихна в отговор.

— Мисля, че това няма да докаже нищо — отвърна той и смени темата, тъй като двамата не можеха да говорят много пред Кити.

Обратният път беше още по-бавен и досаден, отколкото идването. Кити, чийто глезен ѝ причиняваше болка, стенеше жаловито почти през цялото време и правеше всякакъв разговор невъзможен.

СЕДМА ГЛАВА

Лейди Лейлънд създаде голяма суматоха, когато един лакей внесе кръщелницата ѝ в къщата, и настоя веднага да извикат лекар. Лейди Адора също се суетеше около ранената Кити — изпрати камериерката си да донесе амониев карбонат, лауданум, дезинфектираща пудра, пластири и всякакви други лекарства, с които да лекува момичето, докато пристигне докторът.

— Имам чувството, че Кити е била хвърлена от коня си, който е бил нападен от бандити, и в същото време е била повалена и от грип — прошепна Адриан на Изабел.

Както и да е, цялата суетня се оказа за нищо. Когато доктор Роудс пристигна и прегледа пациентката си, съобщи, че на Кити ѝ няма нищо, освен няколко леки ожулвания, лошо изкълчен глезен и уплаха от падането. След това предсказа, че една спокойна вечер и няколко дни на легло щели да я излекуват.

На Кити не ѝ се случваше често да е център на толкова голямо внимание. Затова едва ли трябваше да бъде обвинена за отпадналия вид, който възприе, за да накара дамите да се суетят около нея и слугите да правят всичко възможно за нейното удобство. Даже Карлтън и Саймън, когато последният се върна в къщата, дойдоха в дневната при Кити, за да я забавляват с леки разговори.

Все пак накрая кръстницата ѝ отиде да се погрижи за някои последни подробности по предстоящото празненство; лейди Адора се върна в стаята си, за да събере сили за великото изпитание, а слугите отново се заеха с различните си задължения. В дневната останаха само Саймън и Карлтън и тъй като обръщаха повече внимание на разговора си относно подбора на новия впряг на Куентин, отколкото на ранената девойка, Кити се почувства разочарована и пренебрегната, след като доста голяма част от предобедата бе в центъра на всеобщото внимание.

Тя слушаше разговора им с нарастващо раздражение и внезапно откри начин да си възвърне изгубената им загриженост, когато Саймън спомена Адриан и предложението му да половят заедно риба

следващата седмица. Всъщност за момчето това беше просто повод да насочи разговора към братовчедата от Америка. Искаше да обсъди с Карлтън странното обстоятелство, че Адриан се преструваше на лош ездач, когато всъщност е отличен. Наистина напълно бе забравил за Кити и не беше никак доволен, когато тя го прекъсна.

— Не бива толкова да насърчаваш този лош човек, Саймън — рече високомерно момичето. — И без това е голяма беда, че той изобщо дойде тук, а ако се сприятелиш с него, вероятно никога няма да си отиде.

Саймън я погледна с известна изненада.

— Смятам, че Адриан и без това няма да си ходи — отговори дръзко той. — Всъщност затова е и дошъл, за да заеме мястото си на дядов наследник в семейството, нали?

— На твоето място не бих се тревожил за тези неща, котенце — каза снизходително Карлтън.

— Все пак някой трябва да го прави — отвърна с неочаквана жар Кити. — Ако остане, той ще унищожи всичко!

Саймън и Карлтън се спогледаха озадачено.

— Все едно е дали ще си отиде, или ще остане, Кити — обясни търпеливо Карлтън. — Адриан ще бъде следващият граф и ще наследи имотите; ако не той, то поне някой от братята му.

— Знам това — рече Кити, вече с нотка на раздражение. — Куентин ще изгуби много повече, ако не намерим начин да накараме Адриан да си отиде оттук.

Несъмнено вече беше успяла да привлече цялото им внимание. Нито Саймън, нито Карлтън имаха и най-малка представа какво искаше да каже с това, но Кити говореше толкова убедено, че разпали любопитството им.

— Ако имаш предвид, че Куентин може да изгуби заради Адриан частта си от останалото богатство на дядо...

— Не, нямам предвид това — заяви надутото Кити. — Куентин може да изгуби нещо, което е далеч по-важно за него от парите.

— Сега вече разбирам, че говориш празни приказки, Кити — отбеляза иронично Карлтън. — За брат ми няма нищо по-важно на този свят от парите.

Момичето не обърна никакво внимание на клеветата към нейния идол.

— Изобщо не става дума за пари — възрази тя, като понижи леко глас и огледа драматично стаята, сякаш очакваше някой прислужник да ги подслушва зад завесите. — Страхувам се, че ще изгуби Изабел!

— Ако те тревожи това, защото скъпият ми брат има склонност да разкрива най-лошите черти от характера си с постоянните си заяждания с Адриан — рече язвително Карлтън, — на твоє място не бих се притеснявал, Кити. Ако Бел за петнадесетте години, откакто познава Куентин, не е разбрала, че той има дяволски остър език, значи няма толкова сиво вещество, колкото съм си мислил.

— Ако Куентин днес беше видял как Адриан целува Изабел в беседката, сигурно веднага щеше да го извика на дуел — заяви убедено Кити.

— Хайде пък ти! — възкликна Карлтън.

— Какви са тези празни приказки, Кити? — попита Саймън.

— Че защо пък Бел ще го целува?

— Не знам, но го правеше — настоя момичето и се размърда неловко. Този предобед бе изпитала истински шок, когато бе вдигнала поглед от камъчетата на брега и бе видяла Изабел и Адриан с преплетени тела върху стъпалата на беседката. Наистина не бе имала намерение да казва на никого за видяното, но сега, когато беше използвала това, което знаеше, за да застане отново в центъра на вниманието, не можеше да се измъкне, без да се изложи.

— Не го вярвам — каза безизразно Саймън.

— Но аз ги видях! — настоя Кити. — Търсех малки плоски камъчета по брега, за да си правя картина; те двамата си мислеха, че не ги виждам, но аз ги виждах!

— Може да ѝ е вадил прашинка от око̀то — предположи Карлтън и се изправи. След това се наведе и щипна снизходително Кити по бузата. — По-добре не разправяй тези неща на никого, защото ще бъдеш първата, която ще изпита върху себе си острия език на Куентин. А и на Изабел, а това също не е малка работа. Аз по-добре да се връщам да работя. Куриерът от града трябва да пристигне всеки момент.

Веднага щом вратата се затвори зад Карлтън, Саймън се обърна към Кити и попита:

— И какво точно видя днес, Кити?

— Това, което казах — рече момичето с леко възмущение. — Адриан целуна Изабел.

— Как я целуна? По бузата? По челото?

— Не, по устата. Като че ли й беше любовник.

Саймън понечи да зададе още въпроси, но се сети, че изобщо не биваше да обсъжда тези неща с момиче в крехката възраст на Кити, затова просто попита:

— И какво се случи след това?

— Не знам — сви рамене Кити. — Страхувах се да не усетят, че ги гледам, затова продължих да търся камъчета. Предполагам, че и ти не ми вярваш, но това наистина се случи.

Саймън се замисли за момент.

— Мога да разбера защо Адриан е искал да целуне Изабел, но защо тя ще му позволява? Бел съпротивляваше ли се? — попита момчето. Беше му хрумнала неприятна мисъл.

— Не, ни най-малко, макар и аз да не разбирам защо е трябвало да му позволява да я целува — призна Кити и отново се захвана за глуповатата си история: — Мисля, че той ревнува от Куентин и иска да му отнеме Изабел.

Имаше още много неща от странното държане на Адриан, които тревожеха Саймън, но той нямаше намерение да ги обсъжда с Кити. Момчето се изсмя, като по този начин показва пълно незачитане на теорията й.

— Желая му късмет! Изабел не е някое наивно момиченце. И най-опитният ухажор — какъвто братовчед ми от Америка със сигурност не е — по-скоро ще настине, докато се опитва да я съблазнява.

— Знам само, че ги видях — настоя Кити.

Саймън стана от креслото, наведе се към момичето и прошепна в ухото му:

— Ако сега някой влезе тук, може да си помисли, че те целувам. — След това, за най-голяма изненада на Кити, наистина го направи, макар и съвсем по братски. — Не се задълбавай толкова много, котенце. Ще видиш, че всичко ще бъде наред. Бел ще се омъжи за Куентин, дядо ще им даде огромна сума пари и всички ще заживеем щастливо.

После я щипна леко по брадичката и излезе. Кити беше много раздразнена, но не знаеше дали защото Саймън и Карлтън не ѝ вярваха, или защото беше разказала за това, което бе видяла. Загрижеността ѝ за щастието на Изабел и Куентин беше съвсем искрена и освен че имаше желание да се постави в центъра на вниманието, се бе надявала Карлтън или даже Саймън, на когото понякога хрумваха много добри идеи, да намерят някакъв начин да попречат на Адриан.

Все пак думите ѝ бяха предизвикали интерес. Карлтън беше обърнал повече внимание на разказа на Кити, отколкото ѝ бе позволил да забележи. Може и да му беше трудно да повярва, че Изабел бе в състояние да разреши на тъпак като братовчед си от Америка да я целува, но от досегашния си опит се беше убедил, че вкусът на жените, когато си избират любовник, е непредсказуем. Карлтън несъзнателно споделяше мнението на Адриан, че Куентин не заслужава чувствата на Изабел, и мисълта, че мъж, към когото брат му изпитва презрение, може да му сложи рога, му достави огромно удоволствие.

В този момент Саймън влезе и прекъсна приятните му размисли. Карлтън въздъхна и придърпа по-близо документите, върху които беше поставил лениво ръката си. След това вдигна поглед към младежа и каза:

— Надявам се, че си дошъл за книга. Куриерът ще пристигне всеки момент и точно сега нямам никакво време.

Саймън, който ни най-малко не се смути от тези думи, придърпа един кожен стол до писалището и прошепна заговорнически:

— Ако бях на твое място, щях да изпратя всичките тези документи обратно с куриера, за да не стоят тук, когато те няма да ги пазиш.

Карлтън сбърчи чело и отново въздъхна.

— Предполагам, че искаш да ми разправиш как на камериерката тази сутрин ѝ е отнело две минути повече от обикновено да избърше праха в стаята ми и как сигурно е френска шпионка. Наистина нямам време за твоите истории, Саймън.

— Не е за това — рече обидено момчето. — Пък и нали ми спомена, че войната със Съединените щати, а не с Франция те занимава толкова напоследък?

Но Карлтън не беше стигнал до високия си пост на толкова млада възраст, без да притежава остър ум и първокласна схватливост.

— Предполагам, искаш да кажеш, че братовчед ни Адриан сигурно е шпионин — рече язвително той. — По-скоро бих повярвал на версията за разтакаващата се камериерка.

Саймън не отговори директно на това, а попита:

— Вярваш ли на Кити, като казва, че Изабел позволявала на Адриан да я целува?

— Това пък какво общо има?

Отговорът на Саймън отново беше заобиколен:

— Знаеш ли, че Адриан е първокласен ездач? Тази сутрин Изабел яздеше Джимбо, а ти знаеш колко плашливо животно е той. Адриан спаси Бел от падане на земята, а после, когато тя успя да се изправи и Джимбо се опита да хукне, той се озова на седлото тъй бързо, сякаш е ездач от цирк „Астли“. С очите си го видях. За секунди Джимбо стана кротък като старата Люси.

— Не ми ли беше казал — започна бавно Карлтън, — че в деня, когато е пристигнал, Адриан едва се е държал на седлото, вкопчен здраво в гривата на коня?

Саймън кимна:

— Даже не знаеше кой крак да сложи в стремето.

Карлтън разбра. Беше обучаван да бъде подозрителен към всичко необикновено, противоречиво и неочаквано, макар и да не притежаваше степента на недоверие, характерна за толкова много от колегите му във Външното министерство. Усмихна се на Саймън леко покровителствено, но не толкова, колкото преди това на Кити.

— Твърде вероятно е той просто да се е чувствал тромав и неуверен в деня, когато сте се запознали, а геройството му днес да е резултат на хладнокръвие и малко късмет.

Саймън поклати енергично глава:

— Адриан се преструваше, че изобщо не умее да язди. И подозирам, че се опитва да съблазни Изабел с надеждата тя да му осигури достъп до твоите документи.

Карлтън нямаше намерение да избухва в смях пред младия си и тъй разпален братовчед, но не можа да се сдържи.

— Милостиви боже, Саймън — възкликна той, след като успя да се овладее. — Едва ли говориш сериозно. Знам, че тук се чувстваш

доста отегчен, както впрочем се чувстваме всички, но това не е причина зад всеки ъгъл да ти се привиждат шпиони. И на всичко отгоре точно братовчедът Адриан! Ако всички мъже, които лъжат и съблазняват красиви жени, трябваше да бъдат подозирани в шпионаж, то едната половина от правителството нямаше да има доверие на другата, и обратно.

Бузите на Саймън пламнаха. Каквото и да казваше Карлтън, все пак не биваше да се забравя, че Англия води война със Съединените американски щати и Адриан е американец. Момчето се втренчи упорито в турския килим на пода и промърмори:

— И все пак, неизвестно по каква причина, той излъга.

— Защо не го попиташ?

Саймън веднага вдигна поглед.

— Ще го направя!

След тези думи скочи от стола си и изхвъркна от стаята.

Несъмнено самият Карлтън щеше да се усъмни при вида на тези странности в държането на Адриан, ако Саймън не беше изложил подозренията си по такъв глупав начин. Сега обаче мъжът се засмя тихо още веднъж и продължи да работи, без повече да помисли за това.

По-благоразумните членове от семейството на лорд Одуин смятаха, че е по-добре празненството по случай рождения му ден да се организира в много тесен семеен кръг, тъй като никой не знаеше какво може да се очаква от американския му внук. Но Одуин беше човек, който установяваше свои собствени правила за благоразумие и безгрижно очакваше всички да се съобразяват с тях. За пореден път сляпата му арогантност беше възнаградена. Несъмнено с всеки изминал ден у Адриан се чувстваше значително подобрение. Все още не отговаряше на строгите изисквания на дядо си за джентълменско поведение, но графът беше доволен, че внукът му поне няма да се изложи напълно пред лорд Монкхаус и останалите гости.

Адриан дори прие назаем подходящи дрехи за случая. Когато всички се събраха в дългата галерия, той дойде при тях, облечен както подобава — в черно копринено сако и панталон, със снежнобяла риза от очевидно качествен плат и безупречно завързана вратовръзка.

Изабел още веднъж потвърди за себе си предположението, че ако се облечеше както трябва, Адриан изглеждаше доста добре. Куентин беше малко по-висок от братовчед си, но дрехите му ставаха на Адриан. За пръв път тя осъзна, че лошо скроените дрехи на графския наследник прикриваха слаба мускулеста фигура, широки рамене, тесен ханш и добре оформени крака, които нямаха нужда от подплънки на панталоните. Изабел забеляза, че и косата му сега е сресана някак по-различно и подчертава според модата естествените му къдрици.

Когато го зърна, тя изпита неочаквано удоволствие и прилив на гордост, сякаш беше сгодена за него, а не за Куентин. Освен това се почувства смутена от топлотата, която видя в очите му, когато те срещнаха нейните. Той ѝ се усмихна — интимна усмивка, която ги свързваше по някакъв начин, сякаш говореше за нещо, преживяно само от тях двамата. Един мъж се усмихваше така единствено на любимата си. Изабел почувства как по тялото ѝ се разлива топлина и побърза да извърне поглед, за да не се изчерви и по този начин да се издаде.

Тя си наложи да не забравя за решението си да държи Адриан на разстояние и веднага отиде до Куентин. Той ѝ се усмихна разсеяно, без усмивката да докосне очите му — тъй различно от начина, по който я беше погледнал Адриан. Тази разлика направи дълбоко впечатление на Изабел и тя почувства едновременно тъга и гняв. Изглежда, бяха загубили или поне пропилили някогашната сладка интимност.

Лейди Лейлънд влезе след заварената си дъщеря в дългата галерия и се отправи веднага към Адриан, нетърпелива да му направи комплимент за външността му. Когато се приближи до него, той стана, взе ръката ѝ и се поклонил с маниер, който нямаше да посрами и най-изискания джентълмен от обществото.

— О-хо! — провлече иронично глас Куентин. — Кой казва, че старо дърво не се превива? Ти доказва точно обратното, добри ми дивако. А сега просто не забравяй да правиш същото с всяка дама, която ти бъде представена, и ще успеем някак си да избутаме вечерта, без да нанесем непоправими щети върху името си.

Адриан се усмихна. Както обикновено, обидата не го беше наранила.

— Дядо ме предупреди да внимавам с обноските си и заплаши, че ако направя каквото и да било, за да го изложам тази вечер, ще ме

изгони. По-добре да се захващам с тая работа с джентълменството, ако искам сутринта да се събудя със здрава кожа.

— Тогава внимавай и с езика си, братовчеде — рече злъчно Куентин. — Говори колкото е възможно по-малко и само когато те питат. Може и да сме в състояние да те научим да направиш що-годе приличен поклон пред дама за две седмици, но се страхувам, че оправянето на окаения ти маниер на говорене ще изисква много повече време.

В този момент лорд Одуин влезе в дългата галерия, придружен от лейди Адора. Очевидно Негова Светлост, след като огледа критично наследника си, остана доволен от промяната във външността му и не пропусна да го каже, макар и комплиментът да беше насочен по-скоро към Куентин, отколкото към Адриан:

— Много добре, момчето ми. Надявам се да не се е налагало Людкин да го връзва, за да го облече както трябва. Колкото и да плащаш на прислужника си, не е достатъчно. Той е сътворил истинско чудо.

Куентин благодари с поклон, макар че всъщност Людкин беше този, който малко дръзко и почти на своя глава бе предложил отново на Адриан дрехи от гардероба на господаря си. За най-голяма изненада на прислужника, този път наследникът беше приел, без да се противопоставя.

— На двамата с Людкин ни отне доста усилия — каза Куентин, изопачавайки истината, без дори да се изчерви — да вгълпим на братовчед ми, че начинът му на обличане е недопустим, какво остава за модерен, въпреки уверенията на гостилничаря от „Златният кръст“. Заповядах на Людкин да вземе онези отвратителни дрехи и да ги накъса на парцали. Така че — ако братовчедът Адриан не реши да се върне към набедрените превръзки, които се носят по родните му земи — няма да има друг избор, освен да се представя в приличен вид. Също така накарах прислужника си да изпрати един от конярите до града, за да донесе малко бельо. Не бях предварително подготвен да нося облекло за двама.

Лицето на дядо му просто сияеше.

— Много умно от твоя страна. Провинциалното празненство с приятели е едно нещо, но ще мине още доста време, докато посмеем да го пуснем в града, за да се сдобие със собствен гардероб. Няма да

съжаляваш за загубата на част от облеклата си, Куентин, обещавам ти това.

Няколко минути по-късно бяха въведени първите гости — сър Джордж и лейди Кахил. Веднага след тях пристигнаха семейство Търви и лорд Монкхаус. Накрая в галерията влязоха генерал Симъндс и съпругата му. Всички гости на графа бяха представени на Адриан и за негова чест той не направи нищо, с което да накара дядо си да се черви. Явно се беше вслушал в съветите му, защото не каза нито една излишна дума на нито един представен му гост.

След като всички се поздравиха един друг, цялата компания, с изключение на Изабел и Адриан, се впусна в разговори по двойки. Тя бе имала намерение да не разговаря с него насаме до понеделник, когато щеше да си замине, затова се огледа панически, щом го видя да се приближава. За съжаление нямаше друг избор. Трябваше да говори с него, освен ако не желаше да бъде непоносимо груба.

— Изглеждам страшно спретнат, нали, братовчедке Изабел? — попита той с най-глупавата си физиономия. — Куентин може и да не успее да ме превърне от свинско ухо в кесия, но поне може чудесно да ме облече в коприна. Макар че — прибави доверително той — утре сутринта сигурно ще имам обриви по брадата от тия проклети колосани върхове на ризата. Опитвах се да задържа поне собствените си ризи, но Людкин ми каза, че никой нямало да ме сбърка с джентълмен, ако мога свободно да движа главата си във всички посоки.

— Също така никой няма да ви сбърка с джентълмен, ако доверявате наляво и надясно тези неща, братовчедо Адриан — каза тя, като полагаше всички усилия да задържи трепкащите си устни.

— О, не! — отговори Адриан и погледът му омекна. — Само на вас.

Изабел почувства, че пулсът ѝ се ускори, затова побърза да каже:

— Какво решихте — да ни изложите тази вечер, като обсъждате нещо, което не бива да се споменава на масата пред гостите, или да рискувате да разкрият вашата двойственост, като се държите безупречно?

Той поклати глава и Изабел забеляза колко по-зелени ставаха очите му, когато се смееха.

— Тази вечер възнамерявам да се държа възможно най-добре — увери я той, след което прибави замислено: — Макар да се съмнявам,

че постъпвам много добре, като правя възможно омъжването ви за Куентин с дядовата благословия.

Устните на Изабел се разтвориха от изненада. Думите му имаха двойко значение, но и двата варианта я слисаха. За нейно най-голямо учудване обаче намекът му, че тя не трябвало да се омъжва за Куентин, изглеждаше по-маловажен пред другото заключение, което си направи. Адриан очевидно знаеше за сделката, която дядо им беше сключил с нея и Куентин, и за наградата, която щяха да получат, ако успееха. Изабел се почувства странно смутена.

— Куентин ли ви каза? — попита недоверчиво тя.

Адриан поклати глава, без да промени изражението си, но я гледаше изпитателно.

— Не, Саймън. Моля за вашето извинение, ако съм ви създавал трудности — рече той с подозрително любезен глас, — но възнамерявам отсега нататък да бъда старателен в уроците.

Изабел искаше да го увери, че не това е била причината да прекара толкова много време в неговата компания, но се сдържа. Щеше да бъде по-добре, ако той си мислеше така.

— Не можете да обвинявате дядо, задето желае да ви подготви за свой наследник — каза тя възможно най-хладно.

— Нито пък вас, че проявявахте толкова голям интерес към мен, когато е било само за ваше добро.

Изабел откри, че ѝ бе невъзможно да продължи да лъже пред втренчения му поглед.

— Знаете много добре, че нямате нужда от никакви уроци — рече тя нехайно и извърна очи встрани.

— Но заслугата за всичко, което съм постигнал досега, е изцяло ваша — възрази Адриан. — Братовчедът Куентин заяви, че никога преди не е виждал такъв хапльо и ме обяви за безнадежден случай, преди още да е започнал.

Изабел разбираше много добре намека на Адриан. Куентин не полагаше и най-малкото усилие да изпълни заповедта на дядо си, въпреки обещаната награда.

— Забелязвам, че се държите най-недодялано, когато той е наоколо — рече предизвикателно тя.

— Е, но Куентин не ме вдъхновява да показвам най-доброто от себе си, както вие, братовчедке Изабел.

Изабел отново се почувства принудена да погледне към Адриан, но веднага ѝ се прииска да не го беше правила. Не желаше да се поддава на влиянието на този мъж, но не можеше да потисне реакцията си.

— Как се случи така, че Саймън ви разправи за желанието на дядо да ви обучаваме? Нямах представа, че брат ми знае за това.

Адриан като че ли желаше да остави този въпрос без отговор, поне засега. Сними леко глас и отвърна:

— Вървеше по петите ми и искаше да узнае как така съм се научил за две седмици да яздя толкова изкусно. Когато си изясни всичко, си поговорихме за други неща. Доста ме поразиха, като ми каза, че вие двамата с Куентин трябвало да ме учите на обноси. Предполагам, че го направи, за да ме постави обратно на мястото ми.

Изабел, която смяташе, че бе възстановила спокойствието си, се насили да се усмихне.

— Вече трябва да е разбрал, че не можете да бъдете скастрен толкова лесно — рече тя, твърдо решена да поддържа лек и непринуден разговор. — И как обяснихте неочакваните си ездачески умения, братовчеде?

— Казах му истината — въздъхна Адриан.

— Истината! — ахна Изабел. — Искане ми се да я бяхте казали на мен!

— Е, само малка част от нея — утеши я той. — Казах му, че просто съм се позабавлявал за негова сметка в „Патицата и патокът“. Доколкото знам, без малко съм щял да се родя на гърба на коня, защото родилните мъки на майка ми започнали по време на сутрешната езда.

— А признахте ли, че сте го бутнали нарочно в калта? — попита Изабел, любопитна да разбере дали подозрението ѝ беше вярно.

Адриан поклати глава и вечната му усмивка се върна.

— Не. Но той е умен момък и ще се сети, ако вече не го е направил.

Изабел почувства, че се отпуска. Явно той беше започнал да влиза в нейния тон или пък си бе въобразила предишния му изпитателен поглед. Засмя се тихо.

— Ледът около вас става все по-тънък и по-тънък, братовчеде. Вече станавме двама, които знаем, че сте измамник.

Лицето на Адриан придоби сериозно изражение.

— Не, тази дума предполага мошеничество, а това изобщо не е моето намерение. Аз съм само един безобиден човечец.

Изабел си спомни, че ѝ го беше казвал и преди, но сега знаеше колко опасно може да бъде това — поне за нея. Девојката много се зарадва, че разговорът им беше прекъснат от лорд Одуин, който доведе приятеля си, лорд Монкхаус, да поговори с Адриан.

Вечерта премина толкова гладко, че всички, дори и лейди Адора, забравиха за предишните си тревоги да не би Адриан да причини беда. В държането му нямаше нищо, което да подсказва, че не е добре възпитан младеж. Той не само правеше и казваше това, което трябваше, когато се обръщаха към него, но и акцентът му бележеше значително подобрене. Изабел се чудеше как никой не забелязваше тази аномалия, но така и не видя изненада или озадачени изражения около себе си.

Адриан и Изабел седяха един срещу друг на масата и по време на вечеря очите им често се срещаха. В неговите танцуваха весели искрици. Изглеждаше много красив в това си настроение и за пръв път ѝ хрумна скандалната коварна мисъл, че ѝ се иска да бъде свободна, за да му откликне; не можеше да отрече, че желае това искрено. Ужаси се от чувствата си и през останалата част от вечерята упорито отказваше да поглежда по посока на Адриан.

Щом привършиха и последните ястия, дамите се оттеглиха и почти веднага бяха последвани от господата, защото лорд Одуин не държеше толкова да пие порто, колкото да поиграе вист с Монкхаус и Симъндс. И тримата бяха запалени картоиграчи.

Изабел се качи за малко да види Кити, на която лейди Лейлънд беше забранила да присъства на празненството, за да могат изкълченият глезен и ожулванията ѝ да заздравеят. Когато се върна, Адриан разговаряше с лорд Търви, който беше приятел на Франсис Ренвил от младежките им години. Лорд Търви не показваше никакви признаци на изненада. Изабел заключи, че Адриан не беше приел отново ролята си на простоват провинциалист.

Очевидно всички си бяха намерили по някое приятно занимание — освен Куентин. Той стоеше пред камината и от време на време ровеше с желязната маша в огъня, докато Саймън му разказваше оживено някаква история. Изабел видя, че годеникът ѝ се обърна към него и му отговори нещо, но очевидно беше доста отегчен. Първият

импулс на Изабел бе да отиде при Куентин — както за да го спаси от често досадния момчешки ентусиазъм на Саймън, така и за да го позабавлява. Тя направи няколко крачки нагам, но се спря и за момент остана неподвижна. Истината беше, че точно сега не желаше компанията на Куентин. Тази мисъл я обезпокои, но девойката се обърна и отиде до пианото.

Всъщност не ѝ се свиреше, но инструментът можеше да ѝ послужи за добро извинение да не се присъединява към никоя от малките групи от разговарящи. Не беше искала съзнателно Адриан да дойде при нея, както обикновено ставаше, когато тя заставаше пред пианото, но чу стъпки и се обърна. Очакваше да е той, само че беше Куентин, който каза провлечено и отегчено:

— Ако нашият братовчед не се забрави, явно ще избутам тази вечер, без да избухне голям скандал.

Изабел вдигна поглед от партитурата и се усмихна.

— Мисля, че няма защо да се безпокоим. Досега не е направил нито една грешка, нали?

— Истинско чудо е — съгласи се иронично Куентин, — не признавам, че не е. Тази вечер нито веднъж не е споменал за телесни функции и селскостопански животни.

На Изабел ѝ се прииска да го разтърси, за да го накара да се събуди. Куентин беше твърде умен, за да не се досети, че наистина би било чудо Адриан да се оправи за толкова кратко време.

— Не е никакво чудо — настоя тя, като избра наслуки едно произведение от купчината партитури и го сложи на поставката над клавиатурата. — Още в деня, когато той пристигна, ти казах, че е в състояние да се държи така, както сметне за добре, но ти не ми повярва.

— И продължавам да не ти вярвам — отвърна Куентин. — Снощи старецът здравата го скастри; заплаши го, че ще има страшни последствия, ако не се опита да се държи като джентълмен. Така че лустрото, което виждаш, е в резултат на опитомяването му и уверявам те, ще падне от него заедно с дрехите, взети назаем за тази нощ.

Изабел вдигна поглед към Куентин и за момент се изкуши да му каже истината за Адриан и признанията, които ѝ беше направил. Нито бе молила за довереното, нито пък бе обещавала да го запази в тайна, но почувства, че ако проговореше, щеше по някакъв начин да извърши

предателство спрямо него. Тази вечер истината беше излязла наяве и всеки можеше да я види, стига да желаете. Куентин явно не беше от желаещите, затова тя го остави да живее в блажено неведение.

— Всъщност — каза Изабел донякъде като въпрос, донякъде като извод — ти не направи никакво усилие да покажеш на Адриан как да се държи, както искаше дядо, нали?

Куентин явно не виждаше нищо нередно в това.

— Ако можех, щях да си спестя всяка минута, прекарана с моя братовчед — рече безизразно той. След това явно забеляза нещо в хладния втрещен поглед на Изабел и се видя принуден да прибави: — Е, поправам го, когато сбърка. Това само по себе си е нещо като преподаване.

— Видях какво означава преподаването за теб — отбеляза студено Изабел. — Все едно да биеш куче, за да го накараш да ти се подчинява. Може и да получиш желанния резултат, но той ще е защитна реакция, а не нещо научено.

Куентин вдигна вежди, като се опитваше да изрази лека изненада от неочакваната атака, но очите му гледаха твърдо и гневно.

— Забелязвам, че напоследък прекарваш голяма част от времето си с дивака. Какъв прогрес си постигнала с него, любима? — попита той със сладък глас. — Или по-скоро трябва да попитам какъв прогрес е постигнал той с теб?

Изабел се изчерви силно. Чувстваше се така, сякаш мислите ѝ за изневяра бяха разкрити. Закачката на Куентин беше ударила в целта, но той нямаше откъде да знае за нежеланите ѝ чувства към Адриан. Въпросът на годеника ѝ беше просто една жестока, метната без посока стрела, която си търсеше мишена. В този момент Изабел почти го мразеше.

Куентин забеляза, че беше улучил болно място, и каза:

— Прости ми, любов моя. Ти едва ли би паднала дотам, нали?

Изабел се обърна към пианото и започна да свири тихичко. Не беше уверена в способността си да отговори спокойно и се надяваше Куентин да разбере намека и да я остави на мира, докато овладее нервите си. Но той не го направи, а седна до нея.

— Усилията ти с дивака са безсмислени, Бел. Все едно да се опитваш да обзидиш куче или да научиш кон да ти донася топката.

Братовчед ни никога няма да стане достоен наследник на графската титла. Не след дълго и дядо ще го разбере и тогава...

— Остави Адриан — прекъсна го тя. Макар и да говореше тихо, за да не ги чуе някой, силата на раздразнението й пролича съвсем ясно. — Не става въпрос за него, а за нас.

— О, за бога! — възкликна Куентин повече отегчено, отколкото ядосано. — Не започвай пак, Изабел. Не знам какъв дявол е влязъл в теб, та си толкова раздразнителна напоследък, но сега едва ли му е времето и мястото да спорим.

— За нас никога не се намира подходящо време и място, за да обсъдим това, нали, Куентин? — Един тъничък глас вътре в нея й казваше да мълчи, но гневът й се надигаше, преливаше и я принуждаваше да говори. — Или си зает със собствените си интереси и не можеш да бъдеш открит, или си полупиян и не си в състояние да обсъждаш сериозно нашето бъдеще.

Куентин гневно повдигна вежди.

— Достатъчно, Изабел! Ако си решила твърдо да предизвикаш препирня между нас, запази отровата си за утре. Обещавам ти, че тогава ще проведем толкова яростна битка, колкото на теб ти се иска.

Изабел ни най-малко не се трогна от едва загатнатата заплаха.

— Ти вечно казваш „утре“ — рече троснато тя, като неволно повиши глас. Почти беше забравила за присъствието на другите в стаята. Сякаш стотиците дребни случаи на обиди и разочарования се бяха събрали и набъбнали до размери, при които вече бе невъзможно да бъдат сдържани. Изабел нямаше представа защо реагира толкова рязко на една-единствена забележка, след като бе успявала да запазва самообладание и при къде-къде по-големи провокации.

Разговорът между годениците беше прекъснат от лейди Лейлънд, която се обърна загрижено към заварената си дъщеря:

— Нещо не е наред ли, Изабел?

— Не, няма нищо — отговори дъщерята. Намесата беше достатъчна, за да обуздае надигналия се в нея гняв. Сграбчи отчаяно предложената й възможност, защото знаеше, че като нищо можеше да каже нещо непростимо. Стана и се отдалечи от пианото. — С Куентин тъкмо спорехме върху достойнствата на Моцарт и Бах и имахме известни несъгласия относно композицията.

Тъй като музикалните интереси на Куентин се изчерпваха с това, че той ходеше на най-нашумелите мюзикъли и опери по принуждение, лъжата беше очевидна, но лейди Лейлънд се престори, че ѝ вярва.

— Тогава трябва да говорите по-тихо, иначе всички наоколо ще си помислят, че се карате — рече тя и погледна многозначително към Куентин.

Той пое вината като истински джентълмен. Не беше прието един изискан мъж да спори с дама на публично място.

— Спорът ни и без това е към края си, лелю Каро. Прекланям се пред върховните познания на Изабел по този въпрос. — След това се поклони леко на дамите и се отправи към бюфета, където току-що бяха започнали да разливат коняк за господата.

В този момент пристигна и подносът с чая и без нито дума повече, Изабел последва мащехата си към групичката на дамите, събрани около една маса. Девојката седна на едно малко канапе понастрана от останалите. Прие подадената ѝ чаша чай, но не направи никакво усилие да се включи в разговора. Все още беше твърде ядосана, за да обръща внимание на учтивите брътвежи.

Играта на вист продължи без прекъсване, тъй като всички участници в нея бяха твърде погълнати и считаха за истинско светотатство да спрат, за да пийнат по нещо. Куентин взе чашата с коняка си и отиде до масата за вист, където се облегна на стената, давайки си вид, че наблюдава задълбочено играта. Но бузите му пламтяха също както на Изабел, а разсеяният му поглед свидетелстваше, че младежът е вгълбен в мислите си.

Сега, когато гневът ѝ бе започнал да стихва, Изабел осъзна, че за малко не беше изгорила всичките си мостове към Куентин. Не проумяваше защо бе изгубила самообладание. Разумът ѝ казваше, че беше добре, задето мащехата ѝ се бе намесила, но все пак усещаше вътрешно напрежение от думите, които бяха останали неизречени.

Бе толкова потънала в размишления, че не забеляза кога мястото до нея на канапето бе заето от Адриан.

— Братовчедке Бел — прошепна той, — ако наклоните още малко чашата си, ще я излеете в скута си.

В първия момент Изабел погледна разсеяно, след което се окопити и изправи чашата, преди чайт да се беше разлял по полата ѝ.

Осъзна с изненада, че дори не си спомняше кога бе поела питието от лейди Адора. Усмихна се тъжно.

— Бях се замислила толкова дълбоко, че забравих за чая.

— Не бива да се ядосвате толкова, когато се карате с Куентин — посъветва я той. — Чувал съм, че това е нещо обикновено между любовници.

— Куентин и аз не сме любовници — каза тя тихо, но натъртено.

— Да, но сте се обrekli да станете негова съпруга — отвърна Адриан и още веднъж я смути с изпитателния си поглед.

Изабел почувства как по шията и лицето ѝ плъзна руменина. Струваше ѝ се, че той я пита дали не спи с Куентин, макар вероятно това да си беше само нейно заключение. Искаше ѝ се да го увери, че не го прави, но някак не можеше да отговори с полуистина дори и на недиректен въпрос. Затова предпочете да придобие обидено изражение.

— Не знам как е прието при вас, в Пенсилвания, но да се говори така на дама е крайно неприлично.

— Пак обърках нещата, нали? — въздъхна Адриан. — Изглежда, моето невежество няма край. Но съм сигурен в нещо, което е така, откак свят светува. Мъж, който е имал късмета в него да се влюби красива и умна жена, не бива да рискува, като я отблъсква.

Изабел се засмя тихо и безрадостно.

— Бих искала да го кажете на него. Страхувам се, че толкова сме свикнали един с друг, че понякога забравяме да бъдем учтиви. Карлтън казва, че се заяждаме така, сякаш сме женени от години.

— Тогава сигурно ще се карате още повече, когато наистина се ожените — заяви дръзко Адриан.

— Боже мой, надявам се, не — отговори Изабел, макар и нея самата вече да ѝ бе минавала тази мисъл. — Ако смята така, сигурно нямаше изобщо да искам да се омъжа за него.

— В брака нещата не би трябвало да вървят така — рече Адриан и прибави предизвикателно: — Не и ако е избран подходящият мъж.

Беше нелепо да предполага, че той има предвид себе си, но въпреки това сърцето ѝ заби обезпокоително бързо.

— Бих искала да можех да откроя идеален мъж, с когото никога да не разменим рязка дума — каза тя и се засмя нервно, — но тъй като

не вярвам, че той съществува, ще ми се наложи да се задоволя със сегашния си избор.

Куентин наблюдаваше Изабел и Адриан от отсрещната страна на стаята. Все още таеше обида от изблика на годеницата си, но очевидно задушевният разговор, който се провеждаше пред очите му, го изпълни с ново раздразнение. Той отново извърна поглед, но след като няколко минути наблюдава играта на масата, се запъти нехайно към тях.

Намесата му обаче се оказа ненужна, защото Карлтън и лорд Търви, които до този момент бяха увлечени в разговор за войната със Съединените щати, заеха столовете до Изабел и Адриан. Лорд Търви, който отпиваше доволно от чая си, примесен със солидна доза от забранения му от лекаря коняк, се обърна към Адриан и двамата възобновиха разговора си за войната и за преминаването на Адриан през блокадата.

— Мисля, че голяма част от правителствената политика в Америка е огромно пилеене на време и пари — рече лордът с увереността на човек, оттеглил се от държавна служба. — Просто е смешно да се държат с месеци способни моряци по корабите за блокада, която не струва и пет пари.

— В действителност — каза Карлтън, който беше един от хората, отговарящи за външната политика в сегашното правителство — блокадата се оказва доста ефективна. Търговията беше доведена до абсолютен застои. Например днес следобед ми докладваха, че в резултат на затягането на блокадата по бреговете на Каролина през последните няколко месеца са заловени не по-малко от девет кораба.

Лорд Търви се отнасяше доста скептично към военни, които се поздравяваха сами за успехите си.

— Вашият братовчед — изсумтя той — е живо доказателство, че в проклетата ви блокада има повече дупки, отколкото в едно сито. Той не е пристигнал дотук с плуване, нали? А и не е сам. Голям брой кораби прекарват хора и стоки от и за Съединените щати, преминавайки под носа на скъпоценната ви блокада.

Куентин се приближи и седна на облегалката на канапето до Изабел.

— Сър Джордж спомена за точно такъв случай на вечеря. Явно братовчедът Адриан не е единственият американец тук — каза той. — Сестрата на лейди Кахил, която е емигрирала във Вирджиния със

съпруга си, е изпратила най-големия си син на продължително гостуване при семейство Кахил и момчето очевидно е пристигнало здраво и читаво снощи. Мисля, че трябва да кажем на сър Джордж да го доведе тук, нали, братовчедо? Несъмнено компанията на един сънародник ще ви бъде много приятна. — Всъщност Куентин изобщо не се интересуваше от войната със Съединените щати, блокадата или племенника на лейди Кахил. Единствената му цел бе Адриан да се почувства сконфузен при мисълта да бъде сравнен с друг американец, възпитан като джентълмен. Думите на Куентин постигнаха целта си, макар и не поради предполагаемите от него причини.

Изабел усети напрежение у Адриан. Сега той гледаше изпитателно към Куентин.

— Нямам нищо против — отговори Адриан, но без особен ентузиазъм.

— Трябва да призная — каза замислено лорд Търви, — че както за вас, така и за племенника на лейди Кахил е било доста трудно да посетите Англия в този момент, господин Ренвил. Когато двете държави водят война, винаги съществува рискът на вас да бъде гледано с враждебно око.

— Предполагам, че има и някои, които се страхуват от шпионаж — рече Куентин.

Но само Карлтън се сепна от забележката му, която идваше толкова скоро след фантазиите на Саймън.

— Твърде глупаво е да се мисли така за всеки гост на страната — заяви той и хвърли почти виновен поглед към Адриан.

— О, аз не намеквам нищо — оправда се Куентин и прибави злъчно: — Със сигурност опасни занимания от този род изискват ум, интелигентност и талант да мамиш. Да, наистина смятам, че можем да изключим братовчед ми от подобни подозрения.

Адриан дори не трепна от явната проява на враждебност от страна на Куентин, но Карлтън изглеждаше сконфузен, а по лицето на лорд Търви се беше изписало раздражение.

Само Адриан остана незасегнат от това, което беше или прикрито подозрение, или подигравка.

— Прав сте, братовчедо Куентин — рече той и в безгрижния му глас не се долавяше нито следа от напрежението, което Изабел беше усетила. — Аз съм един простичък човек и никоя нация не би ми

доверила такива важни задачи. — Гласът му отново придоби селския акцент, който толкова малко се беше забелязвал през цялата вечер. — Най-вероятно е да се спъна в наметалото и да се намуша на камата. И какво ще стане тогава с мен?

— Наистина — промърмори Куентин с тъжни нотки в гласа. — Какво ли ще стане тогава с всички нас?

Вероятно лорд Търви не усещаше подмолната обида в гласа на Куентин, но Изабел беше ужасена от арогантното му поведение на публично място. Тя се обърна към Адриан и каза:

— Тук стана доста топло. Адриан, бихте ли ме завели на терасата да подишаме малко чист въздух?

Докато говореше, девойката се изправи и Адриан я последва с готовност.

— Изглежда, и на вас ви е станало малко топло тук, братовчеде — подметна Куентин с ленива, но дръзка усмивка, уверен, че е успял да смути Адриан.

Той обаче му отговори със също толкова иронична усмивка:

— Да, наистина мисля, че въздухът доста се понажежи.

След това стори лек поклон, който можеше да направи чест на някой благородник от личната свита на краля, предложи ръка на Изабел и я поведе към отворените врати на терасата.

ОСМА ГЛАВА

Изабел не беше забравила за решението си да избягва, когато е възможно, компанията на Адриан, но в момента това нямаше значение. Тя почти очакваше Куентин да тръгне след нея или по някакъв друг начин да ѝ попречи да напусне стаята с американеца, но в крайна сметка стана така, че девойката пристъпи навън в топлата есенна нощ с мъжа, който — противно на всякакъв разум — можеше да накара сърцето ѝ да забие лудо. Никой не се опита да я спаси от самата нея.

Куентин обаче помисли, че Изабел просто иска да го накаже за спречкването им. Той си наля още малко коняк и се впусна в разговор със сър Джордж за предстоящото състезание.

Навън все още беше необичайно топло и сухо, така че дори елегантно набраният дантелен шал върху раменете на Изабел бе ненужен. Когато двамата стигнаха до края на терасата, тя се обърна и седна на балюстрадата. След това вдигна поглед и реши да атакува Адриан с подобна на неговата прямота:

— Защо не желаете да се запознаете с племенника на лейди Кахил?

Луната едва бе започнала да нараства и светлината ѝ все още бе слаба, но Изабел виждаше изражението на Адриан достатъчно и разбираше, че въпросът ѝ поне за момент го беше объркал. Но младежът не се опита да отрича, усмихна се бавно и каза:

— Разбира се, защото има вероятност вече да го познавам или по-скоро той да ме познава. Посещавах колежа „Уилям III и Мери II“ и ако сме на една възраст, може дори да сме били съученици.

Тук Изабел напълно забрави за племенника на лейди Кахил.

— Значи сте били в колеж? — проговори сякаш на себе си тя и се втренчи в него, като че ли го предизвикваше да излъже. — И сте били отгледан във всяко отношение като син на джентълмен?

— Да — отговори простичко той.

— А фермата?

— Съществува. — Адриан приседна на балюстрадата, толкова близко до нея, че Изабел почувства физически присъствието му. — Но все пак е доста по-голяма, отколкото ви накарах да си помислите. А с братята ми наистина сме ходили с прасетата на пазара. Като деца го считахме за голяма награда, а баща ми имаше доверие на свинарите си и знаеше, че не може да ни се случи нищо лошо.

— Блек Оукс е имение, нали? Като Одзуик?

— Да, нещо такова.

— И сега то е ваше?

Адриан въздъхна.

— Голяма част от него. Правото на първородния син не се спазва толкова стриктно в родината ми. Братята ми, както и сестра ми, получиха своите дялове.

Изабел продължаваше да го гледа втренчено.

— Значи нямате нужда от богатството на дядо?

Адриан поклати глава:

— Дойдох тук само заради баща ми. Каквото и да говореше, знаех, че откъсването от родината и семейството му е причинило дълбока рана, която никога не зарасна напълно. Смятах, че ако дойда и заема неговото място тук, ще позволя на старите призраци да намерят покой.

Изабел се изненада от думите му, но все пак усети искреността им.

— Тогава защо се преструвахте на лошо възпитан провинциалист? Едва ли щяхте да допринесете за доброто име на баща си по такъв начин.

Адриан сви рамене и Изабел разбра по изражението му, че няма намерение да ѝ се доверява повече.

— Във всеки случай не за да шпионирам за Съединените щати. Нямам никакъв интерес към политиката. — Той стана и ѝ подаде ръка. — Това прекрасно време едва ли ще се задържи още дълго. Може да няма нощ като тази чак до пролетта. Искате ли да се поразходим малко в градината, Бел?

Изабел се поколеба. Знаеше много добре, че не бива да напуска сравнително безопасната тераса.

Адриан усети колебанието ѝ.

— Обещавам да не ви изнасилвам — подразни я той и ѝ протегна ръка.

Изабел го хвана под ръка и той я поведе надолу по стълбите. Дватама тръгнаха по настланата с чакъл пътека към алеята, заобиколена с подрязани храсти.

— Не мога да ви обвинявам, че се страхувате от отчаян човек като мен — каза той заговорнически. — Един шпионин, ако бъде притиснат в ъгъла, може да реши да си вземе хубава заложница.

Шегата я накара да се усмихне и да се поотпусне.

— Вие сте просто ужасен, Адриан. Щях добре да ви наредя, ако ви подозирах в такива долни помисли.

По лицето на Адриан се изписа престорено учудване.

— А пък аз си мислех, че вече сте започнали мъничко да ме харесвате — подкачи я той. — Премених се във взети назаем дрехи и изкарах на показ цял куп културни обноски, но никаква полза.

— Ни най-малко не се съмнявам, че някъде имате цял гардероб с безупречни дрехи, а и маниерите ви са отлични, когато решите — рече строго тя, но очите ѝ се смееха. — Изненадана съм, че никой не смята за странен факта, че тази вечер сте толкова различен.

Той се засмя тихо.

— Казах ви, че хората виждат това, което искат да видят. Нима мислите, че Куентин желае да съм по-различен от невежия дивак от въображението му?

— А вие доста окуражавате това му мнение — отбеляза Изабел. — Мисля, че се държите така в негово присъствие, за да извадите на показ най-лошите черти от характера му.

Адриан не се опита да отрича:

— Да, но ако тези най-лоши черти вече не бяха част от характера му, нямаше да мога да успея.

Изабел се почувства задължена да защити Куентин, макар и да не одобряваше начина, по който той се отнасяше към Адриан.

— Куентин е известен с доброто си държане. Мисля, че не ви харесва, защото ви счита за заплаха за наследството, което се надява да получи от дядо.

— И това ли обяснява всичко? — попита иронично Адриан.

Изабел разбра, че нямаше смисъл да защитава годеника си. Въздъхна и се отказа да полага повече усилия.

— Той се държа ужасно с вас, нали?

— Да, но не забравяйте, че аз съм просто един дебелокож провинциалист — отвърна Адриан и в гласа му се промъкнаха едва доловими суховати нотки. — Защо винаги го защитавате? Каква магия ви е направил, за да получи вашата лоялност, която толкова малко заслужава?

Изабел остана слисана при тези думи.

— Как можете да питате такива неща? Та аз съм сгодена за него!

Адриан се спря в сянката на високия жив плет, който ги скриваше изцяло от къщата, обърна се към Изабел и я хвана леко за раменете, като почти я прегърна.

— Наистина ли вярвате, че ще бъдете щастлива като съпруга на Куентин?

— Вие сте просто нахален, братовчеде! — възкликна тя, но възмущението ѝ не бе особено убедително.

— Наистина ли? — прозвуча дълбокият му нежен глас.

След това Адриан я притегли към себе си и покри устните ѝ със своите. Почувства топлите нежни извивки на тялото ѝ. Знаеше, че не бива да действа прибързано с нея, за да не я изплаши, но желанието му бе жарко и настоятелно. Езикът му се плъзна в топлите влажни дълбини на устата ѝ; дланите му се опияняваха от нежната коприна на плътта ѝ. Адриан почувства как тялото ѝ потрепера, когато той махна шала и освободи гърдите ѝ от леко пристегнатия корсет, за да опита сладостта им. Но Изабел не го отблъсна, а само изстена леко, когато той пое с устни твърдото връхче на идеално оформената ѝ гърда.

Дланите му се плъзнаха по талията и хълбоците ѝ и я притеглиха силно към него. Двата задвижиха телата си ритмично едно срещу друго, докато най-сетне копнежът им не се превърна във физическа болка от почти неустойимо желание. Адриан знаеше, че скоро няма да може да се владее и прокле наум градината с дъх на есен. Не искаше първият им любовен акт да бъде жарко боричкане на тревата, но страстта заплашваше да вземе връх над разума му и затова си наложи да се отдръпне от нея. Само че устните ѝ, меки и леко подпухнали от целувката, бяха неустойимо примамливи и той ги целуна отново.

Но този път тя сложи ръце на гърдите му и го отблъсна. Очите ѝ го гледаха настоятелно, макар че изражението ѝ не беше съвсем ясно на слабата светлина.

— Вие бяхте, нали? В онази нощ във Воксхол.

Адриан беше объркан от въпроса ѝ и не отговори. Със сигурност никога не бе имал намерение да ѝ признава, че той е бил нейният тайнствен непознат през онази нощ и изобщо не можеше да се сети с какво се бе издал.

— Не ме лъжете, Адриан. Откакто дойдохте тук, говорите само лъжи. Знам, че бяхте вие.

Адриан помисли и неохотно стигна до заключението, че в този момент само истината може да свърши работа.

— Да, аз бях.

Изабел се отдръпна рязко от него, сякаш за да избегне всякакъв физически контакт.

— Защо? — попита тя, полуядосана, полуслисана. — Защо трябваше да правите такова нещо? Значи сте знаели коя съм, преди да се появите в Одзуик, и сте дошли нарочно при мен във Воксхол. Онази нощ искахте да ви помисля за Куентин, нали?

— Да, но само в началото — призна той. — Знаех, че няма да мога да се преструвам дълго.

Изабел почти не обърна внимание на думите му.

— Не знам кой сте, дори какъв сте. Всичко, което знам, е, че ме измамихте, че мамите всички нас от самото начало. Във вас няма нищо, което да не е лъжа!

— Нямах такова намерение, не и от самото начало — обясни той, без все още да е сигурен дали да ѝ каже цялата истина, а тя беше също толкова неудобна, колкото и признанието му в лъжа. — Всъщност изобщо не бях дошъл с цел да ви мамя, само че... — Взе ръката ѝ и продължи, вече по-разпалено:

— С вас бях по-честен, отколкото с когото и да било друг. Никога не бих направил нещо, за да ви нараня. Моля ви, повярвайте ми, Бел!

Но Изабел вече се чувстваше наранена.

— Не вярвам на нито една ваша дума — промълви горчиво тя.

След това се отдръпна, обърна се рязко и тръгна към къщата. Макар да знаеше, че грубоватото му държане е фалшиво, все пак беше сглупила да го остави да заслепи здравия ѝ разум. Но той не бе различен от мъжете от града, които говореха медени думи, за да прикрият истинското си намерение. Прелъстяване.

Когато стигна до терасата, тя се спря, за да си поеме дъх и да успокои пулса си, но чу Адриан да се приближава тихо, затова въздъхна дълбоко и пристъпи в стаята. Но още щом влезе в яркоосветеното помещение, Изабел разбра, че бе прибързала с присъединяването си към другите, тъй като все още беше развълнувана. Няколко чифта очи, включително тези на Куентин, се вторачиха в нея и останаха втренчени в нея достатъчно дълго, за да ѝ стане ясно, че бе предизвикала известен интерес с появянето си. Побърза да седне на малкото канапе, което беше все още незаето, като се надяваше да не привлича повече внимание. Мащехата ѝ обаче забеляза руменината по бузите ѝ и блесналите ѝ очи и я попита дали няма главоболие. Изабел отвърна, без да помисли, че е добре, но след това съжали, че не бе използвала наготово даденото ѝ извинение, за да се оттегли за останалата част от вечерта в стаята си.

Въпреки че не погледна веднага към терасата, Изабел очакваше тревожно Адриан да се появи всеки момент през отворените врати. Надяваше се той да прояви достатъчно разум и да не се приближава пак към нея, защото изобщо не беше сигурна как щеше да реагира. Все още не беше на себе си след откритието, че Адриан бе непознатият, дръзнал да я целуне в градините на Воксхол.

Но времето минаваше и той не се връщаше в стаята. Напрежението на Изабел постепенно започна да стихва, само че ако по-късно я бяха попитали с кои гости е говорила и какви теми са обсъждали, щеше да ѝ бъде трудно да отговори.

Лейди Адора беше първата, която стана, когато и последният гост си отиде. Тя заяви, че била ужасно изморена от усилията си тази вечер и помоли Карлтън да го хване под ръка за подкрепа, докато изкачи стръмните стълби към спалнята си. Лейди Лейлънд също каза, че отива да си легне. Изабел, макар и да нямаше търпение да се върне в стаята си, реши да изчака няколко минути, за да избегне необходимостта от разговор с леля си и мащехата си по пътя. Но веднага щом двете излязоха, девойката съжали за решението си.

— Какво, по дяволите, стана с дивака. Бел? — попита провлечено Куентин.

Трябваше да даде някакъв отговор и тя избра първия, който се появи в главата ѝ:

— Заболя го главата и отиде в стаята си.

— Наистина? — възкликна Куентин и подигравателно вдигна вежди. — Да не би да си го ударила през ухото, когато се е опитал да те целуне?

Изабел почувства, че по лицето ѝ плъзна предателска руменина и извърна поглед от Куентин.

— Не — отвърна студено тя и си отбеляза наум, че в думите ѝ все пак има голяма доза истина. — Поразходихме се из градината и Адриан отиде в стаята си през вратата на библиотеката, за да не привлича внимание.

Доколкото ѝ беше известно, това също бе истина. Тя вдигна поглед и видя, че Саймън, седнал на облегалката на едно кресло малко по-нататък, я гледа втренчено.

Графът пък ѝ хвърли пронизващ поглед. Изабел бе сигурна, че той е усетил уклончивостта на отговора ѝ.

— Да не привлича внимание ли? — повтори той и изсумтя презрително. — А не му ли дойде наум, че на гостите ни ще им се стори странно, ако той просто изчезне по средата на вечерта? Събирането ни тук беше както по случай рождения ми ден, така и за да представя наследника си на съседите.

— Не вярвам изобщо да му е хрумнало подобно нещо, сър — отбеляза саркастично Куентин. — Все пак ни най-малко не ме изненадва главоболието му. Трябва да му е струвало огромни усилия на мозъка да се държи както подобава през цялото време.

— Като цяло съм доста доволен от обноските на Адриан тази вечер — призна графът. — Франсис може и да е пренебрегнал възпитанието на сина си, но във вените на момчето тече добра кръв, макар да е малко замърсена. Никога не съм се съмнявал, че внукът ми ще възприема бързо. По това време другия месец вие двамата — той кимна към Изабел и Куентин — несъмнено ще сте го привели в достатъчно приличен вид, за да можем да го заведем в града за последната седмица на малкия сезон. Тогава ще го представим в обществото и ще спрем всякакви клюки и догадки, че имам неподходящ наследник.

Куентин, който до този момент наблюдаваше лениво кехлибарената течност в чашата си, вдигна рязко поглед.

— За нещастие имам ангажимент, който ме принуждава да се върна в града в понеделник — каза той. — Във всеки случай смятам,

че каквото и по-нататъшно подобрене да се очаква от братовчед ни, то може да бъде насърчено най-добре от тактичния подход на Изабел.

Девојката се втрени в него с потъмнял поглед. Явно на Куентин страшно му се искаше да се освободи и от най-дребната отговорност, свързана с предполагаемото обучение на Адриан. На всичко отгоре възнамеряваше да се върне в града и да няма никакво друго задължение до края на малкия сезон, освен да се забавлява.

— Наистина, Куентин — заяви тя с невинно учудване. — Едва ли искаш да си отидеш, преди да си се уверил, че усилията ти с Адриан са дали стабилен резултат и няма опасност от връщане назад.

— Дадох всичко, на което съм способен, колкото и малко да е то — рече успокоително Куентин. — А ангажиментът ми е неотложен. Може би ще успея да се върна тук за ден-два, за да видя как вървят нещата.

Но на графа не му убегна значението на разговора между Изабел и Куентин.

— Колкото и неотложен да е ангажиментът ти, ще трябва да го отмениш или отложиш, Куентин. Ако очакваш да извърша моята част от сделката, ще ти се наложи честно да положиш усилия за твоята. Ще останеш в Одзуик заедно с Изабел, докато реша, че Адриан вече е станал подходящ за представяне в обществото.

В погледа на Куентин личеше, че страшно му се иска да може да се противопостави на дядо си.

— Леля Карълайн едва ли ще се съгласи с това — предположи той. — Може да бъде изтълкувано като неподходящо, ако Изабел и аз останем тук, докато леля е в града. Майка ми едва ли би могла да се нарече прилежна настойница.

Извинението беше доста неубедително, тъй като двамата бяха сгодени, пък и в крайна сметка ставаше дума за семейния дом, в който щеше да присъства и графът. Изабел се почуди, че Куентин не се страхува да я остави с Адриан.

— И аз ще остана да ти правя компания — обади се Саймън като за пръв път привлече вниманието към себе си. — Не мога да се върна в училище до следващия семестър, а тук мога да уча също толкова добре, колкото и в града.

Графът се усмихна сухо.

— А и риболовът тук е доста по-добър.

Куентин продължи да защитава решението си да напусне Одзуик в понеделник сутринта, а Изабел се изправи и пожела на господарката лека нощ. Точно в този момент не се интересуваше особено от изхода на сблъсъка между Куентин и дядо му, защото за нея въпросът беше решен предварително. Девойката възнамеряваше да остане в Одзуик, както желаше графът, само ако годеникът ѝ направеше същото. Беше започнала да осъзнава колко често желанията и нуждите ѝ бяха подчинявани на тези на Куентин, за да му се достави удоволствие или да бъде улеснен. Сега обаче беше твърдо решена да не го прави. Ако той не можеше да преглътне враждебността си към Адриан в името на общото им бъдеще, ставаше съмнително дали изобщо имаха такова.

Когато изкачи първите стълби, Изабел чу нечий глас да я вика тихо. Обърна се и видя Адриан да изниква от тъмнината на отсрещната стена.

— Трябва да говоря с вас, Изабел — промълви той.

Девойката не отговори, а се обърна и продължи да изкачва стълбите малко по-бързо, отколкото бе възнамерявала. Той я последва, като вземаше наведнъж по две-три стъпала. Накрая я настигна и я хвана за ръката.

— Бел, искахте истината — каза припряно той, тъй като виждаше, че тя отново събира сили за отпор. — Ще ви обясня всичко, стига да ми позволите.

В съзнанието на Изабел все още цареше объркване; не знаеше на кои от думите му може да вярва.

— Ако ви позволя, ще ми кажете още лъжи — отговори тя. По горчивината в гласа ѝ личеше колко предадена се чувства от неискреността му.

Адриан изпита лека паника. Не беше допускал мисълта, че може изобщо да не му позволи да даде обяснение. Каза пламенно:

— Изабел, знам, че ви дадох всички основания да не ми вярвате, но поне ме изслушайте, преди да отсъдите с лека ръка.

— С лека ръка ли? — възкликна възмутено тя. — Как можете да...

Адриан постави пръсти върху устните ѝ, за да спре напиралите гневни думи, за които знаеше, че бяха основателни.

— Знам. Знам, Бел — Той затвори очи и наведе глава. — Заслужавам си го.

Изабел знаеше, че никога повече не бива да се доверява на нито една негова дума, но магията, която я завладяваше всеки път, когато той я докоснеше, продължаваше да бъде силна. Противно на всякакъв разум, младата дама все още искаше да му повярва или поне да му даде шанса, за който я молеше.

— Не тази вечер — отвърна тя и отново се отдръпна от него. Този път той не я спря.

Адриан почувства известно облекчение.

— Кога?

— Не знам — каза тя и отстъпи крачка назад. Искаше ѝ се да се обърне и да хукне по коридора, докато стигне до спокойствието и безопасността на спалнята си.

— Да пояздим заедно утре сутринта.

— Не, не утре сутринта.

Имаше нужда да провери чувствата си, а в присъствието на Адриан не вярваше на благоразумието си.

— Тогава следобед — предложи той, твърдо решен да изтръгне от нея обещание, че няма да го отблъсква безкрайно.

Тя кимна неохотно и след това наистина избяга от него, за втори път тази вечер.

Когато стигна в стаята си, Изабел седна в нишата на прозореца, който гледаше точно към тази част от градината, където двамата с Адриан се бяха разхождали. Оттук се виждаше ясно алеята и живият плет, където я беше взел в прегръдките си. При спомена Изабел усети леко вълнение и това я обезпокои. Можеше ли изобщо да вярва на преценката си за Адриан, след като реагираше на мисълта за него по такъв начин?

Но имаше още нещо, за което се тревожеше повече, отколкото за нежеланите си чувства — това, че той се опитваше да проникне в тайните ѝ съмнения относно годежа ѝ.

Пет години от живота ѝ бяха минали със съзнанието, че един ден ще стане съпруга на Куентин. Мисълта, че това може никога да не се случи, я разстройваше; тогава всичките тези години щяха да се окажат пропилены. Но най-много и тревожеше въпросът дали сегашното ѝ раздражение от Куентин бе предизвикано от силата на увлечението ѝ към Адриан, или бе естествен резултат от потисканите разочарования,

обида и гняв през изминалите години, в които му беше останала вярна с надеждата той да ѝ се отплати.

Когато облече нощницата си и се пъкна между чаршафите, тези мисли вече ѝ бяха докарали главоболие, но така и не беше започнала да разбира по-добре обърканите си чувства. С големи усилия успя да ги прогони от съзнанието си. Силата на вълнението ѝ обаче се доказа от нелепия сън, който сънува — че се е омъжила за Адриан, а Куентин е заминал за Америка да живее във фермата Блек Оукс.

На другия ден Изабел не отиде на езда с Адриан. Още рано сутринта лейди Адора получи силна жлъчна криза и не позволи на никой друг да се грижи за нея, освен на камериерката си и на Изабел. Сякаш за да усложни положението, подаграта на лорд Одуин също се влоши и той накара Изабел да му чете на глас следобед, като заяви, че гласът ѝ звучал успокояващо и отвличал вниманието му от болките в крака. Изабел не съжаляваше за отлагането на разговора си с Адриан, което новото ѝ занимание ѝ осигуряваше. Когато нямаше работа, мислите препускаха яростно в съзнанието ѝ; девойката преживяваше отново и отново някои случки както с Адриан, така и с Куентин, но това ни най-малко не ѝ помагаше да изясни чувствата си и към двамата.

Едва ли фактът, че Адриан страда не по-малко, щеше да ѝ донесе голяма утеха. Най-лесно щеше да му бъде, ако си кажеше, че влечението му към Изабел беше просто желание към една хубава жена, но за колкото и опитен измамник да го смяташе тя, младежът не можеше да излъже себе си. Беше си въобразявал, че може да контролира чувствата си, но любовта си бе изиграла лоша шега с крехкото му самообладание.

Сега виждаше измамата си като дребнаво отмъщение — детинско и глупаво. Сър Джеймс се беше опитал да го разубеди да не действа по този начин в Одзуик, но Адриан бе отхвърлил аргументите му. Сега младежът се чудеше как така бе позволил на наранената си суета да вземе връх над здравия разум.

На Кити, която се чувстваше по-добре след един ден почивка, ѝ бе позволено да обядва заедно с другите. Момичето ужасно

забавляваше Адриан, като се изчервяваше и обръщаше очи в страни всеки път, когато той погледнеше към нея.

Саймън се държеше горе-долу по същия начин, а Адриан неведнъж забеляза, че Карлтън го гледа с повече интерес от обикновено. Даже очите на лейди Лейлънд на няколко пъти се спряха замислено върху него по време на вечерята. Ако Адриан не беше толкова хладнокръвен, несъмнено щеше да се почувства объркан.

Само Изабел не погледна нито веднъж към него. Адриан, от своя страна, правеше всичко възможно да не извърща очи към нея твърде често.

Помисли си, че може би ще има възможността да поговори с нея след вечеря, но когато остави Куентин и Карлтън да си пият портвайна, в дневната бяха само лейди Лейлънд и Кити. Те го осведомиха, че Изабел е отишла да се грижи за лейди Адора. С това изчезнаха всичките му шансове да се срещне с девойката. Адриан най-сетне се примири, че съдбата му ще остане нерешена още една нощ.

Сякаш за да допринесе за окаяното му настроение, нощта беше потискащо задушна. Въздухът бе гъст и застоял, както в разгара на лятото във Филадельфия, и правеше безсънието му още по-упорито. В ранните часове преди зазоряване, когато всички проблеми изглеждат нерешими, той си спомни, че Карлтън възнамеряваше да придружи каретата на леля си, която щеше да пътува за Лондон на сутринта. Адриан се боеше да не би Изабел да пътува с тях, макар да не бе споменала нищо подобно. Ако беше решила да не го вижда повече, в Лондон щеше да му бъде почти невъзможно да се срещне насаме с нея. Това го разтревожи.

Накрая усилието — както физическо, така и умствено — го изтощи и той заспа, когато през прозореца надникнаха първите проблясъци на зората. Събуди се по-късно от обикновено с натезала глава. Отне му цели десет минути, докато осъзнае колко е часът, и изпадна в истинска паника при мисълта, че Изабел сигурно си бе отишла от Одзуик, а навярно и от живота му.

Изабел наистина беше решила да замине от Одзуик същата сутрин, независимо от последствията. Напрежението през предходния ден, когато трябваше да посещава и двамата болни, този път я бе уморило достатъчно, за да не сподели безсънието или душевната бъркотия, която измъчваше Адриан. Когато се събуди, девойката се

почувства с прояснена мисъл и далеч по-малко склонна да смята, че по един или друг начин е обречена на нещастен живот.

Тя реши да остане в Одзуик, както беше пожелал лорд Одуин, и да използва това време, за да отстрани всички разногласия между себе си и Куентин. Бе твърдо решена по времето, когато се върнеха в града, вече да са определили датата на сватбата си. Колкото до Адриан, щеше да го изслуша, разбира се, защото копнееше да разбере истината, която ѝ бе обещал. Но щеше да се вземе в ръце и най-сетне да сложи край на глупавите трепети на сърцето си, когато той се появяваше наблизо. Това не беше нищо повече от глупаво ученическо увлечение, а тя бе твърде стара за подобни глупости.

Когато Доли, камериерката ѝ, дойде да я събуди рано и да я пригответи за пътуването, Изабел я уведоми за промяната в плановете си. Веднага щом се облече, отиде при мащехата си в тоалетната ѝ стая, където тя ръководеше опаковането на куфарите. Лейди Лейлънд изгледа изненадано Изабел, когато я видя в проста памучна всекидневна рокля вместо в пътен костюм.

— Ако нямаш нищо против, мамо — побърза да обясни Изабел, — аз промених решението си. Мисля, че предпочитам да поостана тук за известно време. Саймън също желае да остане, а и смятам, че лейди Адора ще бъде доволна от моята компания, когато се чувства неразположена.

Лейди Лейлънд я погледна замислено и отвърна:

— Да, Саймън ми каза, че желае да остане и да учи тук на спокойствие, за да навакса до започването на следващия семестър, но подозирам, че по-скоро иска да се отдаде на риболовната си страст, докато времето е още хубаво. Също така ми каза, че и Куентин щял да остане.

В тези думи се съдържаше голяма доза въпрос и Изабел веднага го усети.

— Да, дядо го помоли за това — отвърна тя, като говореше самата истина. — Но тъй като леля и Саймън също ще бъдат тук, няма да бъде непристойно.

Лейди Лейлънд сви леко рамене, обърна се към камериерката си и я помоли да ги остави насаме за няколко минути. След това се настани на едно канапе близо до камината и потупа приканващо мястото до нея.

— Мила, мисля, знаеш, че нямам навика да си пъхам носа в работата на децата ми. Но напоследък се тревожа за теб и се надявам, че това е едно от поредните ми глупави хрумвания, както ги нарича баща ти.

— За мен ли? — попита Изабел, учудена от неочакваните думи на мащехата си. — Но на мен ми няма нищо!

Лейди Лейлънд изглеждаше разочарована и въздъхна със съжаление. Двете с Изабел винаги се бяха харесвали една друга и с течение на времето това беше прераснало в истинска привързаност, но все още имаше интимни неща, които не си споделяха.

— Надявам се, скъпа моя — рече нежно тя. — Но бих искала да знаеш, че когато и да се намираш в затруднено положение или дори се колебаеш за нещо, можеш да разчиташ на мен.

Изабел беше озадачена и леко смутена от тези думи.

— Надявам се, че отдавна съм минала тази възраст, мамо — заяви неубедително тя.

— Не мисля, че някой от нас някога я минава — отвърна усмихнато лейди Лейлънд. Тя видя, че Изабел е нащрек и се отказа да се предлага повече за довереница. — Разбира се, че можеш да останеш в Одзуик, стига да го желаеш. Не мога да те обвинявам, че искаш да се порадваш на компанията на Куентин без ангажиментите, които ви разделят в града. И, разбира се, Адриан също ще бъде тук, а знам, че той много те забавлява.

Последното беше казано без никакъв умисъл, но Изабел веднага погледна подозрително към мащехата си. Карълайн Лейлънд наистина беше красиво и безгрижно същество и това понякога караше околните да подценяват нейната проникателност. Изабел знаеше, че мащехата ѝ усеща отчуждението между нея и годеника ѝ. Дали бе възможно да подозира и за тайното ѝ увлечение към Адриан?

За момент девойката почти реши да се довери на мащехата си, но след това само я прегърна и ѝ предложи да помогне с опаковането.

За по-малко от час каретата на семейство Лейлънд вече бе готова и се отправи по алеята. Кити вдигна малко шум, когато разбра за решението на Изабел да остане в Одзуик, и се опита безуспешно да изпроси от кръстницата си позволение да остане. Карлтън само отправи към братовчедка си дълъг изпитателен поглед. Изабел имаше лоши предчувствия, но вече не можеше да се отметне от решението си.

На устните ѝ се появи лека усмивка, когато си представи реакцията на графа, ако тя наредеше да се приготви неговата карета, за да я откара в града въпреки желанието му.

Само Изабел и Саймън изпратиха заминаващите. Лейди Адора и графът все още се чувстваха неразположени и нито Куентин, нито Адриан бяха слезли за закуска, макар това да беше необичайно само за Адриан. Саймън се почувства леко разочарован, защото му бе позволено да остане само при условие, че даде дума на майка си да не ходи да лови риба на реката, ако не го придружава някой от братовчедите му. Непразно момчето изтъкна факта, че го беше правил редовно от самото начало на пристигането им.

Времето продължаваше да бъде необичайно топло и задушно и макар слънцето да грееше, във въздуха се носеше мараня, а небето в далечината беше придобило жълто-кафеникав оттенък, който предвещаваше приближаването на буреносни облаци.

— До края на деня ще се излее дъжд като из ведро — предрече Саймън.

— Ако не и по-скоро — отбеляза Изабел.

Момчето сви рамене.

— Имам достатъчно време да прекарам няколко часа на реката. Дано само предстоящата буря да не е предвестник на постоянна промяна във времето. Надявах се да имам на разположение поне още седмица за риболов, преди да се застуди.

— Аз пък се надявам този проклет влажен задух най-сетне да свърши — каза Изабел и се обърна, за да влезе в къщата. Отиде в утринната дневна с намерение да напише писмо на една своя приятелка и се изненада, когато откри, че Саймън я следва по петите.

Тя седна на писалището, разположено близо до два прозореца с изглед към градината. Тук-там навън все още се виждаха късни цветя, които приличаха на малки пъстри петна сред белите скелети на дърветата, извисяващи се над храстите с почти опадала шума. Саймън се просна на най-близкия стол и остана, втренчен разсеяно в прозорците.

След като помълча няколко минути, той въздъхна тежко. Тази церемония се повтори няколко пъти. Изабел знаеше, че Саймън копнее да отиде на реката преди настъпването на бурята, но той я разсейваше и раздражението ѝ нарастваше с всяка една от шумните му въздишки.

— Щом не можеш да излезеш тази сутрин, тогава вземи да поучиш — посъветва го тя. — Обеща на мама да бъдеш толкова прилежен, колкото би бил в Лейлънд Хаус под неин надзор.

Саймън изсумтя.

— Знаеш, че ще взема всички изпити, на които им хрумне да ме изпратят, когато се върна в училище — рече той с несъзнателна младежка арогантност. — Мислиш ли, че Куентин може да е станал, но още да не се е облякъл?

— Откъде, за бога, бих могла да знам? — възкликна хапливо Изабел. — Защо просто не почукаш на вратата му, за да видиш дали ще отговори?

— Ха! Все едно да се напъхам в меча бърлога.

— Още малко и ще видиш и мен толкова разярена, Саймън — каза тя, без да вдигне поглед, като съвсем подчертано продължаваше да пише писмото, — ако не си намериш някакво занимание и не престанеш да седиш тук, да се ядосваш и да пречиш на моето занимание.

— Най-смирено моля за извинение, скъпа сестро — рече Саймън, очевидно обиден. След това стана и изхвърча от стаята.

Изабел, на свой ред, въздъхна дълбоко. Саймън може и да притежаваше значителен интелект и физика на пораснал мъж, което понякога караше околните да забравят, че е просто едно момче, но незрялото държане все още издаваше младостта му.

Въпреки всичко излизането му от стаята ѝ донесе желаното спокойствие и тя довърши писмото си. Едва беше започнала следващото, когато чу вратата да се отваря отново. Изабел вдигна поглед, очаквайки да види Саймън, но вместо това зърна Адриан. Девойката веднага почувства как пулсът ѝ се ускори. Тя направи усилие да остане спокойна и след малко усети, че наистина донякъде е възстановила равновесието си. По лицето на Адриан беше изписана изненада.

— Все още сте тук? — каза той с явно облекчение. — Мислех, че сте си заминали заедно с леля.

— Мислех да го направя — призна Изабел и остави писалката.

След това се изправи, тъй като чувстваше, че ако му позволеше да я гледа отгоре, щеше да бъде в по-неизгодно положение. Веднага

обаче ѝ се прииска да не го беше правила, защото незабавно се озова в прегръдките му.

Но за нейна най-голяма изненада, той дори не се опита да я целуне отново, а просто я подържа в обятията си и я пусна. Тя отстъпи крачка назад, като с това напомни и на себе си за решението си да го държи на разстояние.

Той също се отдръпна от нея и ѝ посочи едно канапе на срещната стена. Лицето му беше сериозно, макар очите му да се усмихваха.

— Историята, която искам да ви разкажа, е твърде дълга, за да стоим прави. Можем да седнем на срещуположните места, ако желаете.

Изабел го заобиколи и се настани на един стол до канапето. Адриан се усмихна доволно за момент и зае най-близкия до нея край. Беше очевидно, че макар да имаше желание да го изслуша, нямаше да се остави да бъде лесно убедена. Адриан се впусна да разправя историята си без предисловие, започвайки от времето, когато беше получил от дядо си писмо с предложение да дойде в Англия и да заеме мястото, което му се полага по право като наследник на графството. След това младежът продължи с обяда в „Грийон“, където беше подслушвал разговора ѝ с Карлтън и Куентин.

Изабел го изслуша почти мълчаливо, като го прекъсна само веднъж или два пъти, за да си изясни някои неща, които не разбираше. Историята му нямаше нищо общо с най-зловещите предположения, които ѝ бяха хрумвали в моментите, когато най-много се беше съмнявала в него. Ако можеше да му се вярва, мотивите за измамата му бяха толкова прости, че чак стигаха до абсурдност. Но дали можеше да му се вярва?

— Мога да ви разбера, задето нашето предположение, че няма да се окажете на прилично ниво, ви е подразнило, но какво печелите, като се държите толкова зле, колкото ние очаквахме? — попита тя искрено озадачена. — По този начин ние ще ви възприемем още по-трудно.

— Струва ми се, нямаше да ме възприемете, какъвто и да се покажех пред вас — отговори Адриан. — Да си кажа честно, тогава това още нямаше никакво значение за мен. Бях разбрал, че съм направил голяма грешка, приемайки поканата на дядо си. Ако

проклетата война не правеше обратното прекосяване на океана толкова трудно, щях да се върна, без дори да дойда в Одзуик.

— Това все още не обяснява защо приехте такава нелепа роля — настоя Изабел, твърдо решена да узнае всеки елемент от плана.

Адриан въздъхна дълбоко:

— Не знам. И аз съм си задавал същия въпрос. Предполагам, защото се забавлявах. Не бих могъл да дам по-сериозен отговор от този.

— Нима също ви е забавлявало да се облечете в домино и маска и да се престорите на Куентин, за да ме отдалечите с измама от приятелите ми в градините на Воксхол?

— Да — отвърна дръзко той и побърза да прибави: — Но ако ще си говорим честно, трябва да признаете, че знаехте, че не съм Куентин, още преди да ме целунете.

— Аз не ви целунах! — възрази възмутено Изабел. — Вие ме целунахте.

— А вие ми отвърнахте — напомни ѝ нежно Адриан.

Тя скочи рязко от стола си, не за да изхвъркне от стаята, както се страхуваше той, а за да прикрие вълнението си. Изабел се върна отново към писалището и застава пред прозореца, вперила невиждащ поглед навън. Не можеше да отрече последните му думи; ако той знаеше за степента на чувствата ѝ през онази нощ, можеше да каже и доста повече неща.

Адриан остана на мястото си и не направи никакъв опит да наруши мълчанието. То се проточи толкова дълго, че в един момент тиктакането на часовника над камината се чуваше необикновено високо.

— Сигурно с това сте искали да ме накажете, задето съм ви преценила тъй зле предварително? — попита накрая Изабел.

— Идеята беше глупава и лошо замислена — рече той с равен глас. — Предположих, че Куентин има намерение да ви разочарова и реших да се появя само за малко, за да видя дали няма да ме сбъркате с него. След това щях да си отида веднага. Кълна ви се, никога не съм имал намерение да ви сторя нещо лошо.

— Но едва не се стигна до това, нали? — попита тя безизразно. — И през цялото време вие сте знаели, докато аз и не подозирах. Да не

би да сте си мислели, че тъй като е нощ, ще можете да ме прелъстите по-лесно?

Наистина беше предполагал нещо такова, но отново предпочете благоразумието пред искреността. Чувствата му към нея бяха претърпели известна промяна. Все още вярваше, че отговорът ѝ в градините на Воксхол беше доказателство за страстната ѝ натура, но вече не смяташе това за липса на добродетел.

— След онзи случай ви целунах отново, не защото мислех, че ще ми бъде лесно позволено, а защото не можех повече да устоявам на желанието си към вас.

Точно тази беше причината, поради която и Изабел му беше позволила да го направи — и бе отговорила с жар. Тя се опита да прогони тази мисъл, като каза сърдито:

— Всичко, което възнамерявахте да направите, бе да изчакате удобен случай. Предполагахте, че добродетелта ми не е чак толкова непристъпна и в определени моменти имахте пълното основание да смятате така.

Най-сетне успя да запали у него гневна искра.

— В началото може би да — призна той. — Но сега, след като ви опознах, това е доста далеч от истината. — Адриан стана от канапето, прекоси стаята и застана точно зад нея. След това постави ръце върху раменете ѝ, но усетил нежеланието ѝ, ги отпусна отново. — Знам, че ви обидих и разочаровах, Изабел, и съжалявам за това. Бог ми е свидетел, че сега ми се иска никога да не се бях замесвал в такава нелепа измама.

— Нито пък аз — промълви горчиво тя и се обърна с лице към него.

Това обаче беше грешка от нейна страна. Не само близостта му ѝ оказваше влияние, при все че беше разгневена, но и видя в очите му нещо, което я учуди и на което тя неволно откликна. В същия момент разбра, че усилията ѝ да направи сърцето си непроницаемо за Адриан бяха дошли твърде късно.

Адриан очевидно беше прочел чувствата в очите ѝ така, както и тя неговите.

— Мисля, че се влюбвам във вас, Изабел — каза много нежно той.

— Не можете да правите това! — отвърна отчаяно девойката.

— Не мога да го спра — рече пламенно Адриан. — Бог ми е свидетел, че в началото нямах такова намерение! — Засмя се тъжно. — Сега сигурно ви приличам на голям глупак, нали.

— Знаете, че съм сгодена за Куентин — каза тя не защото си мислеше за обещанието към годеника си, а за да потърси защита от тази мисъл. Беше изплашена от дивата радост, която се надигна в гърдите ѝ при последните думи на Адриан. Не можеше, не биваше да се влюбва в този мъж! Ако го направеше, щеше да обърне целия си живот с главата надолу и да подложи на риск всичко, което имаше значение за нея.

Вместо отговор той я прегърна и устните му потърсиха нейните. Изабел не се възпротиви, а позволи на нарастващите си чувства — удоволствие, желание, безпокойство и най-накрая решителност — да я обземат. Когато Адриан я пусна, тя отстъпи спокойно крачка назад.

— Не трябва никога повече да правите това — заяви Изабел с равен и спокоен глас. — Нито пък да ми говорите така. Аз ще бъда жена на Куентин и нямам намерение да му изневерявам.

— По дяволите Куентин! — викна разпалено Адриан. — Знаете, че не сте безразлична към мен!

— Знам го — призна Изабел с външно спокойствие, което изненада и самата нея, тъй като в момента в гърдите ѝ бушуваше истинско море от противоречиви чувства. — Но няма да разруша бъдещото си щастие с Куентин заради някакво си мимолетно увлечение.

Лицето на Адриан застина в каменно изражение, каквото не беше виждала у него преди.

— За такова ли го смятате? — попита той със също толкова твърд глас.

— За мен е точно такова — отвърна Изабел, като се надяваше лекото треперене в гласа ѝ да не я издаде.

Адриан се отдръпна назад, сякаш го беше ударила.

— Разбирам — каза безизразно той. Даже и очите не издаваха нищичко от чувствата му.

Без да каже нито дума повече, младият мъж се извърна и тръгна към вратата. Когато стигна до нея, тя се отвори и в дневната влезе Куентин, следван по петите от Саймън. Адриан им отпрати само по един бегъл поздрав, преди да излезе от стаята.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Седмицата, през която лейди Лейлънд, Карлтън и Кити напуснаха Одзуик Чейс, се оказа лишена от удоволствия за онези, които останаха след тях. Предречената буря се разрази в понеделник преди обяд и сложи край на необичайно топлото време. До края на седмицата валя дъжд, който сякаш се изливаше от небесния купол, а когато спираше, студени ветрове напористо щурмуваха имението и разкриваха всички слаби места на сградата в борбата с природните стихии.

Надеждите на Саймън да прекарва дълги часове по речния бряг в ловене на риба се изпариха. Всъщност нямаше нищо против факта, че се налага отново да се заеме със своето образование, но съжаляваше дълбоко, че не се бе върнал в Лондон заедно с майка си, защото в нейно лице би имал още един начин за приятно прекарване на времето. Единствената такава възможност в Одзуик бе да продължи да следи Изабел и Адриан, ала наблюденията му не бяха много резултатни. Двамата винаги бяха неизменно любезни един към друг, понякога дори се държаха приятелски, но това бе всичко. Поради своята неопитност Саймън реши, че Кити се бе лъгала и че той самият, вследствие на прекалено дълги размишления, придава по-голямо значение на това, което става между неговата сестра и братовчед му.

За Куентин седмицата започна с едно неприятно откритие. Когато двамата със Саймън влязоха в дневната в понеделник сутринта, припряното излизане на Адриан събуди у него не само любопитство. А щом погледна Изабел, втренчила очи в отдалечаващата се фигура на Адриан, Куентин забеляза отчаяния израз в погледа ѝ. Но той се задържа само миг, защото младата жена бързо се овладя. Очите ѝ промениха изражението си и само леката разсеяност издаваше нейната тревога.

Въпреки желанието си, Куентин трябваше да признае, че Адриан не бе чак толкова открит и наивен, както показваха първите му впечатления. Беше доловил интуитивно, че Изабел го привлича силно,

което не бе никак изненадващо. Тя беше очарователна и много мъже, далеч по-изискани и образовани от Адриан, изпитваха силно физическо влечение към нея. Но никога не бе допускал, че чувствата на братовчед му са споделени или че съществува реална опасност да бъде изместен от нейното сърце. Накрая бе открил своята заблуда.

Начинът му на мислене изключваше напълно предположението, че промяната в чувствата на Изабел можеше да се дължи на погрешен ход от негова страна. Нито пък винеше годеницата си за това. Според разбиранията му жените бяха слаби същества, които доверчиво попадаха в клопките, устроени от някой умен мъж.

Вината според него бе изцяло у Адриан. Сам мъж, Куентин разбираше прекрасно деликатността и интелекта, необходими за прелъстяването на една дама буквално под носа на съпруга или любовника ѝ. Обичайната реакция на такава нагла обида би била да поиска удовлетворение за накърнената чест, но Куентин нямаше ни най-малко намерение да вика Адриан на дуел с пистолети преди изгрев-слънце. Първо, скандалът, който щеше да се разрази в семейството, ако се разчуеше за дуела, щеше да има непреодолими последствия. Второ, от висотата си на благородник той презираше Адриан и считаше, че братовчед му заслужава по-скоро бой с камшици, а не предизвикателство за дуел. Куентин съсредоточи мислите си да открие начин да предизвика Адриан, с който братовчед му да получи заслуженото и да го накара да разбере причината за наказанието.

Изабел вече се държеше доста резервирано към Адриан, докато към годеника си проявяваше по-голяма сговорчивост и отстъпчивост. Куентин забеляза промяната, но не показа с нищо това. Дори Изабел да бе станала жертва на особеното внимание на Адриан към нея, той не можеше да остави ненаказано нейното залитане, независимо колко кратко бе траяло то.

В околността живееше очарователна и красива вдовица, с която Куентин установяваше твърде интимни отношения винаги когато идваше в Одзуик и която откри в негово лице един чест и особено нежен любовник. По многобройните и винаги различни извинения, с които оправдаваше честите си отсъствия от имението въпреки лошото време, той установи, че притежава богато и находчиво въображение.

Усилията на Изабел да преодолее различията помежду им се оказваха почти безрезултатни предвид честите отсъствия на Куентин. А когато беше в имението, в отношението му към нея се долавяше някаква враждебност, която правеше още по-трудна задачата ѝ да не се кара с него. Тя се самообвиняваше всеки път, когато се дразнеше или я обземаше гняв към него, напомняйки си, че за охладняването на чувствата му бе виновна единствено нейната нелоялност.

В отношенията си с Адриан беше предпазлива, доколкото бе възможно да бъдеш предпазлив с човек, с когото живееш под един и същ покрив. Оказа се, че последното не беше трудно — той също старателно отбягваше нейната компания. Изабел не знаеше как американецът успяваше да се развлича през дългите мрачни дни, но тя рядко го виждаше преди вечеря.

Във вторник следобед сър Джордж Кахил се отби в имението, придружен от своя американски племенник, безстрашно яздейки в проливния дъжд.

Господин Лидиард бе забележителен, добре възпитан младеж с очарователно провлачен говор. Бийл бе изпратен да потърси Адриан, но той се оказа неоткриваем и гостът бе много разочарован, защото дълго бе чакал тази среща със съотечественик. От разговорите си с него Изабел успя да установи, че наистина бе учил в колежа „Уилям III и Мери II“.

Няколко часа по-късно, когато навън заваля проливен дъжд, Изабел случайно зърна Адриан да влиза в сградата през един страничен вход, който се използваше твърде рядко. Беше облечен за езда и целият бе прогизнал. Изглежда, че той не бе я видял, тъй като се отдалечи по посока на задното стълбище, оставяйки след себе си мокра диря от кална вода. Единственото раздвижване настъпи на следващия ден, когато от Лондон пристигна куриер с писмо от Карлтън, в което младежът ги молеше да потърсят някакви документи, забравени по невнимание в имението. Куентин констатира, че брат му е станал необичайно разсеян и остави търсенето на книгата на Изабел и Саймън.

Оказа се, че документите не липсваха, а само бяха оставени на друго място, и куриерът не след дълго пое обратно с тях към Лондон.

Времето щеше да тече мъчително бавно за Изабел, а обърканите ѝ мисли щяха да я доведат до пълно униние, ако не бяха лейди Адора и

лорд Одуин. Обикновено Изабел не търсеше компанията на нито един от двамата, но сега им беше признателна дори за нея.

До понеделник следобед лейди Адора вече се бе възстановила от своето неразположение и с удоволствие откри, че Изабел бе останала в Одзуик. Тя беше спокойна жена, чиято активност рядко надминаваше разходка в градината след обяда или пътуване с кабриолета, когато отиваше да посети приятелка или пък удостояваше с присъствието си светско или благотворително събиране. Лошото време изобщо не я тревожеше и тя с удоволствие се посвещаваеше на задълженията си около домакинството, на бродирание или на пространна кореспонденция. Нагърби се да направлява Изабел, която усвояваше новите си задължения, разказваше й дълги и отегчителни истории за семейството или за детството на Куентин и Карлтън, докато взеше с иглата. Лейди Адора откри, че най-лесно концентрираше мислите си, ако Изабел свиреше тихо на пианото, докато тя пишеше своите писма. Графът обаче нямаше същия късмет. Подаграта продължаваше да го измъчва и той рядко излизаше от стаята си дори за вечеря. Всеки следобед Изабел ходеше при него, за да му чете и тъй като сама избираше книгата, приемаше охотно това занимание. Понякога лорд Одуин я разпитваше за напредъка на Адриан и тя съвсем откровено отговаряше, че графът няма да се черви от срам заради Адриан, особено след като той се запознаеше изцяло с етикета.

— Напредъкът му е впечатляващ — каза старецът. — Може би поради прекомерната тревога при пристигането си изглеждаше понедодялан, отколкото всъщност е. Доволен съм, че вярата ми във вас с Куентин се оправда. Предполагам, ти също ще бъдеш доволна, когато формалностите бъдат уредени. Ако до края на този месец не съм в състояние да понеса пътуването до Лондон, ще изпратя да повикат Хорси тук, за да оформим необходимите документи. Ако пожелаеш, можем да направим сватбата на Коледа или да я отложим още малко, за да я превърнем в събитието на сезона през следващата пролет.

Последните думи трябваше да я изпълнят с щастие, но тя не можеше да се примири с лъжата, че двамата с Куентин бяха причина за напредъка на Адриан.

— Мисля, че основната заслуга принадлежи на Адриан, дядо — отвърна тя. — Знам, че някои от нас го намираха глупав в самото

начало заради начина на изразяване и онова, което говореше, но в действителност той е доста умен и интелигентен.

— Той е Ренвил — отвърна простичко графът.

Изабел го стрелна с поглед, за да разбере дали в думите му имаше скрит смисъл и реши, че изявлението на графа изразяваше единствено гордост от констатирания факт.

В неделя небето бе все още забулено от облаци, но дъждът бе спрял. Саймън се канеше да излезе още след закуска, но нито Куентин, нито Адриан бяха наоколо, а лейди Адора заплаши, че ще забълва дим и огън, ако той отиде сам на реката, която според нея със сигурност бе придошла от изсипалите се напоследък дъждове.

Саймън се затвори с книгите в библиотеката, но около обяд излезе оттам, за да потърси сестра си. Завари я да чете в нейната всекидневна. Когато той влезе, Изабел се усмихна и затвори книгата.

Въпреки че младостта му не го правеше особено прозорлив за чувствата на околните, внезапно го осени хрумването, че неговото цупене през последната седмица едва ли го правеше желан компаньон за Изабел. Бе възнамерявал да я помоли да се застъпи за него пред леля му, за да му позволи да отиде на риболов, но вместо това предложи да излязат да пояздят заедно, за да пораздвижат мускулите си след дългото принудително затворничество в имението.

— Не вярвам леля Адора да възрази, ако ѝ кажем, че ще излезем заедно.

Изабел се усмихна лукаво в огледалото на тоалетната масичка.

— А случайно ще вземем ли риболовните такъми?

Саймън се изчерви, без да съзнава, че не бе нужна особена проникателност, за да отгатне човек скритите му помисли. Усмихна се глуповато.

— Предполагам, че бихме могли, ако ти не възразяваш. Искам да кажа, наистина трябва да яздим до някое място. А после аз ще хвърля веднъж или два пъти въдицата, просто да разбере какво е положението с рибата.

Изабел погледна към прозорците, през които се виждаше мрачното небе.

— Дъждът спря, но все още се стеле лека мъгла, която според мен ще е доста по-гъста край речните брегове. Една разходка навън е

добре дошла и за мен, но не мисля, че точно днес леля Адора ще даде съгласието си.

Саймън помръкна за миг, но после си спомни, че не искаше да постъпва като егоист. С дълга въздишка показа, че приема аргументите на сестра си, след което предложи:

— А утре? Можеш да вземеш някоя книга и одеяло, дори бихме могли да кажем на готвача да ни приготви лека закуска, ако излезем рано сутринта.

Изабел също би предпочела да излязат рано на езда заради физическото разтоварване. Дожаля ѝ за брат ѝ, който в тази преходна възраст между детството и възмъжаването се задушаваше под непрекъснатите забрани и ограничения, налагани от възрастните около него. Естествено загрижеността на лейди Адора беше прекалена, но дори собствената му майка бе станала по-строга след злополуката по време на езда, причината за която бе собствената му несръчност. Но въпреки че Саймън често се опитваше да подражава на Куентин, по характер той приличаше повече на Карлтън. Можеше да роптае и недоволства от наложените му ограничения, но бе малко вероятно да се разбунтува срещу тях.

— Можем да го направим — съгласи се Изабел. — Но само ако е топло и не вали и слънцето пробие облачната завеса. Нямам намерение да треперя от студ на брега, докато ти ловиш риба.

Саймън се засмя весело:

— Няма, няма, обещавам. Но сама ще се убедиш колко славно ще си прекараме утре. — След тези думи целуна Изабел и отиде да се преоблече за обяд.

Малко след излизането на Саймън Изабел бе известена, че лорд Одуин я вика при себе си. Състоянието на графа бе много по-добро и той я задържа, докато не му изчете започнатата книга докрай. После девойката тръгна към библиотеката, за да остави книгата на мястото ѝ, след което се запъти към покоите си, когато за втори път видя Адриан да влиза през страничния вход. Както преди, и сега беше облечен за езда. Изглежда, че нито дъждът, нито мъглата бяха в състояние да попречат на заниманията му.

Можеше да го остави да премине, без да му се обажда, както бе направила предишния път, но реши, че не трябва да се държи като изплашено полско мишле, забелязало сянката на ястреб над главата си.

— Изглежда, че дори лошото време и калните алеи не са в състояние да ви лишат от удоволствието на ездата, братовчедо — каза Изабел, като спокойно продължи движението си по коридора.

— След като един ден Одзуик ще бъде мой, добре е да опозная земите в границите на имението — отвърна той с глас, в който липсваха топлите нотки, звучали при предишните им разговори.

Когато Адриан се изравни с нея, Изабел бе обзета от леко объркване, но не позволи то да проличи в думите ѝ.

— Вчера дядо сподели с мен, че е изключително доволен от вашия напредък, Адриан — сухо отбеляза тя. — Изглежда, все още не сте му казали истината.

— Не — почти троснато отвърна Адриан. — Вие казахте ли му я?

— Не е мое задължение да го правя — студено отговори тя. — Ще трябва да признаете всичко пред дядо, а по-късно и пред останалите.

Отговорът му изразяваше обезпокоително безразличие:

— Така ли?

— Разбира се — убедено продължи тя. — Не допускам, че възнамерявате да живеете с тази лъжа.

— Каква лъжа? — попита той и за първи път от началото на разговора срещна погледа ѝ.

Бяха стигнали до подножието на стълбището. Тя извърна лице към него, с полуотворена от почуда уста.

— Че не сте учили в светско училище.

— Никога не съм казвал това.

— Не беше необходимо — рязко отвърна тя, озадачена и не особено очарована от неговото странно поведение.

— Не, не беше — съгласи се той. — Всички вие вече бяхте решили какъв съм още преди да прекрача прага на този дом. Моля да ме извините, но трябва да отида до стаята си и да се преоблека за вечеря. — С тези думи Адриан се заизкачва по стълбището, без да спре или да извърне глава назад, за да провери дали тя ще го последва.

Това беше първият им разговор насаме след онзи понеделничен следобед, когато бе напуснал припряно всекидневната. Изабел не разбираше защо неговите думи и отношението му я накараха да се почувства предадена и излъгана, след като най-много от всичко бе

желала да сложи край на емоционалната обвързаност помежду им. Каза си, че причината е в наранената ѝ гордост и реши да се задоволи с това обяснение.

Куентин бе излязъл след обяда и се прибра едва след вечеря. Не беше предупредил, че ще вечеря навън и не се извини за отсъствието си, когато се присъедини към другите във всекидневната — пропуск, който дядо му веднага изтъкна. Поднесеното извинение беше най-вече заради протокола.

— Дойдох само да пожелая лека нощ на всички — каза той и отиде до масичката край стената, за да си налее двойна доза коняк, макар да бе очевидно, че по-рано се бе наливал без мярка. — По-голямата част от деня прекарах с Томи Берисфорд в оглед на някаква собственост, която възнамерява да купи, тъй като на запад граничи с неговите земи. Познавате имота, за който говоря — обърна се той към дядо си. — Онази част от имението Мачмънт, която беше отделена преди около двадесет години, когато собственикът затъна в дългове след скандала със залаганията.

Графът беше изпил коняка си и погледна към Саймън в знак, че желае чашата му отново да се напълни. Адриан стана, изпреварвайки момчето, и взе чашата от лорд Одуин. Докато наливаше коняк в нея, запита Куентин е привидна разсеяност:

— Братовчедо, в сряда не казахте ли, че сте вечеряли с Берисфорд, за да му пожелаете леко пътуване на север, където живеят дядо му и баба му?

Куентин беше забравил, че бе използвал това извинение, за да оправдае отсъствието си в сряда. Изглежда злобно Адриан, но без да се притесни, отвърна:

— Да, но на следващата сутрин научил, че му се предостави възможност да закупи онази земя, затова реши да отложи пътуването.

Изабел долови раздражението в гласа на годеника си и повдигна очи от ръкоделието си. Видя как устните на Адриан се извиха в едва забележима презрителна усмивка, докато Куентин стисна зъби и скулите на лицето му потрепериха. Адриан наля в друга чаша коняк за себе си, въпреки че девойката не си спомняше да го бе виждала да пие алкохол преди.

— Аз бих предположил, че е оставил това на търговския си агент — нетактично се намеси Саймън, който беше в пълно неведение за

словесната престрелка между Адриан и Куентин. — Струва ми се, че той познава добре въпросната собственост.

— Един щателен оглед винаги е препоръчителен преди такива покупки — почти през зъби отвърна Куентин.

Едва тогава Изабел разбра, че годеникът ѝ лъже, и се почувства като глупачка, защото — за разлика от нея — Адриан веднага бе разбрал измамата. Дори графът гледаше студено любимия си внук.

— Предполагам, става въпрос за онази част от земите на Мачмънт, която включва Бийкърс Хил — заяви Одуин, след което умислено добави: — Онова парче земя бе доста известно в годините на моята младост.

— Било е арена на дуели, нали, дядо? — заинтригувано попита Саймън.

— Знаеш, че не понасям подобни теми на разговор, Саймън — прекъсна го лейди Адора. — Не са подходящи за всеобщо обсъждане. Постъпваш много лошо, Куентин — продължи тя, обръщайки се към по-големия си син. — Пренебрегваш ни през целия ден, а после се връщаш, само за да развалиш една иначе приятна вечер. — Изправи се и добави с повелителен тон: — Можеш да ме изпратиш до покоите ми.

Нападките се стовариха неочаквано върху Куентин, тъй като той бе подхванал темата за дуелите, а и не бе Карлтън, за да следва чинно майка си по петите.

— След като допия коняка си, мамо — отвърна ѝ с тон, ясно показващ, че няма да промени решението си.

Макар че не му се искаше да напусне стаята точно когато — според него — разговорът ставаше интересен, Саймън се изправи грациозно и като истински кавалер предложи ръка на лейди Адора. Но грандамата махна с ръка, посочвайки му да седне обратно в креслото си.

— Все повече се тревожа за теб, Куентин. — В гласа ѝ се долавяше ожесточение. После пожела лека нощ на графа и величествено напусна стаята.

— Не постъпи никак добре, момчето ми — каза старецът, но репликата бе по-скоро констатация, отколкото упрек.

— Искан ми се да вярвам, че не съм изгубил дълбокото си уважение към майка ми — отвърна студено Куентин, — но не трябва да я окуражаваме да мисли за нас като за момченца в къси панталони.

— Несъмнено любезното отношение на Саймън към леля му произтича от младостта му — забеляза Адриан и Куентин го удостои с още един злобен поглед, на който братовчедът отвърна с очарователна усмивка.

Графът мълчаливо изслуша размяната на реплики и смени темата, обръщайки се към Саймън, сякаш разговорът между двамата изобщо не беше прекъсван.

— Повече от век Бийкърс Хил беше място, където се решаваха споровете на честта, въпреки че старият Мачмънт се опита да сложи край на това, издигайки ограда около полето в подножието на хълма. Синът му, Сесил Мачмънт, мой приятел, проля там кръвта на някакъв надменен негодяй, който се нахвърлил върху него в двора на „Патицата и патокът“.

Сега Изабел бе единствената жена сред присъстващите и този разговор не беше уместен предвид обстоятелствата, затова седна встрани от останалите, по-далеч от огъня, който графът бе разпалил така силно, че лично тя намираще за непоносима излъчваната от камината топлина. Изглежда, другите бяха забравили за нея и тя предпочете да не привлича вниманието им върху себе си.

— Дядо, вие не бяхте ли се дуелирали някога? — попита Саймън, спомнил си за някаква случка, която му беше разказана като дете.

Графът повдигна очи и се загледа в един портрет, рисуван в годините на младостта му, на който изглеждаше съвсем безгрижен. Портретът го изобразяваше гордо изправен, с леко разтворени крака, опрян на рапира, която бе хванал с двете ръце и чийто връх докосваше пода. Рапирата и нейното точно копие сега бяха окачени на стената, кръстосани под портрета.

— И то неведнъж — отвърна графът. Ако беше сантиментален човек, а той определено не беше такъв, Изабел би си помислила, че долавя носталгия в гласа му. — Но по мое време ние се биехме като истински благородници, разчитайки на бързината на ума и на майсторството си. Почти не се случваше да се дупчим взаимно, каквато е практиката сега. Като изключим особено тежките оскърбления, в повечето случаи бе достатъчно само да пуснеш малко кръв на противника си, с което човек получаваше пълно удовлетворение.

Докато графът говореше, Куентин свали една от рапирите от стената. Изпробва нейната тежест и захващане, а също и гъвкавостта на острието ѝ.

— Отлична изработка — констатира той. — Ще се съгласите с мен, нали, братовчеде? О, но може би вие никога не сте имали възможност да използвате рапира. Не трябва да пропускаме фехтовката като част от вашето обучение. Това е също толкова необходимо умение за мъжа, каквито са музиката и рисуването за една дама. Ето, ще започнем с това как трябва да се държи рапирата.

С тези думи хвърли оръжието към Адриан, с дръжката напред. Изабел сподави вика си на изненада. Саймън скочи разтревожен на крака, а графът почти излая:

— По дяволите!

Но Адриан не се отдръпна, нито се изплаши. За учудване на всички той улови рапирата за дръжката и с безупречен маниер повдигна острието ѝ за поздрав.

За миг в помещението се възцари тишина. Двамата млади мъже се изгледаха злобно. После устните на Куентин бавно се извиха в усмивка.

— Е, добре, братовчеде, изглежда, не сте си губили времето само с хранене на прасетата във фермата отвъд океана. Въпреки че предвид лошата слава на чичо ми и причината, поради която е бил отлъчен от семейството, не трябва да се изненадвам, че е предал своите умения на сина си.

— Не, не трябва — сухо отвърна Адриан.

В отговор Куентин свали и другата рапира от стената.

— Отбранявайте се! — извика той и след размяната на поздрави остриетата на рапирите разсякоха въздуха със злокобно свистене, при звука на което Изабел потрепера.

— Куентин! За бога, недейте! — извика тя и скочи на крака. Покривалото за олтара, което бродираше, падна на земята, но сега нямаше време да се тревожи за него.

— Ще престанете още сега — отсече графът, повишавайки глас.

Но никой от двамата младежи не чу нито него, нито нея. Цялото им внимание бе насочено един към друг. Гневът на Куентин бе разпален от коняка и от желанието да накаже своя самонадеян братовчед, а яростта на Адриан се коренеше в отдавнашната му

антипатия към Куентин, припламнала с нова сила от съзнанието, че Изабел вече бе направила своя избор в полза на годеника си. Пространството пред камината бе малко и това правеше сблъсъка им още по-опасен.

— Саймън! — изкрещя графът. — Намери Бийл и го предупреди за това, което се случи. Напомни му да бъде дискретен.

Саймън забързано излезе от стаята, а Изабел застана до лорд Одуин. Без да слуша протестите му, тя изтегли креслото му по-далеч от опасната игра с папири.

В началото и двамата бяха предпазливи, по-скоро опознаваха взаимно възможностите си, а не се опитваха да вземат надмощие. Но постепенно битката стана напрегната, тъй като Куентин беше все по-дързък в желанието си да победи Адриан. Поемаше излишни рискове в стремежа си да преодолее защитата на братовчед си и се опитваше да го предизвика на всяка цена. Когато Адриан докосна с върха на рапирата си неговото рамо, върху лицето на Куентин се изписаха едновременно ожесточение и изненада. Американецът отдръпна оръжието си, преди дрехата или плътта да бъдат пробити, но това показва, че той е по-добрият или поне по-трезвият от двамата и умът и рефлексите му бяха изцяло под контрол. Отстъпи назад и хвана рапирата с насочено към пода острие в знак, че за него битката е приключила, но Куентин нападна отново с изкривено от ярост лице, принуждавайки противника си да се защитава, и звънът на стомана отново изпълни тихата стая.

Бийл влезе във всекидневната, придружен от двама мускулести лакеи, и извика на Адриан и Куентин, че на глупостта им трябва да се сложи край. Кимна с глава на своите придружители и всеки от тях смело се насочи към един от противниците, но Куентин се обърна и насочи рапирата си към приближаващия го лакей.

— Ти ще стоиш там! — повелително каза той с глас, недопускащ никакви възражения. — Ще трябва да приключим с това.

Върху лицето на Адриан затрептя саркастична усмивка.

— Не се тревожете. Ще приключи, докато преброите до три.

— Ще видим — процеди през зъби Куентин.

Но предсказанието на Адриан — или увереността му в собствените възможности — се сбъдна. Той преодоля отново защитата на противника си и този път го обезоръжи. Рапирата се завъртя във

въздуха и падна в камината, а върху opakото на дланта на Куентин се появи тънка струйка кръв.

— Вземете оръжията им — изхриптя немощно графът и лакеите се втурнаха напред: единият към Адриан, който предаде рапирата си, без да протестира, а другият се насочи към камината, в предната част на която бе паднала рапирата на Куентин.

Бийл пристъпи напред, за да поеме оръжията от лакеите мълчаливо ги окачи на местата им под портрета над камината.

— Това ли е всичко, господарю мой? — попита той със завидно достолепие, след което, получил утвърдителен отговор от работодателя си, кимна на подчинените си и тримата излязоха от стаята.

Когато вратата се затвори, Куентин, който превързваше ръката си с носна кърпичка, неочаквано се изсмя.

— Приемете моите комплименти, Адриан, баща ви е бил добър учител.

— Той ме научи никога да не се бия, когато съм пил повече от разумното количество алкохол — язвително отвърна Адриан.

— Няма съмнение, че го знаете от собствен опит — с подобаваща саркастичност отбеляза Куентин.

— Несъмнено.

Саймън се бе върнал заедно с Бийл и двамата лакеи и сега стоеше до Изабел и дядо си. Слушаше размяната на реплики с нарастващ интерес. Любопитството му надделя над доброто възпитание и благоразумието и той не се сдържа:

— Чичо Франсис наистина ли е убил някого по време на дуел? Затова ли се е наложило да напусне Англия?

Графът изгледа ядосано Саймън, но на въпроса отговори Адриан:

— Сам е решил да напусне страната. Мъжът не починал, но бил тежко ранен. Баща ми е бил въвлечен в този спор не по своя воля, но цялата вина за случилото се била хвърлена върху него.

— Естествено такава е неговата версия — намеси се Куентин, отново наливайки коняк в чашата си. — Чичо Франсис и синът на някакъв херцог едновременно се влюбиха в красива жена със съмнителна репутация — обясни той — или поне така ми е разказвал моят баща. Изглежда, че Франсис излязъл победител в съревнованието и я настанил в кокетна градска вила, но един ден я посетил неочаквано и я заварил в деликатно положение с издънката на херцога. Онова,

което последвало, не било по-различно от това, на което стана свидетел преди малко.

— Било е съвсем същото — възрази Адриан. — И баща ми не по своя воля е взел оръжието в ръка.

— Но е трябвало да прояви малко добър вкус, а не почти да убива човека — възрази Куентин. — Кралят се принудил да поддържа неясна позиция по отношение на подобно поведение, особено предвид факта, че срещата станала обществена тайна.

— Това е минало и е най-добре да си остане такава — неочаквано се намеси Одуин, с което прекрати размяната на реплики между двамата. — Саймън, ще придружиш сестра си до покоите ѝ? Не трябваше да става свидетел на такова недостойно поведение. А от вас двамата искам обяснение за случилото се тази вечер — добави мрачно графът, обръщайки се към Куентин и Адриан. — Ще обсъдим случая по-късно. Не разчитайте, че ще забравя. — След което завъртя колелата на инвалидния си стол и напусна всекидневната, а веднага щом се озова в коридора, повика Бийл.

След излизането на графа настана неловко мълчание и Саймън предложи ръката си на Изабел. Тя изгледа първо Куентин, после Адриан с изражение, което недвусмислено показваше отвращение и към двамата, след това се обърна и излезе, придружена от брат си.

— Еднакво губещи, братовчедо — каза Куентин и повдигна чашата си към Адриан. — Колкото и силно да ме боли, трябва да призная, че за едно бяхте прав: следващия път ще владее до съвършенство както разсъдъка, така и крайниците си.

— Ще бъде наложително — отвърна мрачно Адриан. Взе чашата от масичката, на която я бе оставил, и допи съдържанието ѝ, което преди схватката едва бе успял да начене. После се обърна и излезе.

Куентин допи коняка в чашата си и след кратко колебание яростно я запрати в камината.

Следващият ден бе необикновено слънчев, точно както бе предрекъл Саймън. Изабел се събуди в стая, огряна от ярка светлина, и това бе достатъчно, за да подобри настроението ѝ въпреки мелодраматичните събития от предишната вечер. Всъщност не беше изненадващо, че дълго таената враждебност между Куентин и Адриан

накрая бе намерила отдушник във физически сблъсък. Единствената причина, че до този момент не бе имало открита размяна на реплики помежду им, бе американецът, който запазваше самообладание въпреки ожесточените нападки от страна на годеника ѝ. Но ето че накрая бе изгубил контрол над себе си и противно на всяка логика, Изабел бе доволна, че това се бе случило. В момента предпочиташе да не анализира чувствата си и затова не се подразни, когато Саймън почука на вратата, преди да бе успяла да изпие топлото какао, донесено ѝ от нейната камериерка.

— Будна ли си, Бел? — попита той и влезе, без да дочака отговор. — Надявам се, че ще можем да излезем рано.

— Едва ли — каза тя и се усмихна на неговото нетърпение. — Освен това бих искала да закуся, ако не възразяваш.

— Да, но ми се иска да сме потеглили, преди леля Адора да слезе за закуска — настоя той. — Знаеш каква е. Куентин вече закуси и се отправи към лодката си — сякаш между другото съобщи той. — Казах му да се оглежда за нас край реката.

— В такъв случай излез и ме остави да се облека — отвърна Изабел, остави чашата на нощното шкафче и отхвърли завивките. — Обикновено не ям много преди езда. Можеш да си сигурен, че след по-малко от час вече ще сме навън.

Според Саймън това беше необикновено дълго време, но знаеше, че не може да изисква повече от сестра си, затова излезе и отиде да я изчака в трапезарията на долния етаж. Скоро и Адриан дойде.

— На езда ли ще ходиш, братовчеде? — попита Саймън, забелязвайки, че Адриан бе облечен в бричове, късо наметало и високи ботуши. — Бел и аз ще яздим надолу към реката и възнамерявам да опитам късмета си на рибар. Ела с нас, ако искаш — предложи с надежда той. — Смятаме да обядваме на открито, а готвачът, изглежда, е твърдо убеден, че всеки от нас яде за четирима, затова съм сигурен, че ще има храна в изобилие.

Адриан, който в този момент си сипваше кафе, повдигна очи.

— Благодаря за поканата, но тази сутрин смятам да пояздя до фермите отвъд Фентън Холоу. Господин Реми каза, че е възникнал някакъв проблем с отводняването и бих искал да отида лично там. В Блек Оукс успяхме да се справяме с проблеми от такова естество и може би ще помогна с някакви полезни предложения.

— Дядо знае ли, че отиваш там с господин Реми? — попита колебливо Саймън, предполагайки, че графът не би допуснал чужда намеса в управлението на имението, дори да идваше от неговия наследник.

— Той сам предложи да отида — отвърна Адриан хладно. После върху лицето му затрептя усмивка. — Мисля, че искаше да провери докъде стигат амбициите ми и считаше, че предложението му едва ли би ме ентузиазирало предвид отвратителното време навън. Но в Пенсилвания не се боим от трудностите.

— Ако на връщане се движиш покрай реката, може би ще ни намериш — настоя Саймън, но Адриан не обеща нищо.

Когато Изабел слезе в трапезарията, Адриан вече беше излязъл от сградата. Закуси набързо с кафе и препечена филийка, както бе обещала, и не след дълго двамата прекосиха парка, яздейки в тръс на път към реката. Саймън искаше да я заведе на сравнително голямо разстояние от сградата, нагоре по течението, където се намираше любимото му място за риболов, но Изабел беше непреклонна, че трябва да яздят към най-тясната част от речното корито, където имаше една стара, пищно украсена беседка. Момчето се противеше, но накрая отстъпи пред настояванията на сестра си за сухо място, където можеше да седне и да чете, ако тревата все още бе мокра от дъждовете.

Беседката бе разположена близо до брега и през по-голямата част от времето Саймън беше в обсега на нейното полезрение. След като в продължение на час многократно поглежда към него, за да се увери, че не е намислил някоя щуротия, Изабел постепенно потъна в четивото си — нов роман от много известен автор. Единственото, което я разсейваше, бе споменът за случилото се по време на последното ѝ идване тук. На няколко пъти се заглеждаше в каменните стъпала, по които се стигаше до беседката, същите, на които Адриан я бе целунал за първи път. Но тя нямаше да се остави на спомените и не след дълго успя да ги прогони от мислите си.

Тихо изпръхтяване я накара да повдигне очи от четивото си, предполагайки, че единият от конете е скъсал въжетото. Но вместо това видя Адриан, все още на седлото си. Погледът му я смути — гледаше втренчено в нея с абсолютно безизразно лице.

Това трая само миг, след което младият мъж се усмихна.

— Бях поканен на обяд — весело каза той — и тъй като стомахът ми стържеше, реших да приема поканата, ако тя все още е в сила.

Изабел също се усмихна. Въпреки че запазваше самообладанието си в негово присъствие, не можеше да укроти припряното биене на сърцето си.

— Разбира се, че е в сила — със същата непринуденост отвърна тя. — И идваш точно навреме. Саймън никога не би прекъснал риболова заради нещо толкова маловажно като един обяд, а аз се бях унесла в книгата. Готвачът сигурно много ще се обиди, ако се върнем в имението, без да сме опитали приготвената от него храна. — Докато говореше, Изабел се изправи и отиде до средата на беседката, където Саймън бе оставил кошницата с храната и допълнителното одеяло.

— Изчакай само минута и ще ти помогна да разопаковаш — каза Адриан и закара коня си при техните коне. Слезе от жребеца и се насочи към беседката. Преди да влезе, спря за миг, за да се полюбува на Изабел, която тъкмо разстилаше одеялото. Имаше класически черти — като на антична статуя. Гъстите черни мигли подчертаваха млечнобялата кожа, а един златист кичур се бе изплъзнал от шнолата за коса и нежно оброчваше изящната ѝ шия. Почувства как гърлото му пресъхва — тя изглеждаше толкова мила и очарователна. Ако бе решила да спре избора си на Куентин, Адриан едва ли можеше да направи нещо.

В беседката нямаше маса, затова Адриан помогна на Изабел да разстеле одеялото върху каменния под.

— Щеше да е много по-лесно, ако можехме да обядваме на моравата — каза Изабел, за да насочи разговора към тема, която изключваше възможността от размяна на реплики, касаещи отношенията помежду им, — но тревата е много мокра и се опасявам, че влагата ще проникне дори да застелем две одеяла едно върху друго.

— Тук също ще ни бъде удобно — отвърна Адриан. Двамата продължиха да подреждат храната, поддържайки разговора върху общи теми, но мислите на всеки от тях се въртяха около други неща.

Адриан отиде да извика Саймън и тримата седнаха пред една изненадващо удобна и приятно подредена трапеза. Момчето непрекъснато разпитваше Адриан за родината му, но изглежда, интересът му към тази тема беше нестихващ. Американецът с готовност отговаряше, а Изабел също задаваше въпроси, доволна от

неутралната тема и освободена от страховете си, че между нея и Адриан може да бъдат изречени неща, които тя предпочиташе да не обсъждат.

Почти бяха приключили с обяда, когато към тях неочаквано се присъедини Куентин.

— Каква уютна атмосфера — заяви той с типичното за него провлачване на гласните, когато влезе в беседката.

Изведнъж Изабел си даде сметка, че седеше прекалено близко до Адриан и леко се отдръпна от него. Върху лицето на Саймън се появи усмивка на изненада, която едновременно изразяваше и радост от появата на госта, а Адриан остана напълно спокоен.

Момчето се изправи на крака с думите:

— Идваш точно навреме, Куентин. Все още не сме успели да изядем всичко.

— И има почти пълна бутилка вино — намеси се Адриан. — Истинско провидение — добави той, въпреки неодобрителното изражение върху лицето на Изабел. — Сякаш сме знаели, че идваш насам.

Разполагаха само с две чаши, но Изабел не беше докоснала своето питие. Саймън предложи да отиде до реката и да измие своята чаша, за да я даде на Куентин, а Изабел подкани госта да седне до нея. Докато той прекосяваше беседката, за да се възползва от поканата, Адриан се изправи и отиде до каменната пейка. Когато седна до Изабел, Куентин го изгледа тържествуващо и целуна демонстративно Изабел.

— Тази сутрин се събудих много рано и реших, че днес е ден само за плаване — каза Куентин, докато си вземаше от предложените му сладкиши. — Не исках да те будя в такъв ранен час, но сега съжалявам, че не го направих. Беше толкова вълнуващо да плавам с лодка по придошлата река при това бързо течение. Мисля, че щеше да ти хареса, любов моя. А освен това щяхме да прекараме няколко безценни часа в усамотение, само ти и аз — добави той, като се наведе и я целуна отново.

Подобно внимание при други обстоятелства би я зарадвало, но Изабел подозираше, че то бе насочено не към нея, а по-скоро за да предизвика Адриан. Един-единствен път бе плавала с Куентин преди

няколко години, а след това дори не бе се качвала на новата лодка, която графът подари на внука си.

— Ако настояваш, можем да направим това утре — каза Изабел с глас, в който се долови леко раздразнение. — Възнамерявах да пояздя сутринта, но бих предпочела да те придружа в лодката.

Куентин се усмихна доволно, но не даде конкретен отговор на предложението ѝ.

— Ще видим дали времето ще бъде на наша страна, мила.

Саймън се върна с измитата чаша и наля вино на Куентин. После го обсипа с въпроси относно плаването с лодката и даде да се разбере, че на драго сърце би се отказал от риболова, ако Куентин го поканеше да плава с него.

Адриан не участваше в разговора, доволен от ролята си на страничен наблюдател. Изабел оказваше необичайно внимание на Куентин, преднамерено демонстрирайки предаността си към него, вероятно защото съзнаваше, че Адриан ги наблюдава. Той, от своя страна, си мислеше, че би се примирил с нейния избор, ако бе убеден в любовта ѝ към Куентин. Двамата се държаха като хора, които някога са се харесвали. Познаваше това поведение отпреди, макар че то бе присъщо за семейства, в които с течение на времето съпрузите бяха охладнели един към друг.

Разговорът се завъртя около улова на Саймън, който по собствените му думи бе повече от слаб.

— Това ме изненадва — каза Куентин. — Напоследък не съм излизал за риба, но знам, след продължителни дъждове винаги сме се радвали на богат улов. Спомням си, че старият Фримби, който бе главен надзирател, когато двамата с Карл бяхме деца, винаги казваше, че след проливен дъжд рибата кълве дори на празна кука.

— Склонен съм да вярвам, че е така, ако човек лови някъде, където има риба — отвърна с известна рязкост Саймън. — Но Бел, също като мама и леля Адора, мисли, че задължително ще се удавя, ако отидем нагоре по течението, където реката е по-широка и по-дълбока.

Куентин се разсмя.

— И вероятно има право, мърморко — подкачи го той. — На това място двамата с Карлтън сме улавяли също толкова риба, колкото на което и да е друго. Често идвахме тук заради колибата на дървото,

където можехме да играем, когато ни омръзнеше да ловим риба. Измисляхме какви ли не игри, за да се развличаме.

— Когато пораснах достатъчно, за да не бъда следван от бавачката навсякъде, колибката в клоните на дървото беше полуразрушена, а възеният мост беше обявен за табу — оплака се Саймън. — Много смътно си спомням, че играех в беседката, надзираван от бавачката, докато ти, Карлтън и Бел вдигахте такава врява, че ушите ми започваха да пицят.

— Сигурно си чувал моите жални писъци — намеси се Изабел. — Спомням си, че любимата игра на Карлтън бе да ме завързва в къщичката на дървото и да ме държи там като своя пленница. Обясняваше ми, че е много романтично да бъдеш дама в смъртна опасност, но едва по-късно проумях, че го е правил, за да се отърве от досадната пансионерка, която неотлъчно го следваше по петите.

— Но аз си спомням, че много ти харесваше, когато те освобождавах от твоя затвор — каза Куентин и притегли Изабел към себе си. Погледът му стрелна Адриан, сякаш за да се увери, че този интимен жест не бе останал незабелязан.

— Не си сам, Саймън — обади се Адриан, без да издава раздражението си. — Баща ми често ми разказваше за къщичката в клоните на дървото, където той и брат му си играели, но никога не съм имал удоволствието да я видя със собствените си очи. Предполагам, че така е по-добре, защото отдалеч изглежда съвсем порутена и несъмнено ще ме натъжи, ако я видя отблизо.

— О, не мисля, че състоянието ѝ е чак толкова лошо — възрази Куентин, — макар че сигурно е пълна с изоставени птичи гнезда, окапали листа и паяци. Непременно трябва да я огледаме. Нали не би искал да оставиш непрегледана дори тази мъничка част от наследството си, братовчеде? — иронично добави той.

Адриан и Куентин се държаха любезно един към друг, но стаената враждебност се усещаше непрекъснато под привидно невинната размяна на реплики. В поведението на Куентин се долавяше предизвикателност и Изабел се опасяваше от избухването на сцена, не по-различна от тази от предишната вечер, въпреки че тук двамата не разполагаха с оръжия.

Изабел коленичи и започна да събира остатъците от обяда в опит да прикрие все по-нарастващата си тревога.

— Не ставай глупав, Куентин. Знаеш, че възженият мост бе в окаяно състояние още докато бяхме деца. Вече сигурно се е разпаднал.

— Само на едно-две места има изгнили дъски — увери я Саймън, без да съзнава, че така ще навлече върху себе си безмълвния гняв на сестра си.

— И защо според теб са изгнили? — троснато попита тя. — Ако дървото беше устойчиво на влагата, мостът щеше да е цял. — Прибра всичко в кошницата и се изправи, за да изтърси трохите от одеялата, а след това да ги сгъне. Надяваше се, че ако приготвеше всичко за тръгване, преди да имат време да отидат до моста, ще успее да предотврати сбъдването на своите лоши предчувствия. — Ако се опитате да минете по моста, като нищо можете да паднете в реката, а при това силно течение поемането на такъв риск е направо слабоумие.

— За бога, Бел! — извика възмутено Саймън. — Сякаш слушам мама или леля Адора. Никога не си била толкова настоятелна.

— Замълчи, младежо! — прекъсна го Куентин, като придружи думите си с недвусмислен жест. — Сестра ти е права да настоява, че не трябва да рискуваш да си счупиш нещо, още повече че костта ти все още не е заздравяла след падането. Напролет или през лятото, когато отново ще бъдеш във форма, никой няма да те спре, ако решиш да си счупиш главата.

— И сега съм в отлична форма — възрази Саймън с глас, в който се долавяха сълзи.

— Може би аз също не трябва да рискувам празната си глава — намеси се Адриан.

Куентин се усмихна с едва сдържано злорадство.

— Мислех, че изгаряш от нетърпение да огледаш лично всяко кътче от своето наследство, братовчедо. Но ако споделяш мнението на Бел, че опасността е прекалено голяма...

Изабел се замоли Адриан да подмине подигравката в думите на Куентин, както често бе правил и преди, но този път той без колебание прие предизвикателството.

— Ако ти ми покажеш пътя, братовчед, ще бъда очарован да посетя въпросното кътче.

Двамата излязоха заедно от беседката, а Саймън тръгна след тях. Изабел се почувства длъжна да ги последва. Въпреки че не се надяваше да бъде чула, все пак каза:

— Ще е по-безопасно, ако се прехвърлите на отсрещния бряг по моста, разположен до нашата ферма.

Към възжения мост не водеха стъпала, а само една стълба с разположени раздалечено напречни дъски, която почти не се виждаше от обгърналите я пълзящи растения и надвесените ниско над нея дървесни клони. Без да се колебае, Куентин започна да се изкачва по нея. Когато стигна до върха, Адриан го последва.

Изабел погледна към реката и потрепера при мисълта, че някой от двамата можеше да падне във водите ѝ. Тревожеше я не само бързото течение. Сега водата ѝ се струваше много по-студена и по-дълбока. Знаеше, че Куентин бе изкусен плувец, а Адриан бе разказвал, че е плувал в река Делауеър, но това силно течение щеше да постави на изпитание дори уменията на най-изкусния плувец. Изабел хвана ръката на Адриан, задържайки го за миг.

— Как ми се иска да не правиш това — припряно каза тя.

Той сякаш се изненада от нейната загриженост, но отвърна:

— В най-лошия случай ще се поизмокрим, Бел. Няма причина за опасения.

После внимателно отмести ръката ѝ и продължи да се катери нагоре.

Куентин бе вече на моста. Изабел очакваше, че ще чуе прашене на счупващо се дърво, но дъските не поддадоха под тежестта му. Затаила дъх, тя дочака да види какво ще стане, когато Адриан също стъпеше на моста. Когато това стана и нищо лошо не се случи, напрегнатите ѝ сетива сякаш се отпуснаха леко, макар че като цяло нервите ѝ все още бяха обтегнати като струни.

Саймън, който наблюдаваше своите братовчеди без тревогата на сестра си, решително заяви:

— На моста му няма нищо, Бел. Възнамерявам лично да хвърля един поглед на колибката в клоните на дървото.

Тръгна към стълбата, но тъкмо в този момент Адриан и Куентин достигнаха средата на моста, който се залюля лекичко под тяхната тежест и заскърца обезпокоително.

Изабел сграбчи брат си за ръкава на палтото му, а вниманието ѝ се раздвояваше между усилието да възпре Саймън от предприемането на някоя глупост и страха за безопасността на Адриан и Куентин.

— Саймън, да не си посмял да се качиш на моста. Можеш да пострадаш не само ти, а да създадеш опасност за Адриан и Куентин. И без това мостът едва удържа тяхната тежест.

— Ще изчакам да стигнат до другия край и едва тогава ще тръгна — увери я той, но забелязал тревогата в погледа ѝ, добави: — Адриан е прав. В най-лошия случай някой може да се поизкъпе. Но и тримата плуваме превъзходно.

— Саймън! — заповеднически извика Изабел. — Не смей да тръгваш след тях. Дори Куентин каза, че не трябва да го правиш.

— Няма причина някой от двама ви да се тревожи. Ако единствената ти цел е да развалиш удоволствието от преживяването, можеш да ни оставиш и да се прибереш в имението. — С тези думи започна да се изкачва по стълбата. — Няма да се случи нищо лошо — извика през рамо той, когато стигна до върха.

Но тогава погледна към моста и от гърдите му неволно се изтръгна тревожен вик. Изабел вдигна очи и видя как Куентин се накланя на една страна и отчаяно се вкопчва в страничното перило. Адриан, който го следваше, протегна ръка напред, но перилото, прогнило от годините, поддаде и пред разширените ѝ от ужас очи се счупи с оглушително прашене. Куентин полетя надолу. Адриан се опита да запази равновесие, но не успя. Задържа се още миг на ръба и след това също полетя към реката.

ДЕСЕТА ГЛАВА

За миг, който сякаш трая вечност, двамата се изгубиха в бушуващите води. Изабел се бе втрещила от ужас и безсилие, когато първо Куентин, после и Адриан се показаха над повърхността и заплуваха към брега. За миг я изпълни благодарствено облекчение, което заличи всичките ѝ страхове, но минута по-късно тя отново тръпнеше в тревога. Не само бързото течение създаваше трудности на двамата мъже. Мокрите дрехи и тежките ботуши също ги повличаха към речното дъно, въпреки отчаяните им усилия да се преборят със силното течение.

Поради голямото разстояние бе невъзможно да се каже със сигурност дали Адриан бе загубил равновесие и бе полетял надолу след Куентин, или съвсем съзнателно бе скочил в реката, вероятно с намерение да помогне на братовчед си. Но мнението на Саймън беше категорично.

— Мили боже! — възкликна ядосан той. — Адриан блъсна Куентин в реката.

Изабел незабавно реагира на неговите думи.

— Не ставай смешен. Мостът е стар и двамата паднаха от него.

Саймън започна да съблича палтото си, но Изабел го сграбчи за лакътя.

— Не бъди глупак, Саймън. Не си в състояние да им помогнеш с тази рана, само ще усложниш положението, ако се наложи да спасяват и теб.

Саймън опита да се освободи от хватката на сестра си.

— Трябва да помогна на Куентин — нервно извика той.

— И двамата умеят да плуват — ядосано отвърна тя, разтревожена сериозно от обвиненията на Саймън. — Никой от тях няма да се удави. — Постара се да го каже с убеденост, която самата тя не притежаваше, но на всяка цена трябваше да попречи на брат си да скочи в реката.

Едва при последния речен завой в земите на Ренвил Адриан, следван от Куентин, успя да се добере до по-плитките води край брега. Стигна до издадени над повърхността скали и започна да се измъква от водата. Саймън се втурна нататък, като измина половината разстояние, пързаяйки се надолу по брега, за да им се притече на помощ.

Вниманието на Изабел естествено бе приковано в тях, но за миг откъсна очи, за да се увери, че Куентин също е в безопасност. Но от него нямаше и следа. Тя разтри очи, мислейки, че не вижда добре, но годеникът ѝ сякаш се бе изпарил. Изабел припряно извика:

— Къде е Куентин? Не го виждам никъде!

Саймън беше протегнал ръка към Адриан, който при въпроса на Изабел се извърна назад, за да се огледа. Бученето на реката заглуши неговите думи, но Изабел видя как устните му произнесоха някаква ругатня. Той дишаше учестено от напрегнатата борба с водната стихия и въпреки това незабавно пожертва своята сигурност. Обърна гръб на Саймън, гмурна се във водата и изчезна от погледите им.

Никога през живота си Изабел не бе крещяла в истерия, но сега за първи път ѝ се прииска да го направи. Най-непоносимо от всичко бе безпомощното изчакване, пълното съзнание за прокобата на предстоящото нещастие, което тя бе абсолютно безсилна да предотврати.

— Ще се удавят, те ще се удавят — извика Саймън почти през сълзи.

— Млъкни, Саймън! — изкрещя Изабел, чието привидно спокойствие всеки момент щеше да се взриви. — Няма да се удавят. — Трябваше да изрече тези думи, сякаш така те щяха да се превърнат в истина, но сърцето ѝ се свиваше от ужас. Дори Адриан да успееше да помогне на Куентин, беше очевидно, че самият той бе на границите на силите си след продължителната борба с водната стихия. Колкото и нелепо, колкото и ужасяващо да изглеждаше всичко, Изабел разбираше, че и двамата можеха да бъдат погубени от бушуващите води.

Изведнъж до тях стигнаха викове на хора и плясъкът на скачащи във водата тела. Изабел и Саймън се затичаха по посока на шума, който бе дошъл откъм земите на Търви. Девойката скъса полата си, докато се прехвърляше през оградата, разделяща двете имения, и едва не изгуби единия си ботуш, когато кракът ѝ се закачи в някакви ниски

храсти и тя полетя с главата напред. Настигна Саймън на едно място край речния бряг, където се отваряше пролука в хресталака. Сега във водата имаше още двама мъже, чиито палта и ботуши бяха разпръснати по брега край самата вода. Доволна, че можеше да бъде полезна, макар и с нещо съвсем обикновено, Изабел отиде при конете, които мъжете не бяха завързали в бързината си да се притекат на помощ. Девојката хвана юздите в ръцете си и заведе животните до речния бряг, неспособна да откъсне очи от двамата мъже, които плуваха към Адриан и Куентин, за да ги спасят.

Силното течение отново бе разделило двамата братовчеди, макар че в тази по-широка част от реката водите се носеха с по-слаба скорост. Едва когато единият от мъжете стигна до Куентин, Изабел си даде сметка, че Адриан отново бе изчезнал. Започна тревожно да се взира надолу по реката с надеждата, че подобно на Куентин, речното течение го бе повлякло със себе си, но и там нямаше следа от него. Сега двамата мъже бяха до Куентин и започнаха да го изтеглят към брега. Изведнъж Саймън започна да крещи, че в реката има още един човек и единият от мъжете се гмурна под водата, за да търси Адриан. Плувецът се показа отново на повърхността след мъчително дълго отсъствие и Изабел и Саймън видяха, че дърпаше нещо след себе си. Когато главата на Адриан се показа над водата, девојката едва не припадна от облекчение.

Измина цяла вечност, докато двамата мъже успеят да доплуват до брега и да извлекат своите товари на сушата. Оказа се, че единият от притеклите се на помощ беше лорд Търви, а другият — Томас Лидиард, американският племенник на лейди Кахил. Куентин успя да изпъзми на ръце и крака до брега, където коленичи на тревата, давейки се от кашлица и задъхвайки се от недостиг на въздух. Но беше очевидно, че състоянието му се дължи само на физическо изтощение, С Адриан положението беше съвсем друго. Господин Лидиард го извлече на моравата и лорд Търви, след като се увери, че Куентин е добре, забърза към тях.

— Диша — каза Лидиард, долепил глава към гърдите на Адриан. — Но според мен трябва да е погълнал доста вода, а на главата му има синина, сякаш я е ударил в камък или нещо твърдо.

С резки движения започна да натиска корема на Адриан, за да изкара водата оттам, а Саймън отдръпна лекичко сестра си и коленичи

до Лидиард, за да му помага. С общи усилия накрая успяха да накарат Адриан да повърне значително количество от водата. Малко след това пострадалият примижа и с мъка се подпря на лакът, давейки се от кашлица и хрипове. Видя бледото от уплаха лице на Изабел и устните му се извиха в бледо подобие на така присъщата за него иронична усмивка.

Куентин бавно се бе приближил до групата и заговори пръв. Гласът му трепереше и в него отсъстваха обичайните язвителни нотки, звучащи неизменно, когато се обръщаше към Адриан.

— Благодаря ти, братовчеде. В опита си да спасиш живота ми едва не загуби своя.

Когато Адриан с усилие се изправи до седнало положение, погледите на присъстващите се насочиха към него. На Изабел ѝ се стори, че долови нещо странно в изражението му, когато той се обърна към Куентин.

— На мое място ти би направил същото — отвърна уморено Адриан.

Изабел забеляза изненадата в погледа на Куентин.

— Иска ми се да вярвам, че си прав — с равен глас заяви той и помоли Саймън да му помогне да се изправи.

Лорд Търви и Изабел категорично се възпротивиха. Заставиха Адриан и Куентин да останат на местата си, после свалиха мокрите им жакети, жилетките и ботушите им. Саймън отиде до беседката, за да донесе одеялата и виното, останало от обяда.

Шокът от току-що преживяното изпитание започна да отшумява и Адриан обърна лице към своите спасители, за да им благодари, но беше прекъснат от повторното появяване на Саймън, когото изпратиха в имението, за да съобщи за случилото се и да докара карета, с която да отведат двама потърпевши у дома. Последното не се понрави нито на Адриан, нито на Куентин и те настояха, че са в състояние да яздят до имението, но лорд Търви, чиято възраст бе почти приблизителна до тази, на която биха били бащите им, ако бяха живи, отказа да слуша техните възражения и много бързо накара двамата свободолюбиви младежи да се почувстват като провинили се ученици.

Господин Лидиард подкрепи лорд Търви и с говора си привлече вниманието на останалите към себе си. Когато Адриан за пръв път

погледна към младия мъж, разширените зеници на Лидиард подсказаха на Изабел, че двамата американци се бяха срещали и преди.

Адриан също разбра, че го бяха познали и вътрешно изстена.

Лицето на младежа му беше смъртно познато. Възможно бе да се бяха срещали някога в колежа. Въпреки че чувстваше остри болки в гърба и плещите си, сякаш някакво гигантско менгеме притискаше мускулите му, Адриан се изправи и протегна ръката си. Реши, че е по-добре да поеме инициативата в свои ръце, ако изобщо съществуваше някаква вероятност да избегне конфузната ситуация.

— Сигурен съм, че сме се срещали вече, но — простете ми! — не мога да си спомня вашето име — каза той. — Моето е Ренвил. Адриан Ренвил от Пенсилвания.

Том Лидиард стисна ръката му с такава сила, че Адриан неволно премигна от болка. Отвърна, че не се учудваше, задето Адриан не си спомня името му.

— Когато се срещнахме, аз бях едва в подготвителен клас в колежа. Чувствах се така горд, че ме запознаха с вас при Ричмънд Хънт, та от възнание едва успях да измъкна едно „много ми е приятно“. Господи, какъв лов беше! Тогава надминахте всички останали.

Адриан не изглеждаше никак доволен от тази възхвала и дори се замисли над нея. Казаното беше преувеличение и той го знаеше. Погледна към Куентин и забеляза умисленото изражение, с което братовчедът го наблюдаваше.

Лорд Търви си спомни, че нито Куентин, нито Адриан се бяха запознавали с господин Лидиард, тъй като и двамата отсъстваха от имението, когато младият мъж бе гостувал в Одзуик заедно с чичо си, и побърза да поправи този пропуск.

— Когато леля ми спомена, че у семейство Ренвил гостува техен братовчед от Америка — поясни Лидиард, — запитвах се дали той няма нещо общо с моя познат, но нямах ни най-малка представа, че това ще бъдете вие.

— Не съм експерт по география, господин Лидиард — намеси се Куентин, — но мислех, че Вирджиния се намира доста далеч от Пенсилвания.

— Разстоянието се изменява от два дни до две седмици, в зависимост от местата, които човек иска да посети в различните щати,

и от състоянието на пътищата — с готовност обясни Лидиард. — Но господин Ренвил и аз учехме в едно и също училище, макар че той напусна една година след моето постъпване.

— И за кое училище става дума? — изстреля въпроса си Куентин.

— За „Уилям III и Мери II“ естествено. Най-изисканият мъжки колеж в Съединените щати, въпреки че — призна с добродушна усмивка младежът — някои северняци със сигурност биха възразили, поставяйки Харвард начело. Без съмнение господин Ренвил е прекалено скромен човек, за да признае, че се радваше на голяма популярност в колежа. Кореняците от Вирджиния са много известни с уменията си в обзядването на коне, но той, един янки, ни накара да се почувстваме като новаци. Когато възседне коня, е като кентавър, но вероятно сте имали възможност да се убедите в това.

— Да — отвърна Куентин след кратко размишление. — Вече ни е показвал своите умения. Предполагам, че ги е придобил, яздейки прасетата по пътя към пазара.

— Прасета? — Лицето на Лидиард изразяваше недоумение.

Куентин се втренчи в Адриан, но той не трепна пред неговия поглед. Лицето му изразяваше умора, примесена с горчива ирония.

— Аз и братята ми като малки считахме, че ни заплашва голяма опасност всеки път, когато трябваше да придружаваме пастирите на баща ни до Филадельфия.

— Ако се съди по думите ви, фермата е била преуспяваща — подхвърли Куентин и този път в гласа му прозвуча обичайната язвителност. — Човек може само да ви завижда, братовчеде.

— Разбира се, аз никога не съм бил в Блек Оукс — притече се на помощ добродушният Лидиард, — но знам, че е известна като едно от най-преуспяващите стопанства на север от Делауеър, дори според стандартите на щата Вирджиния.

— Една-единствена похвала за такава западна ферма — иронично коментира Куентин.

— Не си спомням да съм използвал това определение — отвърна Адриан без следа от раздражение или разкаяние в гласа.

— Не, смея да кажа, че ние ти го натрапихме — съгласи се Куентин със същия тон.

Вероятно Изабел бе единствената от всички присъстващи, на която тази словесна игра не се струваше забавна.

Без съмнение лорд Одуин щеше да научи за промяната по отношение статуквото на своя внук, но все още не се знаеше дали Адриан сам щеше да му признае, или щеше да се наложи посредничеството на Куентин. Овладяната вледеняваща ярост на графа бе далеч по-унищожителна от неговите гневни изблици, а Одуин вече бе достатъчно вбесен от разигралата се предишната вечер сцена между двамата братовчеди.

Като капак на всичко Саймън се върна, следван от половината прислуга, работеща в имението. Няколко лакеи носеха одеяла, сухи дрехи, коняк и шишенца с лекарства, изпратени лично от лейди Адора, а шествието се завършваше от Бийл, пратен, за да ръководи операцията. Малко след основната група дойдоха четирима набити кочияши със закрити носилки и съобщиха, че каляската на лейди Адора ще ги чака до най-близкото до реката проходимо шосе.

Двамата потърпевши тактично отказаха да бъдат третирани като бебета и настояха слугите да се погрижат за техните спасители. Изабел предвидливо тръгна към каляската, докато господата се преобличаха със сухи дрехи. Не след дълго Саймън я настигна.

— Какво стана, докато ме нямаше, Бел? — настоя да научи той. — Може да се е дължало на амнезия, но Куентин беше признателен на Адриан заради това, че се опита да го спаси. А сега има вид на човек, който е най-голямо удоволствие би одрал жив братовчед си.

Изабел въздъхна. Нямахше смисъл да премълчава. Съвсем скоро Саймън щеше да научи истината, а също лейди Адора и останалите членове на семейството. Възможно най-лаконично разказа на брат си как Адриан ѝ бе признал, че неговите ужасяващи провинциални обноски и диалектен изговор са само маска и как господин Лидиард неволно го бе издал пред Куентин.

Саймън не изглеждаше особено изненадан.

— Подозирах, че има нещо тъмно около него. В такъв случай заслужаваше да се удави, след като блъсна Куентин от моста.

Изабел се втрещи от повторно изреченото обвинение, за което първия път бе решила, че е последица от силния шок.

— Адриан не е направил нищо подобно — убедено заяви тя. — За бога, та ти самият току-що каза, че той се опита да спаси Куентин и

едва не загина заради това. — Мисълта за случилото се я накара да потрепери. Не искаше, а и нямаше сили да размишлява за него.

— Може и да не е планирал своето удавяне — заключи Саймън, — но не може да се каже, че имаше друг избор, освен да скочи в реката след Куентин и да се опита да го спаси, защото ти и аз видяхме и покъсно можехме да кажем, че е оставил братовчед си да се удави, което е все едно да го убие.

— Саймън!

— Разбира се, че е същото — настоя Саймън. — Ако той блъснаше Куентин от моста и Куентин се удавеше...

Чуха, че останалите идват към тях.

— Забранявам ти да говориш такива неща! — прекъсна го рязко Изабел с повелителен глас.

— Вярвам в това, което видях с очите си — заинати се Саймън.

— Много добре — рече Изабел, но се налагаше да убеди брат си, че греши. — Разкажи ми какво точно видя.

Изглежда, готовността на Изабел да го изслуша обърка Саймън и той загуби увереността си.

— Ами всичко... всичко стана много бързо — започна да заеква той.

— Но достатъчно ясно според теб, след като отправяш такива тежки обвинения — каза Изабел.

Саймън изглеждаше разколебан, но вирна решително брадичка.

— Сигурен съм. Адриан и Куентин бяха по средата на въжения мост, когато той се залюля. Куентин пристъпи напред и тогава Адриан повдигна ръце и го блъсна в гърба... Куентин сграбчи перилото в опит да запази равновесие, но то, както сама знаеш, се счупи под неговата тежест.

— И според теб не съществува никакво съмнение, че когато Адриан е докоснал Куентин, той всъщност го е блъскал? — попита подвеждащо Изабел. — Мостът беше над теб, а те бяха на значително разстояние от твоето място, така че не може да си ги виждал ясно, както... — Замълча, опитвайки се да илюстрира мисълта си с подходящ пример и тогава погледът ѝ се спря върху двама от слугите, които идваха към тях, но все още бяха на значително разстояние. — ... Както, да речем, виждаме Питър и Джон, така ли?

Саймън погледна към двамата млади слуги и отново обърна лице към Изабел.

— Да, виждах ги почти със същата яснота.

Изабел помълча няколко минути и когато двамата слуги вече бяха по-близо до тях, оказа се, че бяха други, а не назованите от нея.

— О, сега разбирам, че съм сгрещила — многозначително каза Изабел. — Това са Ралф и Джем.

— Не е честно, Бел — обидено протестира Саймън. — Разстоянието беше по-голямо, а и аз не познавам добре цялата прислуга в имението на дядо.

— Но ти каза, че ги различаваш така добре, както си виждал Куентин и Адриан, докато бяха на моста. В случая не е важна самоличността на слугите, а само фактът, че вероятно не си виждал толкова добре братовчедите, за да твърдиш със сигурност, че Адриан предумишлено е блъснал Куентин в реката. Може би Куентин се е спънал и Адриан се е опитал да го задържи. Чудя се дали сам не си се питал как така, ако казаното от теб е истина, Куентин все още не е споменал нищо, макар че вече е в безопасност. Съмнявам се, че присъствието на лорд Търви и господин Лидиард би го накарало да съдържи хапливите си забележки, ако всичко е станало, както твърдиш ти. В действителност тяхното присъствие само би го подтикнало да обвини Адриан, че го е блъснал от моста и така едва не го е убил.

— Сега разбирам, че Куентин е бил прав поне за едно нещо — мрачно отвърна Саймън, смаян от нейната пламенна пледоария. Но за какво е бил прав остана неизвестно, защото се оказа, че това бяха финалните думи на техния спор. Слугите дойдоха до каретата и започнаха да товарят в нея одеялата и мокрите дрехи, а не след дълго по пътя се зададоха Адриан и Куентин, придружавани от Бийл, който кръжеше като квачка около тях въпреки протестите им.

Когато пристигнаха в имението, бяха осведомени, че след като научил за инцидента от снаха си, графът изпратил да повикат доктор Морисън, за да се погрижи за внуците му. Новината не зарадва нито Куентин, нито Адриан, но Изабел въздъхна облекчено, защото още една грижа бе паднала от плещите ѝ — опасението, че ако някой от двамата имаше вътрешни контузии, те можеха да останат незабелязани.

След като смени изкаляния си и разкъсан тоалет с бледожълта памучна рокля с широко набрани поли от пепитен плат, Изабел побърза да слезе при лейди Адора, за да я успокои, доколкото това бе по нейните сили. Също така смяташе да я подготви за предстоящото разкритие, че Адриан бе заблуждавал всички, но се оказа безсилна пред твърдата убеденост на възрастната дама, че инцидентът бе станал изцяло по вина на Адриан, макар според думите ѝ причината за случилото се да бе неговата непохватност, а не преднамерено действие. Ако човек не познаваше Куентин и Адриан, би заключил, че първият беше олицетворение на благоразумието, а вторият — вдетинен идиот.

В края на тази тирада сърцето на Изабел се свиваше при мисълта за предстоящата среща с лорд Одуин. Не мислеше, че Куентин щеше да излезе от покоите си, преди да се е отморил в горещата вана, приготвена от неговия камериер. Това ѝ даваше възможност първа да говори с графа. Не искаше да му казва истината за Адриан, но се съмняваше, че Куентин щеше да прояви сдържаност, а неговата версия за случилото се щеше да представи Адриан в отрицателна светлина.

Откри графа не в приемната, а в кабинета му. Това бе добра поличба и означаваше, че пристъпите на подагра бяха отслабнали, защото Одуин рядко слизаше на долния етаж, когато страдаше от тях. Когато тя влезе, той вдигна очи и се усмихна тъжно.

— Дошла си да ми разкажеш подробностите от последната разпра между внуците ми, Бел? Разговарях с Морисън и според него и Куентин, и Адриан имат изключително здрави организми и нямат сериозни наранявания. Саймън изправи на нокти всички тук, когато се появи, галопирайки по алеята, сякаш дяволът беше по петите му, и ни накара да треперим от тревога, че и двамата са полумъртви-полуживи.

Външно запазвайки спокойствие, Изабел седна в креслото точно срещу графа.

— Саймън наистина умее да разказва вълнуващи истории — съгласи се тя с усмивка. — Но онова, което в действителност се случи, наистина бе необяснимо и ужасяващо. И сега цяла се разтрепервам само като си помисля какъв можеше да бъде изходът, ако лорд Търви и господин Лидиард не бяха излезли да изпробват стъпката на някакъв кон, който американецът възнамерява да закупи от нашия съсед. — След което разказа съвсем точно и детайлно какво се бе случило.

Събитията имаха мелодраматичен привкус и тя не успя да прикрие изцяло вълнението, което споменът за преживяното извикваше у нея.

Лорд Одуин я слушаше с обичайното за него спокойно изражение на лицето, но по погледа му Изабел разбра, че мрачна угриженост изпълва мислите му.

— Как можа да се случи всичко това, Бел? — попита той накрая, с прикован в нея поглед, настояващ да чуе истината.

— Аз... Всъщност самата аз не знам! — Втренченият поглед на графа я накара да се почувства неловко и тя знаеше, че това беше заради нелепите обвинения, отправени от Саймън. Нито за миг не бе повярвала на неговите думи, но сега, противно на всякаква логика, изпита неудобство само защото премълча за обвиненията на брат си. — Саймън бе решил да ги последва и аз се опитвах да го разубедя, затова не мога да кажа, че съм наблюдавала непрекъснато какво става на моста. В един момент изглеждаше, че щяха да преминат по него без затруднения, а в следващия миг перилото, което вероятно е било прогнило, се счупи с пращане и Куентин полетя надолу, а след него и Адриан.

— Вероятно е имало нужда от подсилване, но не може да е било изгнило, защото ако е така, то Реми щеше да го е подменил или свалил нацяло — уверено рече графът. — Много добре знае, че не търпя работниците ми да правят подобни пропуски. Когато си тръгнеш, ще кажеш на Бийл да изпрати Реми при мен.

Изабел предпочете да завърши разказа си до момента, когато Адриан и Куентин бяха извлечени на брега. Всъщност нямаше друго за разказване, освен това, че истинският Адриан не отговаря на представата, която те си бяха създали за него още в деня на пристигането му в Одзуик Чейс.

— Дядо — започна тя, взела решение, — днес се случи още нещо, което трябва да знаете, но не мисля, че е редно да го научите от мен. Свързано е с Адриан.

Одуин помълча, после попита:

— В какъв смисъл?

— Бих предпочела той да ви го каже — отвърна тя, недоволна от себе си, защото само бе задълбочила подозренията на графа. — Ако изпратите да го повикат...

В този момент вратата се отвори и в кабинета влезе Куентин. Както винаги, беше облечен в елегантно сако и светлокафяви бричове от фина вълна, а краката му бяха обути във високи ботуши с модерното широко кожено парче в горната им част. Изобщо не изглеждаше като човек, разминал се на косъм със смъртта през същия този следобед.

— Предполагам, че новината за моето приключение вече е достигнала до ушите ви, сър — каза той, докато се приближаваше към тях, — и исках лично да ви уверя, че се чувствам много добре.

Лорд Одуин го изглежда внимателно, после кимна.

— Това го виждам. Но не мога да разбера какво, по дяволите, е имало в идиотската ти глава, та да паднеш в реката. Не се опитвай да ме заблуждаваш, че перилото е било прогнило и не е издържало на тежестта ти.

Куентин придърпа един стол, за да седне до Изабел.

— Ако трябва да бъдем точни, не беше гнило — не принудено започна той, — а по-скоро сухо и чупливо. Естествено бях убеден, че мостът е надежден, иначе не бих предложил да минем по него.

— И как стана така, че залитна към перилото? — сърдито попита Одуин.

Куентин се усмихна самоиронично.

— Просто непохватност. Стъпих на разхлабена дъска. — Обяснението беше правдоподобно и опровергаваше подозренията на Саймън. — Изабел разказа ли ви всичко, което се случи днес? — попита, въпросително поглеждайки към годеницата си.

— Ако питаш дали ми е казала, че сте били спасени от Търви и от племенника на Кахил, да.

Куентин се обърна към Изабел и тя усети как руменина заля страните ѝ.

— Е, значи не е била много обстоятелствена — тихо отбеляза младият мъж.

— Не мисля, че трябваше да го чуе от мен — обърна се тя към Куентин, възмутена от обвинителния му поглед. — Не мисля, че трябва да го чуе и от твоята уста. Помолих го да изпрати да повикат Адриан, за да може той сам да му каже.

Одуин свъси вежди.

— За какво става дума?

Куентин се колебаеше.

— Може би трябва да разговарям с вас на четири очи.

— Куентин, не можеш да постъпиш толкова подло — реагира остро Изабел. — Адриан се опита да те спаси и едва сам не се удави заради това.

— За което вече му благодарих по подобаващ начин — отговори той с усмивка, която я вбеси. — Една благородна постъпка не оправдава факта, че е правил всички ни на глупаци.

— И как точно е постигал това? — попита графът със спокоен глас, който обаче не допускаше възражения и извъртания.

Изабел погледна умолително лорд Одуин.

— Моля ви, дядо, изпратете да повикат Адриан. Много по-добре би било да чуете това от самия него.

— Със сигурност ще разбере какво става, и то незабавно — каза мрачно старецът. — Позвъни на Бийл и му кажи да изпрати Адриан при мен.

За Изабел чакането се оказа мъчително. Петте минути ѝ се сториха като петнадесет и през цялото време се страхуваше, че търпението на лорда може да се изчерпи.

Адриан вероятно се досещаше защо бе повикан и въпреки това, когато влезе в кабинета, изглеждаше съвсем спокоен. Веждите му едва забележимо се извиха нагоре, когато видя Куентин и Изабел, но явно присъствието им не породило у него нито подозрения, нито неудобство. Поведението му с нищо не подсказваше преживяното преди няколко часа премеждие, а на въпроса на графа отвърна, че се чувства достатъчно добре.

— Струва ми се, че според Изабел и Куентин имаш да ми съобщиш нещо важно — попита Одуин, впил пронизващ поглед във внук си, за да покаже, че няма място за увъртане.

— Така ли? — с неподправена изненада отвърна Адриан, макар да се досещаше за причината, заради която бе извикан в кабинета на дядо си. — Едва ли сте ме извикали, за да ви разкажа за премеждието край реката, защото — сигурен съм — братовчедът Куентин и братовчедката Изабел вече са направили това.

— По-голямата част от случката, братовчедо — каза Куентин и устните му трепнаха в едва забележима самодоволна усмивка. — Но решихме да оставим най-интересното от разказа на вас.

— Изглежда, Изабел е убедена, че е нещо, което би предпочел да ми кажеш сам, Адриан — намеси се графът, — но ако не желаеш, тогава ще съм принуден да го науча от Куентин.

Адриан удостои Куентин с любезна усмивка.

— Разбирам, че съм имал погрешно мнение за теб, братовчеде. Мислех, че ще разкажеш всичко на дядо още след пристигането ни в имението.

— Грешката е моя — призна Куентин. — Бях забравил, че моята мила Изабел се е самоназначила за твой адвокат.

— Достатъчно със словесните престрелки, Куентин! — рязко го прекъсна лорд Одуин. — Не знам какви са тези глупости, но не желая да ги слушам повече. Време е да приемеш, Куентин, че Адриан е моят наследник, независимо че това не ти харесва. А ти — продължи той, сочейки с пръст към Адриан — не би било зле да си спомниш, че дължиш много на Куентин заради това, което направи от теб. Когато пристигна, си помислих, че най-ужасяващите ми кошмари са се превърнали в действителност, а благодарение на неговото наставничество сега поне изглеждаш като джентълмен. Не ме интересува дали ти е симпатичен или не. Ще се вслушваш в съветите му и ще се опитваш да му подражаваш във всичко, ако желаеш да се радваш на моето благоволение.

Предначертаната перспектива предизвика дълбоко отвращение у Адриан, но той стисна зъби и премълча. Началото на разговора не можеше да се нарече обнадеждаващо. Вече бе безсмислено да съжалява, че не бе послушал съвета на Изабел да разкрие истината за себе си още тогава, когато я бе споделил с нея.

Без да дочака покана, Адриан седна на стола до Изабел.

— Това, което ще чуете, е по-скоро признание, а не разказ, сър. Опасявам се, че приписвате на Куентин нереални заслуги. Роден съм и съм отгледан като син на благородник — нещо, което вие и братовчедите ми можехте да предположите сами, но очевидно е, че подобна мисъл изобщо не ви е осенявала.

В този дух Адриан започна да разказва на графа всичко от самото начало — от деня, в който бе получил писмото на Одуин в приемната на „Трите камбани“. Говореше просто и разбираемо, както когато бе разказал това пред Изабел, признавайки, че в основата на неговото

решение да поддържа тяхната заблуда стоят нараненото му достойнство и желанието да се позабавлява.

Куентин седна на края на голямото бюро, на което дядо му преглеждаше отчетите на управителя на имението. С лукаво-самодоволна усмивка наблюдаваше смайването и гнева, изписващи се върху лицето на графа. Беше убеден, че действията му от днешния следобед, считан допреди малко за провал, благодарение на неочаквания сблъсък бяха довели до поражение за неговия съперник, което бе случайно, но несъмнено желано развитие на събитията.

Въпреки че всички се бояха от гнева на Одуин, той обикновено се проявяваше във вледеняващ сарказъм към онзи, който бе имал неблагоприятното да го предизвика. Но докато го наблюдаваше, Изабел видя как маската на привидно спокойствие се смени от изражение, вещаещо разразяването на буря. Обзе я страх, че накрая графът ще избухне в неовладяна ярост. Лицето му, което първоначално само поруменя, сега беше станало аленочервено, челюстите му бяха стиснати, а очите му, които обикновено бяха хлътнали, сега сякаш щяха да изскочат от орбитите си.

Адриан вече приближаваше края на своя разказ, когато графът избухна гневно.

— По дяволите своята надменност! — прогърмя гласът му, а той почти скочи от стола, подпирайки се на бастуна си. — Онова, което си извършил, е недопустимо! Твоите обяснения не могат да променят нищо! Ако беше във властта ми, още сега бих задвижил необходимата процедура, за да се погрижа да не наследиш и пени от мен.

— Иска ми се да беше във властта ви, сър — каза Адриан. — Не съм очаквал да наследя от вас нищо друго, освен титлата, а нея не можете да ми отнемете. — Реакцията на дядо му се покри напълно с неговите очаквания. Адриан бе достатъчно проникателен, за да разбере, че яростта бе предизвикана не само от заблудата, в която ги бе накарал да повярват, но най-вече от съзнанието, че Адриан не се нуждае от наследството му и следователно не може да бъде контролиран от него.

— Приликата с баща ти е не само във външността — вбесен, заяви Одуин, — наследил си и неговия непоносим характер. Неслучайно Франсис бе отлъчен от семейството. Той щеше да донесе само позор на името Ренвил, а очевидно ти си решен да продължиш

започнатото от него. Вероятно съм те повикал тук в пристъп на старческо слабоумие. Добре, можеш да се върнеш при бунтовниците и диваците, защото е ясно, че мястото ти е сред тях. Не мога да те лиша от наследство, но мога да не призная съществуването ти.

Адриан прехапа устни, за да преглътне думите, с които искаше да защити баща си. Реши да не доставя на дядо си това удоволствие, издавайки се, че графът беше успял да го предизвика.

— Би било жалко, но постъпете така, както смятате за най-правилно — отвърна той с тих, сдържан глас.

Отсъствието на тревога и разкаяние подкладе отново яростта на стареца.

— Искам да напуснеш този дом до утре или ще накарам Бийл да изхвърли теб и багажа ти на моравата пред входа — каза Одуин, треперещ от гняв.

Изабел погледна Куентин и видя доволното изражение върху лицето му. Макар да знаеше, че рискува да предизвика гнева на графа и да си навлече яростта на годеника си, тя не можеше просто да седи тук, без да се опита да защити Адриан.

— Стореното от Адриан може да заслужава порицание, дядо, но нима за поведението на всички нас може да се намери оправдание? Мисля, че сами сме виновни за положението, в което попаднахме, защото си създадохме представа за него, преди дори да го бяхме видели, и останахме заслепени от собствената си суетност.

— Не си спомням да съм се обръщал към теб, Изабел — каза Одуин, ключвайки заплашително вежди. — Можеш да отидеш да провериш дали леля ти не се нуждае от теб. Останалото не е твоя работа.

Но Изабел нямаше да ги освободи така лесно от присъствието си.

— Това засяга цялото семейство, защото всички ние имаме вина, че предварително решихме що за човек е Адриан. Според мен трябва да сте доволен, а не ядосан от факта, че той не е необразован дивак, за какъвто го смятахме всички. Не е справедливо да го осъждате само защото се оказа истински благородник.

— След като вече ни информира за своето мнение, момиченце, можеш да тръгваш — повтори графът, чийто леден сарказъм сега бе насочен към нея.

Лицето на Куентин изразяваше недвусмислено неодобрение.

— Всеотдайността ти е трогателна, любов моя — с нескрита язвителност рече той. — Колко жалко, че поводът за нея не съм аз.

— Жалко е, че благодарността ти не е насочена към Адриан — каза тя, смаяна от собствената си дързост. — Мисля, че ако към мен се бе отнасял с безкрайното презрение, с което се отнасяш към Адриан, аз щях да те оставя да се удавиш. — Видя как Куентин почервения и разбра, че бе улучила точно в целта. Срещна смело ледения му поглед, след което стана и напусна кабинета.

След нейното излизане в кабинета се възцари тягостно мълчание. Пръв го наруши Куентин.

— Оскърбен, унижен и победен, братовчедо — каза той, без да прикрива злорадството си.

Адриан се усмихна иронично.

— Но заслугата не е твоя, макар че — бог ми е свидетел — наистина се постара. Между другото моите поздравления за днес следобед. Предполагам, перилото беше предварително прерязано наполовина?

Нито Куентин, нито графът обърнаха внимание на тази забележка.

— Най-учудващо за мен, сър — обърна се Куентин към дядо си, сякаш Адриан изобщо не съществуваше, — е, че дивакът има наглостта да се опита да обясни своето лицемерие с такава плитка лъжа. Вероятно зад маскарада му се крие някаква по-дълбока подбуда, от която е продиктувано подобно поведение.

Графът сви рамене.

— Няма значение. Не съм търпял наглостта на баща му, нито ще търпя обидите на проклетото му хлапе. — Обърна се към Адриан и каза: — Ще хванеш първия кораб, който отплава за Америка, и ще се върнеш с него в родината си. Няма да търпя неподчинение от твоя страна. Дори баща ти имаше благоразумието да не го прави. Ако се опиташ да ме излъжеш, ще те кача на първия военен кораб, който хвърли котва в пристанището, а после да те вземат мътните.

Адриан обаче не изглеждаше уплашен от тази закана.

— Съжалявам, че престоят ми при вас приключва по същия начин, по който са били преустановени отношенията ви с баща ми — заяви Адриан, като се изправи, — но сега разбирам, че неизменно

щеше да се стигне до това, дори ако бях олицетворение на изискаността и благородството, когато пристигнах тук. Не оправдавам онова, което сторих, но мисля, че днешното ви решение е продиктувано от желанието да прокудите не мен, а баща ми. Надявах се, че тридесет години са били достатъчни, за да заздравеят старите рани.

Лицето на графа стана пурпурно и той с такава сила удари с бастуна по страничната част на креслото си, че дървото изпраця.

— Няма да търпя повече безочието ти.

Сцената обаче не трогна Адриан.

— Със сигурност ще напусна Одзуик утре сутринта, но все още нямам желание да напускам Англия и за да бъда откровен, ще ви кажа, че съм свикнал да задоволявам прищевките си.

Удостои изпадналия в ярост граф с подигравателен поклон, стрелна Куентин с поглед, обещаващ нови битки, след което излезе.

Адриан съзнаваше от самото начало, че графът щеше да се разгневи, ако научеше за фарса, разиграван от него, но се бе надявал на по-благоприятен момент, в който да му признае всичко. Спомни си за Изабел и го връхлетя мимолетен пристъп на отчаяние. Вярваше, че тя изпитва към него много повече от харесване, дори и да не смееше да признае това пред самата себе си.

Но сега всичките му надежди бяха разбити. Изабел никога нямаше да може да избере него пред Куентин и изправена пред всеобщото неодобрение на семейството, нямаше да има сили да се отрече напълно от роднините си, а може би и да се раздели с тях завинаги. Ако наистина го обичаше, дали любовта ѝ беше готова за подобна жертва? Дали имаше право да иска от нея такава жертва, дори да беше готова за нея. Тези мисли предизвикаха отчаяние, каквото нищо, казано от Куентин или от графа, не би могло да породя у него.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изабел намери някакво старо наметало в стенния гардероб до една врата, която водеше към градината, разположена зад сградата. Слънцето се бе скрило зад мрачните облаци, но младата жена се задушаваше в къщата. Искеше да излезе да подиша чист въздух и да се раздвижи, за да разсее булото от противоречиви чувства, засенчило мислите ѝ. Знаеше, че Куентин ще настоява да получи обяснение за застъпничеството ѝ за Адриан, но не съжеляваше за постъпката си. Въпреки това предстоящият разговор не я тревожеше. Не знаеше какво щеше да говори пред годеника си, но нямаше намерение да се извинява заради думите си.

Докато бе гледала как Адриан и Куентин се борят на живот и смърт с придошлите речни води, Изабел бе проумяла една истина, но този път не се бе опитала да прогони мисълта за нея, нито да се самозаблуждава, че прозрението ѝ не е факт. Нямаше съмнение, че ако Куентин бе загубил битката с реката, Изабел щеше да бъде потресена. Ако Адриан беше загинал, тя знаеше, че с него щеше да умре завинаги и нейното сърце.

Но откритието, че обича Адриан, не я зарадва. То породило у нея желание не да ликува, а да плаче. Може би връзката ѝ с Куентин не беше достатъчно истинска за нея и вероятно невинаги бе била щастлива с него, но поне бъдещето ѝ не криеше неизвестност. Изабел познаваше утехата на сигурността. Сега всичко се бе разпаднало на парченца.

Отдалечи се на много по-голямо разстояние, отколкото бе смятала първоначално, и сега се намираще до парка отвъд градините. Яркото слънце, благосклонно огрявало утринната езда към реката, през късния следобед капризно се бе скривало и после отново бе надничало иззад сивите облаци, а сега съвсем отказваше да се покаже. Ако дъждът се усилише, щеше да се измокри до кости, но Изабел не съжеляваше за дългата разходка, защото уединението и физическото

натоварване сякаш ѝ помогнаха да въведе някакъв, макар и символичен, ред в мислите си.

Вместо да заобиколи малката горичка в имението, Изабел тръгна през нея, защото оттук пътят бе по-кратък и минаваше край конюшните. Видя оседлан кон отпред на площадката и някакъв мъж, който го възседна и препусна към главната алея. Голямото разстояние ѝ пречеше да вижда добре, но почти бе сигурна, че това бе Куентин. Изпита облекчение, че можеше да отложи срещата си с него още с няколко часа, докато решише какво точно щеше да му каже.

Когато се прибра в стаята си, каза на Доли, че ще е доволна, ако ѝ донесе вечерята горе. После се опита да почете от книгата, която бе започнала предния ден, но непрекъснато се унасяше в собствените си мисли и накрая се отказа от четивото си. Почти се зарадва на поканата на лейди Адора да отиде да ѝ прави компания, тъй като това щеше да я поразсее.

Изабел завари леля си, изтегната на шезлонга в нейната всекидневна. Върху масичката до нея бяха наредени сиропи и успокоителни, а лейди Адора държеше напоена с лилава течност кърпичка в едната си ръка и красиво шишенце от парфюм, украсено с изящен филигран, в другата. Беше повече от очевидно, че Куентин я бе информирал за заблудата, в която ги бе държал Адриан. Също така бе очевидно, че американецът вече не трябваше да очаква от нея разбиране или състрадание. Лейди Адора беше възмутена и твърдо убедена, че Адриан бе поддържал заблудата им, за да отнеме с измама наследството на Куентин.

— Винаги съм смятала, че той е лукав човек, решен да елиминира Куентин, ако му се удаде подобна възможност.

— Но Адриан не се нуждае от наследството на дядо — възрази Изабел.

— Така твърди той — отвърна лейди Адора, явно подлагайки на съмнение всяка дума на своя племенник.

— В такъв случай се е заел да го постигне по очевидно глупав начин — малко рязко изкоментира Изабел. — Никога не съм виждала графа толкова ядосан и той прокуди Адриан също както и баща му.

— Одуин трябваше да направи това в мига, когато Адриан прекрачи прага на дома му — заяви убедено лейди Адора.

— Но, лельо Адора, как би го направил, след като именно той бе поканил Адриан в Одзуик.

— Трябваше да предположи що за стока може да е синът на Франсис и изобщо да не го кани — заяви възрастната дама. — Едва не уби Куентин днес, за което щяхме да сме виновни всички, защото се оставихме един измамник да ни заблуди.

Доброто настроение на Изабел помръкна. Запита се дали последната забележка на лейди Адора бе резултат от собствените ѝ размишления, или тя просто повтаряше като папагал онова, което Куентин ѝ бе казал.

— Адриан повторно се хвърли в реката, за да се опита да спаси Куентин, въпреки че самият той вече се бе отскубнал от течението и се намираше в пълна безопасност, лельо Адора — каза тя. — Беше нещастна случайност, че двамата паднаха от моста.

— Ти и Куентин може да вярвате, че е било случайност — изпръхтя възмутено лейди Адора, — но лично аз съм убедена, че всичко е било предварително планирано от онова проклето хлапе, за да получи цялото наследство на Одуин. Много вероятно е да е планирал същата ужасна участ за Карлтън, а след него и за Саймън.

Твърдението бе толкова абсурдно, че Изабел можеше да се изсмее, но сега, когато бе признала пред себе си своите чувства към Адриан, то ѝ подейства като посипване на сол в жива рана.

— Това е много сериозно изявление, лельо Адора, а не почива на никакви доказателства. Никога с нищо Адриан не е наранявал Куентин или когото и да е друг, въпреки че от деня на пристигането си в Одзуик непрекъснато трябваше да търпи подигравките и високомерното отношение на другите. Именно той е човекът, който трябва да се радва, че ни напуска завинаги.

Лейди Адора изслуша тези думи със смесено чувство на учудване и обида.

— Мисля, че се самозабравяш, Изабел — укоризнено каза тя. — Много скоро ще бъдеш съпруга на Куентин...

— Не! — отсече Изабел, сама изненадана от острия начин, по който бе реагирала.

По лицето на по-възрастната жена се изписа явно недоумение.

— Не? Какво искаш да кажеш с това „не“?

— Не, скоро няма да стана съпруга на Куентин — повтори Изабел. Сякаш говореше не тя, а някакво друго същество вътре в нея, защото сама не бе подозирала, че вече окончателно е решила да разтрогне годежа с Куентин. С изненада установи, че след като изрече тези думи, изведнъж раздразнението ѝ премина. Имаше усещането, че от плещите ѝ бе паднало голямо бреме.

— Да не си си изгубила ума, момиче? — гневно попита лейди Адора.

— Не, мисля, че току-що го събрах — отвърна тя със спокоен, овладян глас, за разлика от пронизващия тембър, с който леля ѝ бе задала въпроса. — Двамата с Куентин няма да си подхождаме. Знам, че ми бе необходимо много време, за да осъзная това. Преди години в мечтите ми си представях, че Куентин ще ме обича така силно, че ще е готов да преобърне планини и морета, за да бъдем заедно. Сега се радвам, че той не е всеотдайният влюбен от моите сънища. Щяхме да бъдем много нещастни, ако вече се бяхме оженили.

— Мисля, че си полудяла, Изабел — каза лейди Адора и този път в думите ѝ имаше по-скоро ожесточение, отколкото недоумение. — Не без помощта на онзи мъж, предполагам. Оказва се, че диващината му надминава моите предположения.

— Става въпрос за Куентин и мен, а не за Адриан. Куентин е станал егоистичен и самовлюбен. Може да бъде забавен и приятен, когато получава своето и всичките му желания се удовлетворяват, но става арогантен и язвителен, когато открие, че нещо се изпречва на пътя му. Той почти не се опитва да прикрива, че да ме придружава на светски събирания и балове за него е едно скучно задължение и предпочита компанията на приятелите си. В продължение на пет години си играеше с мен, защото не можеше да си позволи да се ожени без одобрението на Одуин, и пропиля цяло състояние, за да си доставя удоволствия и да живее „със стил“. Убедена съм, че не ми е бил верен. А като капак на всичко това, започна да пие повече от когато и да е било. Често се случва да преполовява бутилката дори в ранните часове на деня, а вечерите обикновено прекарва вън от имението. Ако чувствата ми към Куентин са охладнели и съм се влюбила в друг, вината не е на другия мъж.

В края на тази тирада Изабел се почувства пречистена. Никога преди не бе излагала така логически подредено своите виждания за

причините, довели до разпадането на отношенията ѝ с Куентин, и със сигурност никога преди не би ги споделила пред друг човек.

Лейди Адора не отговори веднага на нейните думи. Поизправи се в шезлонга и отмери една доза от някакво лекарство, после я сипа в мъничка чаша. Изпи я и отново се отпусна назад върху меките възглавници. Затвори очи. Най-накрая попита:

— Не мисля, че си говорила за тези неща с Куентин. Права съм, нали?

— Не за всички наведнъж, но съм му казвала част от тях по време на нашите спречквания.

— Така си и знаех. Куентин щеше да ми каже, когато се отби при мен днес, за да ме увери, че се чувства добре след инцидента. Предполагам, че е направил нещо, с което да те ядоса, и ти имаш нужда да излееш гнева си към него. Изненадана съм да открия, че можеш да храниш такава враждебност към сина ми, но знам, че понякога той се държи много лекомислено, а ти си млада, никога не си била омъжена и още не познаваш добре мъжете. Знаеш ли, в описанието, което направи на Куентин, няма нищо необикновено. Повечето жени трябва да търпят подобно поведение. Можеш да разчиташ на мен, че няма да му кажа нищо за нашия разговор, а ние двете никога повече няма да говорим за това.

Изабел не очакваше такава реакция. Не искаше да ѝ се предоставя възможност да се откаже от решението си. Изкушението да се възползва от нея все още бе силно.

— Не мисля, че аз бих могла да търпя подобно поведение — промълви тя. — Но се надявам, че наистина няма да му кажеш нищо за този разговор, лельо Адора. Трябва да чуе от мен, че искам разтрогване на годежа.

По-възрастната жена отвори очи и я изгледа с крайно неодобрение.

— Ще съжаляваш, Изабел. Даваш ли си сметка, че с онзи дивак ще бъде много по-различно? Вероятно далеч по-лошо. Онова, което искаш да сториш, ще унизи сина ми и той няма да те приеме отново, когато осъзнаеш каква грешка си допуснала. А това ще стане много скоро. Нима допускаш, че Карълайн и баща ти ще се радват да признаят този шарлатанин за свой зет? Ще установиш, че и ти като него ще бъдеш изгнаница.

Казаното изразяваше тъй вярно собствените ѝ страхове, че Изабел се обезкуражи, но бе твърдо решена да не издава своите колебания.

— Няма да съжалявам — настоя вироглаво тя.

— Куентин е изключително красив мъж, с изискани маниери и стил на обличане, който не следва, а диктува модата — студено каза лейди Адора. — С тези качества и своето чисто потекло може да предявява високи изисквания при избора на съпруга, а има много млади жени, готови да застанат пред олтара с него. От днес нататък ще гледам на това като на възможност синът ми да намери жена, която да оценява голямата чест, оказана ѝ с предложението за брак с него. — Затвори очи отново и добави с неочаквано отпаднал глас: — Изпрати камериерката при мен, Изабел. Много ме разстрои. Здравословното ми състояние, както знаеш, е нестабилно и несъмнено ще бъде разклатено от този разговор. Нека това да тежи на твоята съвест, момиче.

Изабел побърза да извика камериерката на леля си, а после се прибра в спалнята си. Беше предвиждала реакцията на лейди Адора, но все пак я намираще доста тревожна. Седна пред тоалетната масичка и видя, че лицето ѝ бе зачервено. Сложи ръце на бузите си, сякаш така можеше да извлече част от топлината. Стомахът ѝ се бе свил на топка, сърцето ѝ биеше учестено. Запита се дали наистина притежава достатъчно смелост, за да се справи с усложненията, които щяха да последват, след като се разделеше с Куентин.

Не беше гладна, затова само опита вечерята. Малко по-късно успя да съсредоточи мислите си в книгата, която бе започнала да чете предишния ден.

Когато Изабел остави романа и се изправи, за да се пораздвижи, часовникът върху лавицата над камината показваше десет. По-рано бе започнала да пише писмо на втората си майка, в което ѝ разказваше за премеждието край реката и развръзката, довела до разкриване на истината за Адриан. Бе седнала да напише писмото веднага след прибирането си в имението, защото искаше лейди Лейлънд да научи за всичко от нея. Знаеше, че лейди Адора нямаше да се стърпи и щеше да информира веднага снаха си за случилото се и несъмнено щеше да обрисова Адриан като престъпник.

Изабел с облекчение бе отложила продължението му, когато Доли ѝ бе донесла вечерята в стаята. Все още изпитваше неохота, но се

насили да седне пред малкото бюро и продължи писмото оттам, откъдето бе спряла. Не остана много доволна от крайния резултат, но то щеше да свърши работа, поне докато имаше възможност лично да се срещне и да разговаря с втората си майка, за да неутрализира нападките спрямо Адриан, които щяха да заемат съществена част от разказа на лейди Адора.

Затършува в чекмеджето на бюрото за восък и печат, но не можа да открие. Изруга тихо, защото трябваше да слезе до писалището на долния етаж, за да намери необходимите неща. Не искаше да отлага за следващата сутрин, защото се опасяваше, че ще забрави да го остави на масичката в коридора, преди слугата, когото Бийл изпращаше да занесе писмата до пощенската кола в селото, да е събрал сутрешната поща.

Изабел не беше се съблякла и само наметна шал върху раменете си, за да се предпази от студения въздух в дългите коридори на сградата. Запаля свещта, поставена на нощната масичка, и се отправя към долния етаж.

Сградата тънеше в мрак. Само стенните свещници в коридорите все още горяха. Изабел забеляза, че изпод вратата на библиотеката се процежда слаба светлина и се постара да премине възможно най-тихо край нея. Не знаеше дали вътре беше Адриан или Куентин, или Саймън, но нямаше желание да разговаря с никого от тримата по това време на денонощието. Влезе в салона за утринен прием, остави свещника на бюрото и затърси восък и печат. Отне ѝ само няколко минути, за да ги намери и да ги пхне в джоба на полата си, след което отново се озова в коридора. Веднага забеляза, че светлината, процеждала се изпод вратата на библиотеката, вече я няма. Спря за миг и се послуша. Изведнъж вратата се отвори и Изабел изпита желание да побегне и да се скрие в приемната. Въпреки това остана на мястото си и изчака, за да види как Куентин излиза в коридора.

Срещата им сякаш го изненада.

— Мислех, че Бийл проверява дали всички врати на сградата са заключени през нощта — каза той, докато се приближаваше към нея. — Но се радвам, че си ти, Изабел. Прибрах се по-рано единствено за да разговарям с теб и смятах да те събудя, ако вече беше заспала.

Думите му я изплашиха. Беше уморена от тежкия ден и не беше в състояние да обсъжда важни проблеми, които несъмнено засягаха по-

нататъшния живот и на двамата. Когато се изравни с нея, тя усети дъх на алкохол. Куентин не изглеждаше пиян, но Изабел от опит знаеше, че той издържа на големи количества алкохол и дори когато беше много пиян, умееше да прикрива добре истинското си състояние.

— Много е късно, Куентин — каза тя с надеждата, че ще го обезкуражи. — Знаем, че е важно да поговорим за нещата, които се случиха напоследък, и... и за нашето бъдеще, но аз съм уморена и това може да почака до утре.

Куентин не отговори нищо, но взе от нея свещника, хвана ръката ѝ и я поведе към библиотеката. Изабел нямаше желание за неравностойна борба и с примирение го последва. Куентин не ѝ изглеждаше толкова пиян, че да не разбере онова, което имаше да му каже.

Той запали няколко свещи, поставени на големия разклонен свещник, после се върна при Изабел. Хвана двете ѝ ръце в своите и я притегли към себе си.

— Изненада се, когато ме видя, любов моя — започна той с тих, пресипнал глас. — Не аз бях човекът, когото очакваше, нали?

Въпреки че не завалваше думите, когато говореше, очите му проблясваха заплашително на слабата мъждукаща светлина на свещите. Изабел изпита желание да се отдръпне назад, но не искаше да прави сцената помежду им още по-неприятна.

— Не чаках никого — отвърна тя с уверено спокойствие, което прикриваше ускореното биене на сърцето ѝ. — Слязох тук, за да взема въсък и печат за писмото, което написах на втората ми майка.

— В този час? — с престорено учудване попита Куентин. — Сигурен съм, че след като си така уморена, както ми каза, подобно неприятно задължение можеше да почака до утре. Ще трябва да измислиш нещо по-добро, моето момиче.

— Не знам какво се опитваш да кажеш — искрено каза тя. — Исках да оставя писмото на масата в антрето тази вечер, за да бъде отнесено навреме за пощенската кола, която пристига в селото сутринта.

Смехът му прозвуча цинично.

— Очакваше именно пристигането на мъж, нали, любов моя? Но, уви, мъжът се оказа друг. Страхуваш се да го приемеш в леглото си,

нали? Умно момиче. Щеше да се наложи да даваш обяснения, ако той бъдеше заварен в спалнята ти.

Отвращението надделя гнева ѝ.

— Не съм предполагала, че ще прибавиш вулгарността към списъка на пороците си, Куентин — студено каза тя.

Той доближи устни до ухото ѝ, ухапа го леко, после прошепна:

— Къде е той, Бел? Да очакваме ли, че ще се присъедини към този сладък разговор или вече се е насладил на прелестите ти?

Опита да се отскубне от него, но той затегна хватката си.

— Отвращавах ме — процеди през зъби Изабел.

Той наведе глава и ожесточено притисна устни в нейните, докато Изабел почувства вкуса на кръв. Дъхът на алкохол беше непоносим. В първия момент помисли, че ще повърне, но успя да се овладее. Куентин я притисна плътно към себе си и тя установи, че беше силно възбуден. Изведнъж я обзе страх, но успя да го потисне.

— Изглежда, най-голямата ми грешка е, че подценявах моя високомерен братовчед — каза той, отдръпвайки се, за да заговори с ожесточено-ироничен тон. — Но както се оказа, той не е чак такъв селяк, нали? Много е хитър и лукав този Адриан. Намислил е да наследи не само титлата и състоянието, но и теб. Това първата ти тайна среща ли е или вече те е имал? Добре ще е да ми кажеш истината, защото иначе ще съм принуден да я изтръгна с бой или с камшик.

Изабел успя да освободи едната си ръка и с нея го зашлеви силно през лицето. Куентин само се усмихна и отново я притисна към себе си, за да я целуне с настървение, което нямаше нищо общо с любовната страст. Изабел започна да се дърпа и накрая успя да се отскубне, отдръпвайки главата си достатъчно, за да захапе долната му устна, едновременно с което заби коляното си в слабините му. Бяха прекалено близо един до друг и не можа да му причини трайни поражения, но той се задъха и разхлаби хватката си, а тя се възползва от момента и се отскубна от него. Опита се да избяга от стаята и почти бе прекосила половината разстояние, когато той я сграбчи за раменете изотзад.

Куентин я повлече, въпреки съпротивата ѝ, към широкото кожено канапе в средата на стаята. Блъсна я върху него с такава сила, че ударът изкара всичкия въздух от дробовете на Изабел, после стовари тялото си отгоре ѝ. В продължение на няколко минути тя бе напълно

неспособна да избегне грубите целувки, с които той обсипваше лицето, шията и гърдата ѝ.

— Куентин, престани веднага! — изрече тя думите с възможно най-повелителен тон. — Ако ме изнасилиш, ще опозориш и двама ни.

Куентин беше смъкнал корсета ѝ и сега повдигна глава от оголената ѝ гърд.

— Твърде късно е, скъпа — изсмя се цинично. — Ти вече си ни опозорила, отдавайки се на онзи дивак. Харесва ти да го правиш така, нали? По най-примитивен начин ли? Като животните? Трябваше да ми кажеш, самият аз харесвам да го правя така.

Изабел усети как ръката му се плъзна между телата им и пръстите му започнаха да разкопчават кожените бричове. Дали от страх или от мириса на алкохол, но почувства, че ѝ се повдига. Ако той постъпеше както първия път и я обладаеше грубо, Изабел бе сигурна, че ще се поболее.

— Никога не съм била с друг мъж освен с теб, Куентин — задъхана от тежестта му, каза тя. Последната ѝ надежда бе, че ако го убедеше в това, той щеше да я остави. — Адриан ми харесва, признавам, но заклевам ти се, той не ми е любовник. Не съм го виждала, след като излязох от кабинета на дядо.

Куентин сякаш изобщо не я чуваше. Явно вече бе разкопчал необходимите копчета, но трябваше да отстрани дългите фусты под роклята и бельото ѝ. Изабел, която вече се бе приготвила за битката, издебна този момент, направи опит да се претърколи странично до ръба на канапето и да падне на пода, но не успя.

Отричането вече не можеше да я спаси. Сега за нея бе извън всякакво съмнение, че Куентин наистина възнамерява да я изнасили. Без да я е грижа, че може да събуди цялата прислуга, тя запищя пронизително. Той изруга и запуши с длан устата ѝ, но Изабел впи зъби в нея. Куентин отскочи назад с вик и тя най-накрая успя да се измъкне изпод него. Падна с глухо тупване на пода пред дивана и без да губи секунда, запълзя на колене към вратата, докато най-накрая събра сили да се изправи на крака. Ако се опиташе да тръгне след нея, Изабел без всякакви задръжки щеше да пищя, докато дробовете ѝ се пръснеха от усилието.

Бе направила само няколко крачки, когато Куентин я сграбчи изотзад и запуши с ръка устата ѝ. Преди да успее да го захапне отново,

той дръпна ръката си, но викът ѝ остана нечул, защото носната му кърпичка бе мигновено натъпкана в устата ѝ.

Очакваше, че Куентин пак ще я завлече на канапето, но той я блъсна по лице на пода и се зае с полите на роклята ѝ. Тя замахна с единия си крак назад и го улучи в слабините. Чу го как изохка и за втори път се измъкна от него и се изправи до седнало положение. Гърбът ѝ опря в краката на малка масичка. Протегна ръка назад, търсейки пипнешком нещо, с което да се отбранява. Пръстите ѝ напипаха някаква ваза и тласкана от отчаяние, Изабел я повдигна с една ръка, както беше пълна с вода и цветя, и я запрати към Куентин с цялата сила, която успя да събере в тази неудобна поза. Вазата улучи странично главата му, но не достатъчно силно, за да се счупи, а цветята и водата се разпиляха навсякъде около него.

Куентин неочаквано я пусна, явно прекалено изненадан дори за да изпсува. Скочи на крака, а после, сякаш някой го бе блъснал, се сгромоляса върху ѝ. Точно в този момент вратата на библиотеката се отвори.

Изабел не погледна да види кой се бе притекъл на помощ, а се заизмъкна изпод тежкото тяло на Куентин. Издърпа носната кърпа от устата си и отмести тялото му от себе си, но част от полата ѝ бе затисната под Куентин и тя трябваше отново да се обърне, за да я издърпа. Най-накрая беше свободна и се изправи на колене. Погледна нагоре и видя Адриан, хванал свещника така, сякаш възнамеряваше да го използва като оръжие, а не като източник на светлина.

Адриан протегна свободната си ръка и помогна на Изабел да се изправи. В същия миг тя го прегърна и се притисна към него, сякаш искаше да се увери, че се намира в безопасност. Той повдигна свещника и огледа обстановката, която сама говореше за случилото се. Косите на Изабел бяха раздърпани, корсетът на роклята ѝ бе разкъсан, оголвайки почти изцяло гърдите ѝ. Видя мокрото петно на килима, разпилените цветя, а също и Куентин, проснат сред всичко това, по чиято буза се стичаше струйка кръв, започваща от малка рана близо до веждата. Вазата като по чудо бе паднала права и в нея все още имаше малко вода.

Адриан остана дълго така, притиснал Изабел в прегръдката си, после внимателно я сложи да седне в едно от кожените кресла. Наведе се, взе вазата и изля останалата в нея вода върху главата на Куентин.

Братовчед му изстена, разтърси глава, сякаш за да разсее мъглите в нея, после се надигна и се опря на лакът. Когато зрението му отново се фокусира, видя изправилия се над него Адриан. Лицето му, осветено от свещника в ръката на американеца, изразяваше не облекчение, а злорадство.

— Не си загубил надежда, че ще осъществиш любовната си среща, а? — процеди хапливо Куентин, докато се изправяше в седнало положение. — Много си закъснял, ако си въобразяваш, че си намерил свенлива девица в лицето на прекрасната Изабел. Тя беше моя и носи моя отпечатък много преди деня, в който си стъпил на кораба, довел те в Англия. — С усилие се изправи на крака, но не получи помощ от Адриан, който продължаваше да мълчи. — Но ако искаш, вземи я. Аз вече получих от нея каквото исках и това е моят прощален подарък за теб.

В следващия момент Куентин отново беше на пода, но този път отгоре му бе Адриан. Свещникът падна, но за щастие не улучи измокрената част от килима и продължаваше да гори. Изабел го сграбчи и го постави далеч от тях, на масата.

Тя чуваше глухите удари на юмруците им, но не знаеше кой от двамата взема превес. Страхуваше се за Адриан, защото знаеше, че Куентин е горещ привърженик на борбите и беше тренирал със самия Джаксън Великия.

Борбата неочаквано свърши само няколко минути след като бе започнала. Дватамата се бяха изправили на крака и Адриан успя да избегне на косъм удар в слабините, който, ако беше улучил, щеше да има далеч по-сериозни последици от онзи, който Изабел бе стоварила в слабините на Куентин. В отговор американецът заби юмрука си с все сила в стомаха на противника си. Куентин се строполи на ръце и колене, останал без въздух, и миг по-късно започна да повръща неудържимо върху килима.

С гримаса на погнуса Адриан отиде до Изабел, взе свещника, изведе я от библиотеката и я поведе нагоре по стълбището. Тя си спомни, че гърдите ѝ все още бяха оголени и измъкна ръката си от неговата, за да се прикрие, но той поклати глава и я погледна усмихнато.

— Почакай, докато стигнем до твоите стаи. Ако искаш, ще ти обещаю, че няма да гледам.

Тя се усмихна неуверено.

— Подозирам, че е твърде късно за подобно обещание.

Адриан въздъхна уморено.

— Уличен съм в още една лъжа, уви!

Стигнаха до вратата на всекидневната ѝ и той я последва вътре. Изабел веднага отиде в спалнята си, а Адриан запали една газена лампа, поставена близо до малкото канапе. Няколко минути по-късно Изабел се върна във всекидневната, загърната в домашна роба.

Макар че не ѝ бе отнело много време, за да поправи пораженията върху външния си вид, Адриан бе успял да намери отнякъде шише коняк и две чаши, в които имаше по малко от тъмномахагоновата течност. Подаде ѝ едната от чашите. Тя изпи коняка на малки глътки и почувства как пиетието изгори гърлото ѝ и как неговата топлина се разля по цялото ѝ тяло.

Остави се Адриан да я заведе до шезлонга, а самият той седна с лице към нея. Очите му се взираха загрижено в нея и тя се чувства длъжна да каже нещо.

— Куентин беше много пиан.

— Обикновено е пиан — отвърна саркастично Адриан.

Тя поклати глава.

— Преди не беше такъв, поне в началото.

— Не се съмнявам — увери я той. — Ти притежаваш достатъчно здрав разум, за да не се влюбиш в пияница.

— Когато за първи път реших, че съм влюбена в него, Куентин беше на петнадесет — каза тя с треперлива усмивка, която изчезна от лицето ѝ след секунди, защото Изабел избухна в плач. Адриан взе чашата ѝ и я остави на масата край шезлонга. После я прегърна, докато тя плачеше с дълбоки ридания, които не бяха предизвикани само от преживяното изпитание, а и от онова, което доказваше края на нейните момински мечти.

Накрая риданията ѝ стихнаха и тя повдигна глава. Адриан ѝ подаде носна кърпичка. Понечи да му благодари, но думите ѝ се задавиха в хълцане.

— Съжалявам — каза тя, след като бе издухала носа си. — Обикновено не се държа като водопроводен кран.

— Понякога всички имаме нужда да поплачем.

Изабел наведе очи.

— Знам какво си мислиш...

Той ѝ направи знак да замълчи.

— Не е нужно да ми обясняваш нищо, ако това отново ще те разстрои, Изабел. Достатъчно ми е да знам, че съм могъл да ти помогна, макар и незначително. Не че се нуждаеше от мен — добави шеговито той. — Когато влязох в библиотеката, по всичко личеше, че си успяла сама да се справиш с проблема.

— Куентин бе много пиян и много ядосан, защото днес следобед се застъпих за теб пред дядо. Не трябваше да го предизвиквам.

— Прости ми — каза Адриан с изненадващо рязък тон, — но не мога да си представя, че можеше да предизвикаш някого, още по-малко човека, който се е заклел да ти бъде закрилник, към поведение, принудило те да го халосаш с ваза в лицето. Това не беше просто спречкване, Бел. Трябва да съм глупак, за да се преструвам, че съм ти повярвал. Той нарани ли те по някакъв начин?

— Не мисля — отвърна тя с престорена веселост. — Предполагам, че аз го нараних доста по-лошо.

— Опитваше се да те насили, нали?

Може би съзнанието, че вече не обича Куентин, я караше да проявява снизходителност към него. Но не можеше да излъже.

— Не точно това.

— Куентин твой любовник ли е, Бел? Влагам в думата смисъла, който и ти вече влагаш в нея.

Изабел се отдръпна от него.

— Не мисля, че...

— Питам те, защото искам да знам на какво станах свидетел тази нощ — поясни той, хващайки я, преди да бе успяла да се отдалечи от него. — Ще го кажа по-просто: според мен Куентин се е опитал да те изнасили тази нощ. Но ако сте били любовници, ако е било нещо друго...

Изабел искаше да отрече стореното от Куентин, но откри, че не може да излъже за това.

— Не е мой любовник в смисъла, в който ти го разбираш.

— А в какъв смисъл тогава?

Откри, че е много трудно да изрече думите.

— Ние сме... — Замълча, защото не искаше и не можеше да се насили да каже „правили любов“ — ... били заедно и преди, но това

беше много отдавна.

Адриан помълча около минута с неразгадаемо като каменна маска лице.

— По взаимно желание или като тази нощ?

За втори път почувства, че не може да излъже и сълзите неочаквано премержиха очите ѝ.

— Не като сега, не беше така ужасно — успя да промълви тя.

Адриан не искаше да я разстройва допълнително и не зададе повече въпроси, но разбираше напълно чувствата ѝ.

— Мисля, че се нуждаеш от още една глътка коняк — каза той и стана от шезлонга. — Денят беше пълен с изпитания за теб.

— За теб също — напомни му тя. — След всичко, което се случи, почти бях забравила, че двамата с Куентин едва не се удавихте днес следобед. Може би това е причината Куентин да се държи така непоносимо тази вечер. Всеки от нас изживява по различен начин шока.

— Единствената причина, поради която не смятам, че Куентин се държи като стопроцентов измамник — рече убедено Адриан, докато пълнеше чашите с коняк, — е, че му липсва достатъчно интелект, за да бъде такъв. Един истински измамник не би оплескал всичко днес следобед, нито пък би се опитал да те изнасили в пияно състояние. Общоприетата практика — продължи той, подавайки ѝ чашата с дяволита усмивка — е да завъртиш главата на набелязаната жертва с помощта на алкохол.

Веселите пламъчета в очите му бяха неустойими и извикаха усмивка върху лицето ѝ, но тя се замисли над думите му.

— Какво искаш да кажеш с „оплеска“? Какво се случи днес следобед? Куентин има глупостта да предложи да преминете по моста, но не може да е знаел, че е опасен, защото в такъв случай сам не би минал по него.

— Мостът не беше опасен.

— Какво искаш да кажеш?

Адриан съжали, че бе изпуснал езика си. Нямаше нужда да очерня допълнително Куентин, защото братовчед му сам се бе постарал добре, а понякога прекалената критичност водеше до обратен на желанието резултат.

— Не знам защо го казах. Опасявам се, че започвам да оглупявам от изтощение — каза той с неподправено отпаднал глас, който поставяше извън съмнение достоверността на думите му.

— Не е честно — настоя Изабел. — Ти ме накара да ти доверя неща, за които изобщо не исках да говоря.

Адриан се усмихна и погали с длан лицето ѝ.

— Накарах ли те? Извини ме, че бях така безчувствен. И без това днес преживя твърде много. — Наведе се и я целуне по челото, сякаш ѝ беше брат. — Ще те оставя да си починеш, Бел.

Изабел изпита усещане за предстояща загуба.

— Моля те, не още. — Адриан отново седна до нея. Гледаше я безмълвно, а тишината започна да я тревожи. — Как така стана, че дойде в библиотеката? — попита тя, защото си беше задала този въпрос още тогава. Бе изминало доста време от нейните викове за помощ до неговата поява.

— Чух те да излизаш от всекидневната си малко преди това и се разтревожих, когато измина доста време, а ти още не се бе върнала. — Изабел го погледна учудено, а той се разсмя. — Вратата скърца с много специфичен звук.

— Но можех да се прибера в покоите си през входа откъм спалнята — възрази тя.

— Проверих — призна той със самоиронична усмивка.

— Защо? — попита тя.

— Знаех, че Куентин също не се бе качил, макар да се бе върнал в имението най-малко преди час. Предположих, че ще е пиан и че ще бъде ядосан заради теб.

Изабел се смая от неговата осведоменост. Можеше да я отдаде частично на изключителната му прозорливост, но познаваше склонността му да опознава в детайли поведението на заобикалящите го хора.

— Благодаря ти — едва чуто промълви тя.

Адриан взе едната ѝ ръка, обърна я с дланта нагоре и нежно я целуна.

— Винаги на твое разположение — отвърна той със също така тих глас. Погледите им се срещнаха и този път много неща останаха неизречени помежду им. Адриан се приведе напред и я целуна, но вече

не братски, а със сдържана страст. После се облегна назад и рече с натежал от неџа глас: — Мисля, че ще е по-добре да тръгвам.

Изабел бавно поклати глава.

— Искам да останеш с мен. Моля те, Адриан.

Изабел не можеше да обясни поведението си, нито пък се опита. Може би това бе нейната реакция на многото шокови ситуации, които бе изживяла през този ужасен ден. Желанието ѝ да се люби с този мъж бе така силно, че ѝ причиняваше почти физическа болка. Никога преди не бе изпитвала подобно желание, нито бе предполагала, че то съществува.

Изтощението, от което се бе оплакал Адриан, необяснимо как изчезна. Усещаше неџата ѝ така, сякаш тя я бе описала с думи. В желанието ѝ имаше ожесточение и първичност, които го караха да се чувства примитивно същество, подвластно единствено на тайнствата на любовта. С изненада откри, че иска да я обладае още в този миг. Но той нямаше да я използва, както бе направил Куентин. Искаше да изтръгне от нея всяка споделена ласка, да ѝ дари удоволствие дори ако трябваше да се лиши от своя дял. Но нещата не се развиха така.

Адриан обсипа с целувки устните, лицето и шията ѝ. Тя отговаряше на милувките му с тихи стенания, захапваше нежно ухото му, после кожата на рамото му, възхитена от кадифената ѝ мекост и непознатия аромат. Устните им отново се сляха в изпепеляваща целувка.

Изабел го притегли върху себе си и в следващия момент той проникна в нея, забравил за всичко, отдаден единствено на изгарящия го първичен инстинкт. Краката ѝ се сключиха около кръста му. Цялото ѝ тяло ликуваше от възторг, познало такава всепоглъщаща наслада, че за миг тя си помисли, че ще изгуби съзнание. Тогава от гърдите на Адриан се изтръгна сподавен вик и той я дари с доказателството за своята страст.

Все още облечени, със сплетени едно в друго тела, двамата останаха да лежат прегърнати, задъхани от изтощителния танц на страстта. Когато успя да събере достатъчно сили, Адриан целуна челото ѝ, после очите ѝ, скулите и накрая устните ѝ.

Изабел отвори очи, премрежени от притома и наслада, сякаш току-що ставаше от сън.

— Беше много по-различно, отколкото с Куентин — рече тя.

Думите ѝ успяха да го подразнят и поласкаят едновременно.

— Куентин да върви по дяволите, където със сигурност му е мястото и където ще свърши накрая. Ела на леглото, Изабел — подкани я той, когато се изправи и ѝ подаде ръка.

— Май беше уморен — подразни го тя.

— Откривам, че се чувствам странно подмладен — отвърна усмихнат той, докато ѝ помагаше да се изправи.

Този път се любиха, както Адриан бе искал да бъде първия път. Отстраниха една по една дрехите си, разменяха си нежни целувки. Когато отново се сляха, ритъмът на телата им бе по-умерен, но това не означаваше, че страстта им бе по-слаба. Изабел отново позна блаженство, каквото дори в най-смелите си представи не бе допускала, че е възможно.

Прекалено скоро през повдигнатите краища на завесите на прозорците започна да се процежда сивкавият полумрак на утрото. Адриан се изтегна и притегли Изабел към гърдите си, изтръгвайки я от леката дрямка, в която се бе унесла.

— Прислугата скоро ще е на крака и ще започне да се суети из коридорите, макар че — бог ми е свидетел — никак не ми се иска да си тръгвам. След няколко часа напускам Одзуик Чейс, Бел — прошепна в ухото ѝ той. — Ела с мен.

Беше полусъннена, но между две прозевки успя да каже „да“, след което се унесе в дълбок сън.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Изабел се събуди, слънцето грееше високо в небето. Първоначално се почувства обзета от блажена леност и покой и се усмихна, спомнила си на какво дължеше това усещане. После си даде сметка, че се е успала и уплашено се изправи в леглото. Грабна скупченото си на пода бельо, облече го, а после се наметна с домашната роба. Позвъни на Доли и вече разресваше косите си, когато камериерката пристигна в покоите ѝ.

— Защо не ме събуди, Доли? — попита я тя, без да спира борбата със сплетените си кичури. — Днес напускаме Одзуик и затова веднага трябва да се заемем с приготвянето на багажа. Но преди това трябва да се изкъпя. Иди да сложиш водата да се топли, а през това време аз ще започна да опаковам багажа.

— Заминаваме днес ли, госпожице Изабел? — смаяно попита момичето. — Не бяхте споменавали нищо.

— Знам, но току-що взех решението. Господин Ренвил — направи пауза, за да уточни изказването си, — господин Адриан Ренвил ще пътува заедно с нас.

Камериерката примигна слисано и след като се поклони тромаво, излезе, за да изпълни нарежданията на своята господарка. Изабел знаеше, че изумлението на младата слугиня не след дълго щеше да се споделя от всички обитатели на имението. Скоро щеше да вижда смаяни лица навсякъде, където отидеше. Може би в края на краищата напускането на Англия и заминаването им за Америка щеше да се окаже удачен изход от трудната ситуация.

Изправи се пред гардероба, за да избере дрехи за предстоящото пътуване, после сякаш се вкамени. Все още действията ѝ се диктуваха единствено от предположения. Адриан я бе помолил да тръгне с него, но тя всъщност не знаеше в ролята на каква я желае — като любовница или като съпруга? Усети остра, пронизваща болка в гърдите. Ако сега сгрешеше, вината щеше да бъде единствено нейна. Именно тя го бе

прелъстила предишната нощ. Но въпреки това, за изненада на самата себе си, откри, че не съжالياва.

Денят вече бе напреднал, когато Изабел слезе да закуси. Имаше останали препечени филийки и мармалад, а кафето бе достатъчно топло, за да може да се пие.

Вече почти приключваше самотната си закуска, когато Адриан влезе в трапезарията. Явно, че терзанията ѝ бяха изписани върху лицето ѝ, защото той ѝ се усмихна успокоително. Преди да седне на масата, се наведе и я целуна и в този му жест имаше нещо толкова привично, сякаш двамата вече бяха семейство. Сърцето на Изабел преливаше от неподозирано щастие.

— Виждам, че си облечена за път, любов моя — каза той, а в погледа му затанцуваха предизвикателни пламъчета. — Готова си да загърбиш всичко, но според мен те измъчват съмнения относно бъдещето.

— Донякъде — опита се да отговори тя със същия небрежен тон. — Не е чудно, нали? Всъщност не знам дали съм твоя жена или твоя наложница.

Адриан, който в този момент мажеше обилно масло върху препечената филийка, повдигна сепната глава.

— За бога, Изабел!

Но тя смело продължи:

— В края на краищата не мога да чета мислите ти. Знам единствено, че ме желаш.

— В това определено не можеш да се съмняваш, нали? — попита той и в погледа му отново заблестяха насмешливи искри. Продължи да маже масло върху препечената филийка и добави: — Трябва да заявя, че ако с всичко това се опитваш да ми кажеш, че не си сигурна дали искаш да се омъжиш за мен, то постъпваш много лошо, дори недостойно. Баща ми ме предупреждаваше, че в живота ми ще има жени, които ще проявяват порочни апетити към мен, но винаги съм смятал, че съм прекалено умен, за да бъда прелъстен и после изоставен. Дари с покой мислите ми, любов моя. Кажи ми, че искаш да се омъжиш за мен и да ме направиш почтен човек.

Изабел не отговори веднага на неговото шеговито предложение и той повдигна очи към нея. Онова, което видя, го подтикна да остави

ножа и да стане от стола си. Отиде до нея, накара я да се изправи и я прегърна. Целуна я с такава необуздана страст, че сърцето ѝ заплака.

— Ти ми принадлежиш, Изабел — каза той, когато разделиха устни, — и аз съм твой, ако ме искаш.

Любовта, която изпълни сърцето ѝ, бе така необятна, че от очите ѝ бликнаха сълзи. Облегна глава на рамото му и за да го подразни, каза:

— Но аз все още съм сгодена за Куентин.

Чу как въздухът изсвистя през ноздрите му с едва сдържана ярост.

— Невъзможно е да се считаш задължена към него след онова, което ти стори снощи — заяви Адриан и се отдръпна, за да вижда лицето ѝ.

— Не беше на себе си — възрази тя, с усилие запазвайки сериозното изражение на лицето си. — Може би трябва да му дам възможност да поправи грешката си.

— Можеш да му дадеш нещо далеч по-полезно.

— Например?

— Живота му. Ако му простиш и го приемеш отново, ще бъде принуден да го предизвикам на дуел и да го убия — със смразяващо безразличие отвърна Адриан. — Тогава, хитрушо, ще откриеш, че съпругът ти е не само изгнаник, но и убиец.

Целуна я отново, но този път тя се отдръпна от него.

— Толкова много искам да останем заедно, Адриан, но съм изплашена — каза тя, защото не искаше да крие своите съмнения от него. — Ние едва се познаваме.

— Какво значение има това, когато знаем, че се обичаме? Разбрах, че ти си жената, която съм търсил през целия си живот, още когато те видях в „Грийон“, но тогава бях прекалено неопитен, за да разбера, че съм се влюбил. — Притисна я към себе си. — Аз също не можах да заспя от съмнения, Бел. Какво право имам да искам толкова много от теб? Ако избереш мен, а не Куентин за свой съпруг, може да се наложи завинаги да се разделиш със семейството си, в случай че отношението на близките ти към мен е същото като на дядо и те откажат да приемат твоя избор. Ако искаш, можем да останем в Англия, но ако Одуин и братовчедите ни се отрекат публично от нас, можем също като баща ми някога да се окажем изолирани от цялото

общество. Разбирал е, че изходът от създалата се ситуация е било изгнанието, което може да се окаже единствената алтернатива и за мен. Ако се стигне до такова развитие на нещата, заради мен ще бъдеш принудена да се откажеш от всичко, което имаш. Не мога да поискам такава жертва от теб.

— Възможно е да не се стигне до това — с надежда каза тя. — Но ако сме убедени, че се обичаме, единственото, което ще е от значение, е да бъдем заедно, независимо къде ще живеем.

— „Може би“, „ако“, „възможно е“ и „би трябвало“ изразяват само условност и несигурност, любов моя — засмя се тихо той, после лицето му отново стана сериозно. — Ето още едно изказване в условно наклонение: Ако искаме да бъдем щастливи заедно, ти трябва да дойдеш при мен, убедена, че ме обичаш така, както аз съм сигурен в любовта си към теб.

В това поне Изабел бе напълно уверена.

— Убедена съм в чувствата си към теб.

Той въздъхна с облекчение и я целуна отново, този път попламенно. Зачуди се дали пътуването им не може да се отложи с час или два, когато внезапното затръшване на врата ги изтръгна от приятното занимание.

Сепната, Изабел се отдръпна от Адриан, който остана с ръка, обвита около кръста ѝ, отказвайки да се държи като провинил се престъпник. Саймън се бе изправил пред тях и ги гледаше гневно. Изабел понечи да заговори, но брат ѝ я прекъсна грубо:

— Каква голяма глупачка си, Изабел — вбесен рече той. — Съзнаваш ли какво правиш?

— Да. Знам какво правя — уверено отвърна тя. — Двамата с Адриан се обичаме. И ще се оженим.

Саймън гледаше така, сякаш го бяха зашлевили през лицето.

— Божичко! — възкликна той много тихо. Гневният му поглед бе насочен към Адриан, който остана напълно спокоен. — Така значи, а? — успя да каже Саймън. — Куентин знае ли?

— Предполагам, че се досеща — заяви Адриан. — Със сигурност ще го научи, преди да напуснем Одзуик.

— Напускате Одзуик? — Гневът на Саймън премина в объркване. — Къде ще отидете?

— На първо време в Лондон — отговори Адриан на въпроса му. — Разбира се, трябва да кажем на майка ви. Съжалявам, че баща ви е извън страната, но предвид обстоятелствата не можем да си позволим лукса да изчакаме завръщането му, за да получим неговото съгласие. Надявам се, че когато се завърне в Англия, ще имам удоволствието да се запозная с него.

Саймън гледаше така, сякаш беше получил втори удар в лицето.

— Бел, не можеш да направиш това. Полудяла ли си? Дала си дума да се омъжиш за Куентин.

Изабел се приближи до брат си и го хвана за ръцете.

— Саймън, знам, че отстрани погледнато, поведението ми изглежда глупаво, но кълна ти се, не е така. Открих, че чувствата ми към Куентин са охладнели, а според мен той също не ме обича, но никога няма да признае това. Допитах се до сърцето си и сега знам, че обичам Адриан. Моля те, пожелай ни щастие, Саймън. Защото не знам дали някой друг освен теб ще го стори.

Саймън гледаше зашеметен.

— Знаеш ли, че Куентин е болен? — попита той. — Повикали доктор Морисън, докато всички ние все още сме спели. Един от слугите го открил да лежи в безсъзнание на пода в библиотеката. Той извикал Бийл, но тъй като не могли да го върнат в съзнание, изпратили човек да доведе доктор Морисън. Леля ми каза, че състоянието му се дължи на закъснели последствия от случилото се вчера следобед. Тя е в истерия, убедена, че Куентин е на смъртно легло, и се отнася към него като към покойник.

Адриан и Изабел се спогледаха.

— Съжалявам, че леля Адора се чувства зле — каза тя, като умишлено не издаде нищо за болестта на Куентин. — Няма да я безпокоя, преди да замина, а ще изпратя бележка, която да оставят в стаята ѝ, за да я информирам, че заминавам.

— Ами Куентин? — попита Саймън, който не вярваше на ушите си. Беше сигурен, че съобщението за болестта на Куентин щеше да я накара да отложи заминаването ѝ с Адриан.

— Ще оставя съобщение и за него.

— За да го информираш, че го зарязваш ли? — попита Саймън със смесено чувство на гняв и недоумение. — Ще постъпиш с него така сега, когато болестта го е приковала на легло?

Изабел също започваше да се ядосва.

— Не заслужава нищо повече — отвърна тя с безразличие. — Всъщност това изобщо не е твоя работа, Саймън.

— Не. Не мога да ти помогна, ако си твърдо решена да съсипеш живота си — каза огорчен той, после се обърна и излезе от трапезарията.

Изабел извърна разстроеното си лице към Адриан. Той взе ръката ѝ и я целуна.

— Саймън е само първият от многото, които ще ти казват същото, Изабел. Трябва да помислиш дали ще имаш сили да го понесеш, защото ако днес решиш да тръгнеш с мен, след това не ще можеш да избираш.

Противопоставянето на Саймън само затвърди решението ѝ да следва гласа на сърцето си, а не очакванията на другите.

— Вече съм решила.

Часът минаваше единадесет и решиха Адриан да отиде до „Патицата и патокът“, за да наеме карета и конен ескорт, които да ги отвеждат в Лондон. Предвид обстоятелствата бе малко вероятно графът да им предостави собствената си карета, а никой от двамата не искаше да му достави удоволствието да им откаже. Когато Адриан излезе, Изабел се качи в своята всекидневна, за да напише съобщенията за Куентин, за майка му и за графа. Писмото, което предишната вечер бе написала на втората си майка, по обясними причини бе останало забравено, а на сутринта Изабел го бе скъсала.

Ироничните забележки на Саймън я накараха да се усъмни, че се страхува да каже истината на Куентин и затова предпочиташе да му я съобщи с бележка, но „болестта“ му, както Изабел добре знаеше, бе последица от прекомерното му пиене и от схватката му с Адриан от изминалата нощ. В такова състояние с него се говореше много по-трудно, отколкото когато бе пьян, и тя реши, че има право да откаже да се подложи отново на неговите ругатни.

Но Изабел не можа да избегне един последен разговор с графа. Бе застанала до един от прозорците с изглед към главната алея и очакваше връщането на Адриан, когато ѝ съобщи, че Одуин я вика.

Сам Бийл дойде да я вземе и тя последва домоуправителя към приемната на графа. Подутият от подагратата крак бе загърнат с одеяло и повдигнат на малко трикрако столче. Изабел почувства, че куражът ѝ

напуска, защото Одуин бе в лошо настроение, но уплахата ѝ бе само моментна.

Одуин не губи време в любезности.

— Бийл ми каза, че си приготвяш нещата за заминаване — сърдито започна той. — Сама ли тръгваш или с онзи шарлатанин?

— Тръгвам заедно с Адриан — със спокоен глас отговори Изабел, без да се поддава на заплахата в тона на графа.

— А Куентин?

— Разтрогвам годежа си с Куентин. Всъщност можете да смятате, че е невалиден от снощи.

Графът смръщи буреносно вежди. Изабел не обясни загадъчното си изявление, но подозренията на стареца не бяха далеч от истината.

— Състоянието на Куентин има ли нещо общо с твоето решение?

— Куентин бе много пиян снощи — обясни тя с тон, който по-скоро коментираше, а не осъждаше.

— Предполагам, че е имало скарване.

— Да. — Беше безсмислено да се впуска в подробности. Преживеният опит за изнасилване бе унизителен и тя не желаше да го обсъжда с никого.

— И резултатът е, че ти го зарязваш. — Зениците му се присвиха. — Спиш ли с онзи варварин?

Изабел не можа да прикрие пламналото си от гняв лице, а поруменяването на страните ѝ вероятно щеше да се изтълкува като признак на срам. Много бавно, натъртвайки на всяка сричка, тя отвърна:

— Двамата с Адриан ще се оженим.

— Това определено обяснява поведението на Куентин миналата вечер, особено ако е имал някакви подозрения — язвително отбеляза графът. — От колко време знаеше, че Адриан съвсем умишлено заблуждава всички нас, Изабел?

— Почти от самото начало — призна тя.

— И не сметна за свое задължение да споделиш наученото с мен?

— Сметнах, че е очевидно за всеки, който имаше желание да го види — дръзко отвърна тя.

Графът прие нейната дързост с мълчание. Устните му се изкривиха в злорада усмивка.

— Надявам се един ден да не откриеш, че е лъгал и за богатството си, моето момиче. Всичко, което ще получи от мен след смъртта ми, ще се свежда до минималната сума, която законът ме задължава да упомена в завещанието си. Като съпруга на Куентин щеше да бъдеш богата жена, и то много скоро, а не да бъдеш принудена да чакаш, докато върху гроба ми поникне трева.

— За мен това никога не е било от значение, ако изключим колко важни бяха парите за Куентин. Самият вие казахте, че можехме вече да сме женени по свой избор и пак нямаше да бъдем бедняци, въпреки вашето неодобрение, но това не съвпаднаше с плановете на Куентин, нито пък с вашите, дядо — продължи с раздражение тя. — Той трябва да бъде Аполон сред боговете, неповторим, нямащ равен на себе си. Трябва да се облича по последния вик на модата, да притежава най-бързите коне, най-красивите карети, да живее като най-изискания аристократ.

Старецът отново я гледаше с присвити очи.

— Куентин живее, както сам намери за добре.

— Както вие го поощрявате да живее — отекна нейното извително уточнение. — Не би могъл да си го позволи, ако не плащахте неговите дългове и не му отпускахте щедри суми. Благодарение на вас той свикна да живее като светски лъв. Нямаше да понесе да бъде просто аристократ по рождение като стотици други, ако го бяхте лишили от своята издръжка, и каквото и да кажете сега, именно вие му внушихте, че ще изгуби вашата подкрепа, ако се ожени, преди вие да сте одобрили избора му. — Несъзнателно бе повишила глас и сега отново го овладя. — Ако бяхте дали съгласието си, без съмнение вече щях да съм негова съпруга. Понякога ви мразех, защото контролирахте моя живот чрез намесата си в живота на Куентин, но сега съм ви благодарна, че ми попречихте да направя съдбовна грешка. Казахте, че според вас двамата с Куентин не си подходяме. Трябва да сте доволен, че за пореден път умението ви да преценявате хората се оказа неоспоримо. Излъгахте се единствено по отношение на Адриан, защото той струва колкото десетина Куентиновци и би трябвало да се гордеете, че е ваш потомък.

Графът я изслуша с ледено изражение. При последните й думи изсумтя презрително.

— Като изключим безспорната му дарба да плете интриги, сега разбирам, че има талант в още едно отношение — Адриан успя да те прелъсти за смайващо кратко време.

— Да, направи го. И го постигна с нежност, зачитане на личността ми и уважение — качества, които, изглежда, не сте счели за необходимо да поощрявате у Куентин.

За нейна изненада графът се разсмя и което беше още по-смайващо, смехът му не беше престорен.

— Дългогодишният ми опит в отношенията е жените показва, че такъв подход заслужават много малко, и то много специални жени. Разбирам, че Куентин не се оказа толкова прозорлив, за какъвто го смятах. — Подобно на живачен термометър настроението му отново се промени. — Ако днес заминеш, кракът ти няма да стъпи тук, докато съм жив. Ако останете в Англия, и двамата ще бъдете изолирани и избягвани от доброто общество. Ще прекъсна оттеглянето си от светския живот, за да се погрижа сам за това.

Изабел едва успяваше да владее гнева си и да не изрече неща, които само биха я принизили до неговото ниво. Изправи се и със злоба, която не ѝ бе присъща, каза:

— Сбогом, ваше благородие. Един ден ще се върна като господарка на това имение и нито властта ви, нито вашата злост могат да попречат това да се случи.

Когато излезе от приемната на графа, Изабел се почувства някак по-свободна.

Върна се в покоите си, за да се увери, че нещата ѝ бяха приготвени за път и след като даде писмата до лейди Адора и Куентин на един от слугите, вече бе готова за пътуването, което щеше да промени целия ѝ живот. Доли се бе съвзела от изненадата си и говореше възбудено за завръщането в Лондон, докато Изабел чакаше до прозореца идването на пощенската кола. Искаше ѝ се двамата с Адриан да пътуват сами, но се налагаше Доли да бъде в каретата с тях, което правеше невъзможни разговорите от личен характер.

Оказа се, че това нямаше значение, защото когато слезе на долния етаж, научи, че Саймън се бе самопоканил да пътува с тях. Изабел, която подозираше, че брат ѝ възнамерява да накара нея и Адриан да се почувстват неудобно в негово присъствие, не скри своето недоволство.

— Не ми се иска да тръгваш с нас, Саймън — грубо заяви тя. — Вече ти казах, че с Адриан ще се оженим и не се нуждаем от охрана или бавачка.

— Не става въпрос за това — възрази Саймън, сякаш наистина го мислеше. — Просто не ми се остава тук, а ако не тръгна сега с вас, предполагам, ще се наложи да изчакам оздравяването на Куентин, за да се върна с него в Лондон. Леля Адора ще изпадне в истерия, ако предложи да пътувам сам, а идеята не би се харесала и на мама.

— Ако направиш или кажеш нещо, с което да ни създадеш неприятности по време на пътуването, Саймън — предупреди го тя, — обещавам ти, че ще те сваля в първата попътна странноприемница и ще те оставя да се оправяш както можеш, независимо как мама ще реагира на това.

Саймън я изгледа натъжено.

— Какъв е смисълът? Знам, че не мога да те накарам да промениш решението си. Но то не ми харесва, Бел. Бих го одобрил, ако мислех, че ще бъдеш щастлива, но според мен правиш съдбоносна грешка.

— Зависи от гледната точка — отвърна убедено тя. — Повече от всичко на света искам да бъда съпруга на Адриан. Когато пристигнем в Лондон, той ще посети приятеля си сър Джеймс, който, надяваме се, ще му обясни как можем да получим специално разрешение за венчавка. Надявам се, че до две седмици ще бъдем семейство.

Казаното, изглежда, смая Саймън, но той го прие с твърдост и неуверена усмивка.

— Може би докато това стане, вече ще мога да ви пожелаая щастие, но не съм в състояние да го направя сега. Въпреки това обещавам, че няма да създавам неприятности по време на пътуването.

Изабел не знаеше дали да му вярва, но трябваше или да повярва на думите му, или да му забрани да тръгне с тях. Адриан, изглежда, изобщо не се притесни, когато научи, че Саймън ще пътува с тях.

— Така поне — прошепна й заговорнически той точно преди да се качат в каретата — втората стая, която ще наемем в странноприемницата, няма да остане неизползвана.

Когато започна да се смрачава, спряха в първата странноприемница, в която даваха стаи за нощувка. Бяха потеглили късно и затова не можеха да стигнат до Лондон само за един ден.

Адриан съвсем почтено запази стая за Изабел, втората за себе си и Саймън и се погрижи за настаняването на Доли.

Вечерята бе не по-малко тягостна от пътуването през деня. Саймън удържа обещанието си, но прекомерната любезност, с която тримата се отнасяха помежду си, бе трудно поносима. Младежът няколко пъти спомена, че е уморен и Изабел се обнадееди, че след вечеря той ще се прибере в стаята си. Въпреки че не успяваше да прикрие прозевките си и в един момент задряма на мястото си, Саймън остана с тях в уединеното фоайе не само за да попречи на евентуален разговор между сестра си и Адриан, но и за да не могат двамата да се качат заедно в стаята на Изабел, за да прекарат нощта там.

Накрая Изабел се изправи и се извини пред останалите, че е уморена и отива да си легне, надявайки се, че Саймън ще тръгне с нея, а Адриан, след като изчака известно време, ще я последва, но брат ѝ й пожела „лека нощ“ с явното намерение да остане във фоайето, докато американецът също не се качи в стаята.

— Саймън, няма да се обидя — започна Адриан с преднамерено небрежен тон, — ако се качиш с Изабел. Цяла вечер се прозяваш. Ще допия малкото останало бордо и ще се присъединя към теб.

Саймън остави рязко чашата си на масата, при което стъклото иззвънтя.

— Не, няма да дойдеш — сърдито каза той. — Мислиш, че съм прекалено малък или прекалено глупав, за да разбера какво става между теб и сестра ми. Надяваш се, че ще заспя и няма да узная, че си прекарал нощта при нея.

На Изабел ѝ идваше да удуши брат си, но Адриан изглеждаше напълно спокоен.

— Да, имаш право, Саймън, моите намерения са точно такива. — После бавно допи виното в чашата си. — След като предпочиташ да наричаме нещата с истинските им имена тогава няма нужда от любезни преструвки. — Отиде до Изабел и взе ръката ѝ. — Утре смятам да потеглим рано, Саймън, затова помоли собственика да ни събуди навреме, за да можем да закусим.

Момчето се изправи така рязко, че преобърна назад стола, на който седеше.

— Не! — извика гневно той.

— Саймън, ти ми обеща! — възкликна Изабел.

— Но тогава не знаех, че ще правиш такива неща — възрази брат й. — Дори не си обявила официално, че разтрогваш годежа си с Куентин. Би могла да почакаш дотогава и после да го направиш свой любовник — добави той и в гласа му прозвуча отчаяние.

— Адриан вече ми е любовник — тихо каза Изабел.

Саймън им обърна гръб с възклицание на недоволство.

Странноприемницата бе разположена край пътя, по който минаваха пощенските коли, и беше пълна с посетители, затова никой не обърна внимание, когато двамата се качиха заедно до стаята на Изабел, и никой не потърси документ, удостоверяващ правото им да прекарат нощта в обща стая. Веднага след като Адриан затвори вратата и запали свещника, поставен върху раклата, двамата жадно се прегърнаха. Няколко минути по-късно Адриан каза:

— Разстроена си от думите на Саймън. Но това е само началото, нали знаеш?

— Знам — увери го тя и му предаде в резюме разговора си с графа. — Няма значение. Признавам, че ме разстройва, но наистина няма значение. Обичам те и сега единствено това е от значение. — Думите й бяха смели, но дълбоко в себе си Изабел знаеше, че решимостта й можеше да ѝ изневери.

Адриан я целуна отново, но по-скоро братски, без страст.

— Изабел, все още не е късно да промениш решението си.

В отговор Изабел му показва каква трябва да е целувката. Устните им се сляха, ръцете пребродиха телата, за да им дарят наслада, дрехите се свлякоха на пода и ако паркетът бе покрит с килим, много вероятно бе да се любят още там, на него. Сърцата им биеха лудо, кръвта препускаше във вените и разнасяше блаженството на тяхната любов.

Когато се събуди, Изабел очакваше Адриан да си е отишъл, но той все още лежеше до нея и продължаваше да спи, макар че слънцето бе изгряло навън. Стаята не беше особено затоплена, но вътре бе задушно и Адриан почти нацяло бе отхвърлил завивката от себе си. Изабел предпазливо се изправи до седнало положение, внимавайки да не го събуди. Беше виждала голото му тяло на светлината на свещите, но искаше да му се налюбува сега, на процеждащата се през капациите на прозорците сивкава светлина на утрото, да погали с поглед релефно очертаните мускули на раменете, мощната извивка на бедрата и

хълбоците му. Но не можеше да го гледа продължително, без да се поддаде на изкушението да го докосва.

Страните ѝ пламнаха. Засрамена от собствената си порочност, тя призна пред себе си, че го желаше и без колебание внимателно го обърна по гръб. Очите му се отвориха и той се усмихна сънено. Не се възпротиви, когато Изабел го възседна и започна да обсипва с целувки първо клепачите, после носа и скулите му, докато накрая ръцете му я обгърнаха и двамата се целунаха истински.

Но Изабел отдръпна глава назад. Искаше този път тя да му дари любовта си и затова възпря ръцете му, когато те понечиха да я погалят. Прокара пътека от целувки, започвайки от шията, после спускайки се към гърдите и корема. Телата им вече тлееха в сладостна притома. Изабел потърси устните му и се притисна към него. В следващия миг двамата бяха едно, загубили своята идентичност в първичния танц на страстта.

— Какво щастие е, че си родена дама — каза той, когато събра достатъчно сили, за да заговори. — Ако не беше аристократка, със сигурност мога да заявя, че щеше да станеш кралица на куртизанките. Какъв глупак е Куентин, щом не знае какво е загубил.

— Как би могъл да знае? — отвърна с логичен въпрос Изабел. — Не исках да се любя с него, а единствения път, когато го направих, беше ужасно.

— А не е трябвало, макар че е било първата ти нощ с мъж — каза Адриан и положи устни върху млечнобялата кожа на рамото ѝ. — Тогава беше ли пиан?

— Да. — Отскубна се и седна в леглото. — Но не искам да говоря за Куентин. Повече ме тревожи бъдещето, а не миналото и мисля, че ще имаме достатъчно собствени проблеми, за да се занимаваме с чуждите.

Адриан се изтегна и въздъхна дълбоко.

— Всичко това е много хубаво, но ако не превъзмогнеш спомените от миналото, могат да се върнат и да те връхлетят, когато най-малко ги очакваш.

— Ще ги прогоня отново, можеш да ми вярваш — засмя се тя. — Което ще сторя и по отношение на теб. Дрехите ти са в стаята на Саймън и като изкупление за черногледството ти, ще трябва да се измиеш и преоблечеш под гневния взор на неговите очи.

Адриан изстена тежко, но Изабел го изблъска от леглото и той се облече, за да отиде в другата стая.

По време на закуската Саймън беше някак притихнал и не говореше, ако не бъдеше заговорен, но иначе се държеше възпитано и не спомена нищо за това, че Изабел и Адриан бяха прекарвали заедно нощта.

Пристигнаха в града в ранните часове на следобеда. Старателно подготовеният им план се провали, когато стигнаха до къщата на сър Джеймс Стоукс и видяха, че металната халка за повикване бе свалена от външната врата. Изабел предложи Адриан да отиде с тях в къщата на семейство Лейлънд, но Адриан не искаше присъствието му да бъде натрапено на лейди Лейлънд, преди Изабел да е имала възможност да разговаря с втората си майка. Предложи да отседне в хотел, но за изненада на двамата Саймън енергично се възпротиви.

— Мисля, че преди това трябва да отидеш при Карлтън и да разбереш дали ще те приеме при себе си за няколко дни — посъветва го Саймън. — Ако се разчуе, че си отседнал в хотел, а не гостуващ при някой от близките си, това ще даде повод за много слухове.

— Скъпи ми Саймън — отвърна Адриан, — слухове ще има, независимо къде съм, щом се разчуе, че Изабел е разтрогнала годежа с Куентин, за да се омъжи за мен.

— Ако Карлтън, който има добра репутация в обществото, те приеме при себе си, това може да направи нещата много по-лесни не само за вас двамата, но за всички нас.

— Но защо Карлтън ще иска да помогне? — учуди се Изабел. — Не беше така враждебно настроен към Адриан като Куентин, но не показва и никакви симпатии към него.

— Карлтън би отказал да приеме Адриан, ако вярваше, че отказът ще го принуди да се върне в Америка, което е малко вероятно сега, когато двамата ще се ожените. Предвид своя пост в правителството Карлтън не би допуснал разразяването на скандал около неговото семейство и ще направи всичко възможно, за да го избегне. Освен това Карлтън завивжда на Куентин и се ненавижда заради това — добави Саймън, демонстрирайки проникателност, що се касаеше до отношенията между своите братовчеди. — Вероятно не без задоволство ще узнае, че Куентин е оплескал всичко и те е загубил, изместен от Адриан.

— Но той още не знае, че Адриан ни е заблуждавал, преструвайки се на селяк — възрази Изабел. — Ако и той се разгневи като лорд Одуин и Куентин, престоят на Адриан в дома му може да се окаже непоносим, дори ако Карлтън не откаже да го приеме.

Адриан се замисли.

— В думите на Саймън има здрава логика, Изабел — каза накрая той. — Не ме е страх, че ще се превърна в прицел на хорската злоба, но не искам вие да страдате заради моите грехове. Няма да ми се наложи да се възползвам продължително от гостоприемството на Карлтън. Мисля, че след като се оженим, ще можем да се преместим в Стоукс Хол. Вероятно именно там е отишъл Джейми, а знам, че той ще ни приеме на драго сърце, защото вече ме покани да го посетя по време на празниците, ако реша, че предпочитам да не оставам дълго при семейство Ренвил. Може би по-късно бихме могли да прекараме известно време в някой курорт и да се върнем в Лондон напролет, когато светският сезон ще е в разгара си. Дотогава новината за твоята раздяла с Куентин и за брака ти с мен ще е остаряла и обществото ще се занимава с радващите се на постоянен интерес истории за любовни авантюри и чудовищни престъпления, които ще ни позволят да бъдем забравени.

Звучеше разумно, но Изабел имаше сериозни основания да се съмнява, че Карлтън ще го приеме. Той рядко се възпротивяваше на властната си майка и едва ли щеше да е склонен да се противопостави на волята на графа, знаейки, че дядо му е лишил от наследство Адриан. Карлтън наистина таеше ревност спрямо своя по-голям и похаресван брат, но според нея бе съмнително да вземе страната на Адриан дори ако това му предоставяше възможност да разчисти стари сметки с Куентин.

Но се оказа, че Саймън познава братовчед си по-добре от Изабел. Когато го потърсиха в жилището му — просторни и удобни помещения на етаж от сграда, разположена малко встрани от Бонд Стрийт, — той се оказа вкъщи. Адриан сам предложи, подкрепен от Саймън, да изчака в каретата, за да не принуди с присъствието си Карлтън да му предложи гостоприемството си само от неудобство.

Истината бе, че домакинът остана изненадан и може би не особено зарадван, когато лакеят въведе Изабел и Саймън в просторния салон, част от който бе превърната в кабинет. Лавици закриваха две от

стените, а пространството в дъното на помещението бе заето от масивно писалище от махагон. Около него бяха долепени няколко по-малки маси, върху които имаше купища документи — някои с много респектиращо оформление, други с по-обикновен вид. Служебната му чанта стоеше отворена върху писалището и от нея се подаваха някакви документи. До тях лежаха няколко писалки, нуждаещи се в различна степен от поправка, както и две преспапиета и сребърен съд, пълен със ситен пясък за триене. Останалата част от помещението бе педантично подредена и чиста и стана ясно, че Саймън и Изабел бяха прекъснали заниманията му.

Безупречното му възпитание не позволяваше да издаде своето раздражение и той помоли лакея да донесе освежителни питиета за посетителите, а след това ги покани да седнат в креслата в отсрещната част от салона.

— Не знаех, че сте пристигнали в града — каза той, — иначе веднага щях да ви посетя. Останах с впечатлението, че възнамерявахте да останете в Одзуик най-малко още две седмици. Дядо ми ли е пътувал с вас? Или майка ми?

Саймън, който ги бе довел тук, остави Изабел да обяснява, докато той неспокойно оглеждаше стаята.

— Не, Саймън, Адриан и аз пристигнахме сами — започна тя и възможно най-лаконично разказа за произшествието на реката и за всичко, което се бе случило по-късно.

Карлтън не изглеждаше много изненадан от тези събития и думите му потвърдиха това наблюдение.

— Винаги съм смятал, че отношенията между братовчед ми и моя брат ще прераснат в конфликт. Предполагам, че Куентин е блъснал Адриан от моста, а после е имал глупостта сам да скочи в реката.

Изабел стрелна с поглед Саймън, но той бе свалил някаква книга от една лавица и, изглежда, изобщо не слушаше.

— И двамата твърдят, че е било злополука — отвърна тя.

Карлтън се изсмя презрително.

— Не на мен тези лъжи. Така значи, Адриан е заблуждавал всички ни — каза той, по-скоро развеселен, отколкото ядосан. — Защо? И ако дядо го е лишил от наследство, защо ти и Саймън сте напуснали Одзуик с него? Мога да се обзаложа, че старецът ти е наредил да забравиш за съществуването на нашия беден приятел.

— Дойдох в града с Адриан, защото двамата ще се оженим веднага след като мама публикува във вестниците съобщението, че съм разтрогнала годеща си с Куентин и след като получим специалното разрешение за венчавка. Саймън тръгна с нас, за да ни придружава — добави тя, което бе близо до истината, макар че старанията му да влезе в ролята на нейна бавачка бяха претърпели крах.

Карлтън я гледаше с разширени от почуда очи.

— Хиляди дяволи! — възкликна той и в тона му имаше по-скоро възхищение, а не осъдителност. После внезапно избухна в такъв неудържим смях, че няколко минути не можа да възвърне способността си да говори. — Улучила си брат ми в най-слабото му място, нали, Бел? — успя да каже на пресекулки. — Изоставила си го заради варварина. Мили боже, сега ми се иска да бях останал, за да видя реакцията му със собствените си очи. Това обаче не означава — продължи Карлтън, след като издуха носа си и изтри сълзите си, — че не съм разтревожен за теб, скъпа. Разбирам желанието ти да покажеш вратата на моя самовлюбен брат, но можеш да го направиш, без да се обвързваш с Адриан. Какво знаеш ти или пък който и да е от нас за него, освен това, което сам ни е разказвал, а ти самата току-що каза, че то в по-голямата си част е било лъжа?

— Влюбена съм в Адриан, братовчедо. — Забеляза скептичното изражение в очите му и побърза да добави: — Знам, че на другите това би се сторило твърде бърз обрат, но аз съм убедена в чувствата си към него и никога по-рано не съм се чувствала така с Куентин.

— Имаш ли представа в каква бездънна бюрокрация ще въвлечеш всички ни, Изабел? — раздражено продължи Карлтън. — Ако старецът е решен да съсипе Адриан, то ще го направи, независимо какво ще му струва това. Ако ти станеш негова съпруга, също ще се окажеш анатемосана от него.

— Ако нещата приемат такъв обрат, ще напуснем Англия и ще заминем за Америка с първия кораб, който тръгва през Атлантика.

Но изявлението ѝ, изглежда, предизвика още по-дълбока загриженост у Карлтън.

— За бога, Бел, знаеш, че в момента сме във война със Съединените щати. Дори ако успеете да намерите директен кораб за там, което ще е доста трудно, пътуването ще е много по-опасно, отколкото когато Адриан прекоси океана на път за насам. Нашите

фрегати спират в открито море всички кораби, заподозрени, че превозват американци, и откриват огън по тях, ако откажат да се подчинят на заповедта да подложат на проверка всичките си пътници. Мъжете изпращат принудително в армията или ги вкарват в ареста на военните кораби и целият настръхвам, когато си помисля какво може да се случи с една жена, заловена да пътува заедно с американец.

Тревогата му се предаде и на Изабел.

— Тогава ще живеем в някое уединено място и ще изчакаме преминаването на опасността — отвърна тя, твърдо решена да не се поддава на подобни мрачни предсказания. — Дядо не може да ни навреди, ако не се показваме в обществото.

— Сигурна ли си, че си премислила всичко, Бел? — попита той по-меко. — Можеш да се уединиш за няколко дни и да обмислиш нещата, преди да вземеш решение, което ще промени изцяло живота ти.

Карлтън не бе проявил враждебност към Адриан, но опитът му да я разубеди да се омъжи за него я накара да се усъмни в склонността му да им помогне. Но тя трябваше да го помоли за помощ, затова каза:

— Знам, че не одобряваш, Карл, но се надявам това да не означава, че съм загубила приятелството ти. Нужно ми е специално разрешение, за да се оженим, а с Адриан не знаем как можем да го получим.

— Чрез архиепископа на Кентърбъри — отговори веднага Карлтън. — Но това невинаги е лесно, а тъй като Адриан не е английски поданик, нещата ще бъдат още по-сложни.

— Но ти ще ни помогнеш да го получим, нали? — Забеляза, че я изгледа умислено, затова решително добави: — Ако е неизбежно да бъдем съсипани, готова съм да живея с Адриан като негова любовница, но никога няма да се разделя с него, Карл.

— Ще направя каквото мога, за да ви помогна, Бел — неохотно каза той, после се усмихна. — Вече знам колко неотстъпчива можеш да бъдеш, когато си наумиш нещо.

— В такъв случай бих искала да те помоля за още един приятелски жест — заяви тя, решила да се възползва от успеха си до този момент. — Адриан се надяваше да отседне при сър Джеймс Стоукс, който е негов приятел, но той не е в града. Адриан не мисли, че е редно да дойде у нас, преди мама да бъде запозната с всичко,

което се случи напоследък. Мислиш ли, че може да остане при теб, докато се оженим, Карл? Само докато получим специалния документ, защото веднага след това възнамеряваме да напуснем Лондон.

В продължение на около минута Карлтън я гледаше слисано.

— Но, Изабел, аз едва познавам този човек.

— Той ти е братовчед.

— Така твърди той — отвърна Карлтън. — След толкова много лъжи това може да се окаже само поредната.

— Та той е като огледално копие на чичо Франсис — намеси се Саймън.

Карлтън ги гледаше с празен поглед и Изабел помисли, че ще им откаже.

— Какво ще каже Одуин, когато разбере, че съм дал подслон на Адриан? За разлика от Куентин, аз не очаквам да наследя неговото богатство, но старецът може да ми създаде големи неприятности, ако се обади на подходящите хора във Външното министерство.

— Можеш да кажеш, че не си знаел — посъветва го Изабел. — Адриан не ти е казал, че е лишен от наследство. А престоят му при теб ще е толкова кратък, че думите ти ще прозвуча напълно правдоподобно.

— Мисля, че Карлтън има право, Бел — обади се Саймън дойде до Изабел и седна на страничната облегалка на креслото ѝ. — Рискът, който поема, е голям. И което е по-важно, какво ще каже Куентин, когато научи, че Карлтън помага на Адриан? Знаеш как ненавижда Адриан. Куентин несъмнено ще се вбеси на Карл за това, че е приютил мъжа, заради когото ти го заряза.

— Ще ми се да видя как ще го стори — войнствено каза Карлтън. — Надявам се, че мога да каня при себе си когото пожелаея.

— В такъв случай отивам да доведа Адриан — заяви Саймън и излезе от салона, преди Карлтън да успее да възрази.

— Допускаш ли, че Куентин ще предизвика на дуел Адриан заради това, че те отне от него? — попита след известно време на размисъл братовчед ѝ. — Не мога да си представя, че ще се примири с това, че си го изоставила, без да потърси някакво удовлетворение или отмъщение за нанесената му обида. Това, което правя, е равносилно на самоубийство, Изабел. Не мога да си позволя да бъда замесен в скандал.

— Необходимо е само да се държиш като американските политици и държавни служители, когато избухне скандал, братовчедо — каза Адриан, влизайки в салона. — Придай си невинно изражение и заяви, че си бил подведен от онзи проклет негодяй.

Карлтън се изправи и пое протегнатата към него ръка.

— Предполагам, че е безсмислено да се преструвам, че този развой на събитията ме радва, но след като Изабел е убедена, че те обича, мога единствено да се надявам, че ще оцениш голямото щастие, с което си удостоен.

— Аз не съм награден трофей, Карл — рязко го прекъсна Изабел.

— Липсват само фанфари, скъпа — каза Адриан с предизвикателна усмивка. — Ти си по-скоро като рядък чистокръвен кон, за чието участие в състезанието се съобщава едва накрая.

Карлтън изслуша тази размяна на шеговити реплики с явна изненада. Нямаше и следа от глупавото изражение и празния поглед, които Адриан си бе придавал умишлено при предишните им разговори. Пред него стоеше един самоуверен мъж е респектиращо излъчване, което издаваше проникателност и интелект.

— Заклевам се, че ще направя всичко, за да не ти създавам неприятности, Карлтън. Признателен съм ти, че ме приемаш под своя покрив при тези обстоятелства. Иска ми се отношенията ни да не бяха такива и съзнавам, че вината за това до голяма степен е само моя. Проклех се хиляди пъти заради глупавата си идея да се преструвам на такъв, какъвто не съм.

Това беше добро начало и Изабел трябваше да признае, че идеята на брат й се оказа много навременна. Решиха Адриан да придружи Саймън и нея до дома на семейство Лейлънд, после да се отбие през къщата на сър Джеймс, за да провери дали няма да успее да влезе в сградата през входа за прислугата, за да вземе обратно дрехите си. Двамата с Изабел решиха тя да каже на лейди Лейлънд само за заблудата, в която Адриан бе успял да убеди всички, и за реакцията на графа, след като бе научил истината. Уговориха се той да отиде у тях след закуска и двамата заедно да й съобщят, че Изабел ще разтрогне годежа си с Куентин и че те възнамеряват да се венчаят до няколко седмици.

В присъствието на камериерката и на Саймън Изабел можа да получи само усмивка от любимия в знак на окуражаване. Застанала на

входа на имението, тя се обърна и видя как каретата се отдалечава. За миг почувства, че смелостта, помогнала ѝ да преживее толкова много обрати през последните два дни, я напусна, но това бе мимолетно усещане. Беше се изправила сама срещу гнева на графа и пак сама се бе справила с Куентин, преди Адриан да се бе притекъл на помощ. За нея бе необичайно да мисли за себе си като за способна и силна жена, поела в свои ръце отговорността за живота си. Въпреки редките моменти на страх, Изабел се радваше на своята новооткрита самоувереност и знаеше, че нищо не е в състояние да я уплаши дотам, че отново да се откаже от нея.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лейди Лейлънд си беше у дома при пристигането на Саймън и Изабел и преждевременната им поява силно я изненада. Изабел не желаше брат ѝ и Кити да присъстват на разговора ѝ с нейната втора майка относно Адриан и поради тази причина обяснението на скорошното им завръщане беше получено едва след като двете се уединиха.

Карълайн Лейлънд възкликна удивено при вестта за това, че Куентин и Адриан едва не се бяха удавили и изрази майчинската си благодарност за това, че Изабел не беше позволила на Саймън да се хвърли в реката, за да ги спаси, което, предвид състоянието му, щеше да бъде невъзможно.

Когато Изабел спомена и господин Лидиард, лейди Лейлънд възкликна:

— О, скъпа моя Изабел, ти беше права, когато каза, че Адриан се представя за такъв, какъвто не е, но ние решихме, че си въобразяваш. Сега се чувствам толкова глупаво. Като се сетя за онази нощ, когато празнувахме рождения ден на татко и за това как обсъждахме изненадващата промяна в маниерите на Адриан, не мога да си представя как съм могла да бъда толкова сляпа. Татко трябва да е бил поразен от промяната, ако, разбира се, вече не е бил усетил играта му — той винаги е толкова проницателен.

— Да — додаде Изабел, — а също и гневен.

Лейди Лейлънд звънливо се изсмя:

— Обзалагам се, че си избрала възможно най-слабата дума. Доколкото го познавам, той направо е бил вбесен или по-скоро е замразил бедния Адриан на кристали.

Изабел въздъхна:

— Не, първото ти предположение беше по-вярно. Дядо беше така бесен, че крещеше на Адриан по начин, който не бях виждала преди.

— Затова пък аз съм го виждала. — При спомена Карълайн леко потрепера. — Беше още по-ужасно, когато изгони брат ми Франсис от

Одзуик. — Тя закри с пръсти устните си при внезапно споходилата я мисъл. — Но той не е постъпил по същия начин с Адриан, нали?

Изабел призна, че графът беше отритнал и прогонил от Одзуик своя наследник.

— Но ти винаги си казвала, че според теб дядо в крайна сметка е съжалил за начина, по който е постъпил с бащата на Адриан, и вероятно ще го приеме, щом гневът му отмине. В края на краищата той трябва да е доволен, че Адриан не се оказа този, за когото го мислеха.

Лейди Лейлънд се съгласи с това предположение, но очевидно не вярваше във вероятността на подобна възможност.

— Татко винаги е бил раздразнителен и с възрастта започват да го дразнят все по-незначителни неща. Но ще видим какво ще стане. — Внезапно осъзна, че Изабел също беше напуснала Одзуик, и то в компанията на Адриан. — Но ти не си се карала с него, нали, скъпа? — разтревожено попита Карълайн.

Изабел осъзна колко безполезно е да крие от втората си майка своята собствена роля в разигралите се събития.

— Страхувам се, че точно това стана. Той наговори на Адриан ужасни неща и аз не успях да се сдържа.

Лейди Лейлънд взе ръцете на Изабел в своите.

— Значи сте се скарали, така ли е, скъпа моя? — В гласа ѝ липсваше и следа от неодобрение. — Трябвало е да си замълчиш. Нали го знаеш какъв е!

— Това не го извинява и не го прави недосегаем за предизвикателства — войнствено се защити Изабел.

— А Куентин? И с него ли си се скарала? — ужасена попита лейди Лейлънд. — Той едва ли е доволен от факта, че си напуснала Одзуик с братовчед му.

С надеждата, че Адриан ще ѝ прости за това, че не е изчакала появата му, Изабел разказа на втората си майка за последното си скарване с Куентин, което беше довело до решението ѝ да сложи край на техния годеж, като при това спести някои от подробностите. Но лейди Лейлънд не можеше да бъде подведена така лесно и реагира побързо, отколкото всеки би предположил. Изабел прибави към разказа си и признанието за своето нараснало през времето на годежа им усещане за нещастие и когато свърши, мащехата ѝ я изненада с въпроса:

— Няма ли Адриан нещо общо с решението ти?

— Влюбих се в него заради добротата и загрижеността му. Мислим еднакво по толкова много въпроси и намираме за смешни едни и същи неща. Между нас вече съществува такава близост, сякаш цял живот сме били близки приятели.

— Възможно е причината за близостта ви да е романтиката и вълнението, които са изчезнали от връзката ви с Куентин — без да укорява, предположи лейди Лейлънд. — Може би е добре да изчакаме малко, преди да отпечатаме във вестниците известието за развалянето на годеща ви, за да си съвсем сигурна, че това ще бъде окончателното ти решение.

— Не — твърдо отговори Изабел. Беше се изморила да защитава решението си да се омъжи за Адриан. — Адриан и аз решихме да се оженим колкото е възможно по-бързо. Съжалявам, че татко го няма, за да даде формалното си съгласие, но вече съм достатъчно възрастна, за да постъпвам както намеря за добре.

Лейди Лейлънд не показа, че е забелязала войнствения тон на Изабел. Тя тихо попита:

— Налага ли се толкова да бързате с женитбата?

Изабел леко се изчерви.

— Не — остро отвърна тя и после изненада самата себе си с думите: — Поне доколкото ми е известно.

— О, скъпа моя — развълнувано възкликна по-възрастната жена. — Баща ти няма да бъде никак доволен. Сигурна съм, че ще обвини мен за случилото се. Нямах ни най-малка представа за това, че в Одзуик двамата с Адриан сте правили любов, в противен случай не бих ви оставила сами, докато той беше там. — В очите ѝ се появиха сълзи и тя се изправи, за да намери носна кърпичка. — Но аз постъпвам прекалено егоистично — каза Карълайн, изтривайки сълзите си с дантелената кърпичка, която извади от едно чекмедже, — като говоря за тези неща, когато ти си тази, за която трябва да съм загрижена.

Изабел се приближи до нея.

— Уверявам те, че няма за какво да се тревожиш. Обичам Адриан, а и той ме обича.

На Изабел ѝ бе нужен почти цял час, за да убеди втората си майка в това, че чувствата ѝ към Адриан са истински, а не са следствие

на гняв, нараненост, чувственост или пък моментно увлечение.

Накрая лейди Лейлънд разбра, че Изабел твърдо е решила да има Адриан и няма да се откаже от намерението си. Когато той ги посети на следващия ден, тя се държа с него много мило, като весело го укори за шегата, която беше изиграл на всички. Избягваше да говори с Изабел за страховете, които изпитваше относно бъдещето им, ако графът се окажеше решен да постъпи с внука си така, както бе постъпил и със собствения си син, но знаеше, че единственият начин да се смекчи изгнаническата им съдба бе останалата част от семейството да показва, че не споделя отношението на лорд Одуин към неговия наследник.

На следващата сутрин, когато се срещнаха отново, Карълайн ги извести, че положението им не е толкова плачевно, колкото се бе опасявала. Тя се съгласи да отпечата в „Морнинг Поуст“ известието за прекратяването на годежа и ги посъветва да избягват обществото до пролетта, когато щяха да се завърнат като съпружеска двойка.

Лейди Лейлънд разговаря със Саймън и Кити и се постара да ги убеди, че колкото и трудно да им е да смятат решението на Изабел за нещо повече от каприз, те трябва да уважават това решение и да приемат Адриан, ако в противен случай не желаят да изгубят благоразположението ѝ.

От двамата по-трудният за убеждаване бе Кити. Тя се разплака, но и Карълайн и Изабел знаеха добре, че причината бе в загубата на романтичката представа за идеалната двойка, която младото момиче бе виждало осъществена във връзката на Изабел и Куентин. Наложиха се да я придумват и заплашват, за да се държи с Адриан ако не другояче, то поне вежливо, но беше очевидно, че за нея Адриан щеше да си остане злият прелъстител, а Куентин — предаденият благороден рицар.

Изабел бе силно оскърбена от поведението ѝ и отначало се изкушаваше да разкрие пред момичето някои от недотам лъскавите истини за Куентин и отношението му към нея, но Адриан, с привичното му абсурдно чувство за хумор, вместо да се обиди, много се забавляваше и скоро я убеди да гледа на нещата от смешната им страна.

Саймън изглеждаше по-примирен с решението на сестра си. Когато Адриан и Карлтън дойдоха за вечеря на следващия ден, двамата се държаха много вежливо, дори сърдечно помежду си. Поведението

им, а също и усилията, които втората ѝ майка бе положила, караха Изабел да се съмнява в опасенията си, че Адриан никога няма да получи топъл прием в средата на семейството ѝ.

Нищо не помрачи радостта ѝ от неочакваното откритие до следобедна на следващия ден. Беше напълно неподготвена за смута и бедите, които щяха да ѝ донесат идните няколко дни. Докато се ровеше из дрехите в един от гардеробите, ѝ съобщиха, че господин Ренвил чака в приемната.

Не очакваше Адриан. Той изглеждаше много зает със срещите си с адвоката, който беше наел да оформи приемането на правата му на наследник. Освен това се занимаваше и с въпроса за разрешителното, въпреки че Карлтън бе предложил услугите си за решаването на този проблем.

Тя бързо слезе долу, като се надяваше, че неочакваното му посещение бе свързано с добри вести във връзка с придобиването на документа. Известието за прекратяването на годежа ѝ с Куентин бе излязло в „Морнинг Поуст“ предния ден и сега на дневен ред оставаше бракът ѝ е Адриан.

Тя влезе в салона и приветливата ѝ усмивка увяхна на устните ѝ. От едно от креслата се изправи Куентин. На масата до него лежеше брой на „Морнинг Поуст“ и Изабел се почувства неподготвена за предстоящото противопоставяне, особено предвид неговата неизбежност. Лейди Лейлънд и Кити бяха отишли на гости на някаква по-възрастна сродница, а Саймън бе излязъл с приятели, така че нямаше надежда неприятната им среща на четири очи да бъде предотвратена от появата на някой от членовете на семейството. При спомена за последната среща е него Изабел си даде сметка, че ще са ѝ нужни нови запаси от самоувереност, за да се изправи съвсем сама срещу Куентин.

Той не изгуби много усилия за проява на галантност. Взе вестника от масата и го протегна пред лицето ѝ.

— Какво, по дяволите, е това, Изабел? — Гласът му звучеше обвинително.

Изабел дори не погледна вестника.

— Това е съобщението за разтрогването на годежа ни.

— Не ти ли мина през ума, че аз може да имам правото да ми съобщиш за намерението си, преди да се наложи да изстрадам

унижението да науча всичко от вестника? — процеди той през зъби.

— Оставих ти писмо, в което те известих за края на връзката ни. Върнах ти и пръстена. Това, мисля, е достатъчно, за да те подготви за случилото се. Но смятам, че с чиста съвест можех да не правя нито едно от тези две неща — беше очевидно, че между нас вече всичко е свършено — отговори тя, като се стараяше гласът ѝ да звучи равно и безстрастно.

— О, разбира се, давам си сметка, че беше разстроена — посмекчи тона той, — но си мислех, че само се опитваш да ме накажеш заради кавгата ни. Не съм предполагал, че написаното в писмото може да се окаже вярно.

Изабел се почувства така, сякаш току-що го бе видяла за пръв път. Той безспорно беше изключително красив и елегантен, въпреки че чертите на лицето му бяха загрозени от сърдитото му изражение. В момента не можеше да си представи защо в миналото фактът, че беше избрал измежду всички останали именно нея, бе в състояние да премахне всичкия ѝ гняв и болката, които ѝ причиняваше.

Но този път беше съвсем различно. Не изпитваше никакво удоволствие да го наблюдава. Не чувстваше гняв, нито презрение или горчивина заради изгубените по негова вина години от живота си. Не изпитваше никакви чувства към него. За първи път бе напълно уверена, че вече не го обича. Думите му извикаха само удивление от факта, че той се опитва да заблуди самия себе си.

— Вярно е, иначе не бих го написала. Много добре знаеш, че между нас се случи нещо повече от скарване, Куентин. — Устните ѝ се свиха в презрителна усмивка. — Но навярно си бил прекалено пиан, за да си спомняш.

— Разбира се, че бях пиан. — В гласа му не прозвуча извинение. — Какъв по-добър начин да отпразнувам победата над дивака! За бога, Изабел! Нали не искаш да кажеш, че ме заряза само защото имах повод за радост?

— Ти се опита да ме изнасилиш — каза тя със студен, равен тон.

Куентин отбегна погледа ѝ, след което захвърли вестника върху масата.

— Не ставай смешна, Изабел. Не превръщай в мелодрама един невинен мой опит да правя любов с теб. Нима можеш да ме виниш, че

съм действал малко прибързано? Сгодени сме от толкова време и мисля, че успях да бъда повече от търпелив.

— Мислих за връзката ни и стигнах до извода, че двамата с теб не си подходяме, Куентин. Съжалявам за това, че трябваше да се разделим по такъв начин, но раздялата е единственият изход и за двама ни.

Той слушаше официалния ѝ тон и очевидно не вярваше на ушите си.

— По дяволите, Изабел! Ти се шегуваш.

Видяла объркването му, тя смекчи тона си.

— Напротив, не се шегувам. От доста време усещах, че това ще се случи, но самата аз не вярвах в промяната на чувствата си.

— Но моите чувства не са се променили, уверявам те. Защо? Защо постъпваш така? — Лицето му внезапно помръкна. — Заради дивака, нали? — Той силно я стисна за китката на ръката. — Спиш с него, нали?

Безразличието на Изабел отново се превърна в гняв.

— Не е заради Адриан. Дори той да ме напусне още утре, пак няма да стана твоя жена.

— Наистина ли вярваш, че ще станеш негова жена, след като вече те е имал? — Силно я дръпна към себе си. — Съвсем скоро ще разбереш колко неизгодна е размяната ти, като те изостави сама с издут корем.

— Ти си отвратителен. — Очите ѝ хвърляха огнени искри. — Каза, че ме обичаш, но повече те е грижа за конете ти, отколкото за мен. Не се интересуваш от нищо и от никой, а само от себе си. Питаш се защо не искам да се омъжа за теб. Аз пък се чудя как въобще съм могла да искам да бъда твоя жена.

Лицето му пребледня, но после отново яростно се зачерви. Той пусна ръката ѝ и с безстрастен глас каза:

— Щом това е мнението ти за характера ми, тогава късметлията при раздялата съм аз. Предполагам, че ти дължа благодарност, но се съмнявам, че заслужаваш дори това.

Той се обърна и напусна стаята, като на излизане така силно затръшна вратата, че картините по стените се раздвижиха от трясъка.

Изабел се върна в стаите си, за да се преоблече за излизане и заръча на Доли да изпрати лакей за кабриолета, тъй като лейди

Лейлънд беше взела закритата карета. Даде указания на кочияша да кара към квартирата на Карлтън с надеждата да завари там Адриан, но не й провървя — не намери нито един от двамата.

Вместо веднага да се върне вкъщи, тя заповяда на кочияша да кара към Хайд Парк. По време на сезона това би било равносилно на лудост, но тъй като отбраното общество беше напуснало Лондон, вероятността да се натъкне на някой близък познат беше съвсем малка. От завръщането си от Одзуик почти не бе излизала навън от къщата, както и след публикуването на известието за разтрогването на годеща.

Паркът се оказа почти пуст, а промяната на обстановката и чистият въздух повдигнаха настроението й. Бяха поели обратно към къщи и бяха достигнали до изхода на парка, когато вниманието й бе привлечено от трима ездаци, които бяха спрели конете си край пътя и разговаряха помежду си. Когато кабриолетът ги доближи, Изабел видя, че единият от тях е Адриан. Тя заръча на кочияша да спре, щом се изравнят с тях, и топлата заговорническа усмивка на Адриан я накара да забрави за рисковете, на които ги излагаше подобна среща.

Единият от мъжете, с които Адриан бе разговарял до този момент, беше господин Лидиард, а другият й беше непознат. Адриан й го представи като господин Еймс-Хардинг. Господин Лидиард, който в Одзуик се бе държал подчертано сърдечно, днес я заговори е неестествено официален тон и след задължителния разговор на най-общи и неангажиращи теми се извини и побърза да си тръгне в компанията на господин Еймс-Хардинг.

— Зарязала си благоприличието в името на глътка чист въздух.
— Адриан се усмихна и се наведе от седлото, за да докосне ръката й.

— Не очаквах да срещна човек, който да ми задава неудобни въпроси, но ето че съм грешила — сухо отвърна Изабел. — Отбих се у Карлтън с надеждата да те заваря. Мама и аз те каним на чай, ако нямаш други ангажименти естествено.

— За мен ще бъде удоволствие. Ще ви придружа до къщата, щом и без това почти сте стигнали, но после ще ви помоля да ме изчакате да върна коня в конюшната и да сменя дрехите си.

Изабел трябваше да скрие нетърпението си, поне пред кочияша, но очите й успяха да предадат на Адриан смисъла на желанията й, а той, на свой ред, безгласно я увери, че няма да се забави повече от

половин час. И тъй като не беше възможно да изкаже с думи посоката на мислите си, Изабел подметна:

— Не предполагах, че господин Лидиард е пристигнал в града, а ти?

— Аз знаех — призна Адриан. — Срецнахме се, докато наемах пощенския екипаж, и той ми каза, че тръгва за Лондон още на следващата сутрин. Нямам търпение да разгледа града и не възнамерявал да изчака тръгването на леля си и чичо си.

— Но не се ли карахте преди малко — преди аз да се появя? — Изабел се сети за резкия тон на Лидиард.

За нейна изненада Адриан се засмя с глас.

— Не, разбира се, че не. Не изглеждаше особено радостен, когато ги застигнах и наруших уединението им. Но всъщност отначало не разпознах него, а спътника му — господин Еймс-Хардинг, с когото двамата с Карлтън вечеряхме снощи. Той също работи във Външното министерство и доколкото разбирам, е протеже на Карлтън.

— Да, Карлтън наистина има навика да взема начинаещи млади служители под своя закрила. Според дядо постъпва доста предвидливо, като се обгражда с подчинени, които да имат причина да са му благодарни. А той е в състояние да извлече полза и от най-невинния акт на благотворителност.

Кабриолетът най-сетне спря пред дома на семейство Лейлънд и Адриан се раздели с Изабел, като повтори обещанието си да не се бави повече от половин час. Докато чакаше, младата жена започна да нервничи, защото втората ѝ майка можеше да се появи всеки момент, а тя отчаяно се молеше да има възможността да остане насаме с него поне за пет минути. Поканата за чай беше само предлог да дойде на гости, но Адриан се бе облякъл в елегантен жакет от фин тъмносин плат и светлорозови панталони, които прилепваха към мускулестите му крака подобно на втора кожа. Мерит, икономът, въведе Адриан в салона, където Изабел вече го чакаше и той благоприлично се наведе и ѝ целуна ръка, сякаш посещението му наистина беше напълно официално.

— Благодаря ти, Мерит, това е всичко. Щом лейди Лейлънд се върне, предайте ѝ, че я чакаме и тогава пригответе чая и ни го внесете. — Икономът се поклонил и излезе. Веднага щом вратата се затвори зад него, Изабел се обърна към Адриан и се хвърли в прегръдките му. Той

я притискаше към себе си и я обсипваше с целувки, като безмълвно я уверяваше, че между тях нищо не се е променило. На нея ѝ се искаше да му разкаже за срещата си с Куентин и да разбере след колко време могат да се надяват да напуснат Лондон, но той я притегли към канапето и тези нейни тревоги изведнъж напуснаха мислите ѝ.

Те се целуваха и галеха в продължение на няколко минути, като си шепнеха любовни думи, докато накрая Адриан не попита дръзко:

— След колко време трябва да се появи лейди Лейлънд? И има ли вероятност да ни обезпокоят, преди тя да се върне?

Изабел разбра посоката на мислите му и едновременно бе шокирана и възбудена при мисълта да правят любов в златния салон на мащехата ѝ посред бял ден, с всичките рискове, на които това ги подлагаше. Но го желаше не по-малко, отколкото той нея и забрави за дискретността, давайки му отговорите, на които се бе надявал.

След по-малко от тридесет минути в стаята влезе лейди Лейлънд, все още в облекло за излизане. Изабел седеше на края на канапето, а Адриан се беше отпуснал в едно от креслата срещу нея. Външният вид на дрехите им беше изряден, по лицата им нямаше и най-малка следа от чувство за вина. Изабел беше съвсем леко зачервена, но това не пристъпваше границите на нормалното предвид изключително светлия цвят на кожата ѝ.

— Мерит ми съобщи, че вече сте тук, Адриан. — Карълайн Лейлънд се усмихна, докато той ѝ целуваше ръка. — Надявам се, Изабел ви е поканила да останете за чая.

— Да, беше така добра — официално отговори Адриан.

— Ще предам на Мерит да приготвят чая и ще се присъединя към вас колкото мога по-скоро. Кити отново има главоболие и на връщане се наложи да спираме няколко пъти каретата, заради което и закъсняхме. Ще я сложим да си легне и ще се върна при вас. — Тя се усмихна съучастнически на Изабел, защото очевидно си даваше сметка, че отсъствието ѝ им предлагаше още няколко минути насаме.

Адриан отново седна в креслото си и погледна Изабел с доволна и мързелива усмивка.

— Ако внезапно отвори вратата след една-две минути, смятам, че би се изненадала да не ни завари прегърнати. Как мислиш, колко минути ще ѝ отнеме да се преоблече?

Изабел се изчерви още повече.

— Не мога да повярвам, че приех предложението за женитба на такъв безсрамен развратник — каза тя, искрено удивена от думите му.

— Аз — безсрамен? — театрално се възмути той. — Бих казал, че това е несправедливо обвинение, отправено от изоставена жена с леко поведение, която на два пъти вече ме прелъстява въпреки почтените ми намерения.

— Намеренията ти бяха доста непочтени още от първия ден на нашето запознанство — отвърна тя.

— О, дори и преди това — каза той, като имаше предвид нощта във Воксхол, когато я бе целунал за пръв път.

— Според Куентин намеренията ти и сега не са кой знае колко почтени. Видяхме се тук днес и той изглеждаше доста разстроен заради известието във вестника. Мисли, че няма да ме искаш за съпруга, щом съм изоставила целомъдрието си още преди официалната церемония.

Адриан изглеждаше поразен от думите ѝ.

— Нима вярваш, че и на мен това не ми е минавало през ум, но ето че на братовчед ми му е дошла истински добра идея. Предполагам тогава, че мога да върна това в „Рандъл и Бриджис“ и да си поискам парите обратно. — Той извади от един вътрешен джоб малка кутийка. Изправи се и седна на канапето до Изабел, като ѝ подаде кутийката. — Реших, че няма да бъде удачно да ти го дам, преди известието да излезе във вестника.

В кутийката имаше нежен пръстен с диаманти и сапфир, който беше с цвета на очите на Изабел. Адриан сложи пръстена на ръката ѝ и я целуна продължително. След още няколко минути, които запълниха със същото това занимание, той я помоли да му разкаже за срещата си с Куентин.

Изабел предаде накратко случилото се, но видя, че докато говореше, погледът на Адриан помръкна и лицето му прие познатото изражение, което според нея беше белег, че той се опитва да прикрие прилив на силни чувства.

— Да бъде проклет и да гори вечно в ада! — каза Адриан, щом Изабел свърши разказа си. — Да се опита да прехвърли върху теб вината за това, че е съсипал живота ти — не мога да му го простя. Мисля, че повече не бива да разчитаме на мълчанието му. Ако се окажеш права в преценката си, той на всяка цена ще се опита да ни

навреди, особено предвид факта, че това ще го сближи с Одуин. Затова за нас става още по-важно да се оженим и да напуснем Лондон колкото може по-скоро.

Лейди Лейлънд влезе в стаята и Изабел побърза да ѝ покаже годежния пръстен, който Адриан ѝ беше дал. Карълайн я увери, че очите ѝ никога не са виждали по-красив пръстен.

— Сега остава само специалният документ, за да бъде всичко, както си му е редът. — Тя прегърна Изабел. — Толкова искам двамата с Адриан да се съберете и да бъдете щастливи колкото е възможно по-скоро.

— Тъкмо за това говорехме и ние преди малко.

— Карлтън, изглежда, среща повече трудности, отколкото е очаквал, в изготвянето на разрешителното — каза Адриан. — Не знам за този документ повече от това, че е абсолютно задължителен, за да бъде бракът ни напълно легален. Но Карлтън разбира повече от мен и предполагам, че трябва да оставим въпроса в негови ръце.

На Изабел не ѝ бе минавало през ум, че е възможно Карлтън напълно съзнателно да се опитва да осуети брака им, като не изпълнява поетото обещание да се погрижи за така нужния документ, и за първи път си зададе въпроса дали това е причината за забавянето. Нещо в гласа на Адриан ѝ подсказа, че и на него тази мисъл не му е съвсем чужда.

Лейди Лейлънд, на свой ред, даде да се разбере, че подобен вариант и на нея ѝ се струва вероятен. В думите ѝ звучеше повече съмнение, отколкото сигурност:

— Мисля, че Карлтън много добре знае какво трябва да се направи за получаването на документа. Той винаги е наясно с правните въпроси.

— Ще ми се и аз да бях толкова сигурна — притеснено каза Изабел. — Не ми се иска да мисля, че нарочно ни подвежда по толкова важен за двама ни с Адриан въпрос, но си спомням, че когато му казах за намерението ни, той ме посъветва добре да обмисля всичко, преди да предприемам толкова важна стъпка. Напълно възможно е да мисли, че го прави за мое добро.

— Може би просто трябва да се консултирам с адвоката, който наех да уреди получаването на наследническите ми права — предложи

Адриан, но лейди Лейлънд го посъветва да не прави това за нищо на света.

— Знам, че адвокатите действат напълно коректно и ще получите правилен съвет, но не е тайна, че в адвокатските кантори работят служители, които не намират нищо лошо в това да продават слухове на вестниците.

Адриан си даде сметка, че вестта за намерението им да се оженят толкова скоро след прекратяването на годежа би се разпространила светкавично и затова реши да не настоява с предложението си.

— Но затова пък мога да ида до Дорсет и да потърся помощта на сър Джеймс. Доколкото знам, неговият брат е добър адвокат и той може да ни посъветва как да постъпим.

Един слуга внесе таблата с приборите за чай и разговорът се прехвърли върху по-общи и неангажиращи теми, докато накрая Адриан се изправи с намерението да си тръгва. Изабел отпрати към втората си майка умоляващ поглед и лейди Лейлънд начаса си спомни, че е забравила уреждането на неотложен свой ангажимент.

Когато отново останаха сами, Адриан прегърна Изабел и устните им се сляха в продължителна целувка, която трябваше да компенсира дългия период от време до следващия път, когато отново можеха да бъдат заедно сами. Тя още не знаеше, че този следващ път щеше да дойде доста по-късно, отколкото можеше да предположи.

— Смятам утре да замина за Стоукс Хол, Бел — каза той. — Мисля, че наистина се налага да се заема лично аз с въпроса за документа. Смятам да не наемам екипаж и да отида сам на кон, а и няма да ми отнеме повече от ден и половина. Ако Джейми пожелае да се върне с мен в Лондон или ако може по някакъв начин да ми помогне да се сдобия с документа, ще се видим след не повече от седмица.

Макар да си даваше сметка, че е нелепо, Изабел внезапно бе обхваната от страх, че в негово отсъствие може да се случи нещо ужасно и тя никога повече няма да го види.

— Адриан, взemi me със себе си — помоли го.

Той долови безпокойството в гласа ѝ и се опита да я успокои.

— Знаеш, че на мен също ми се иска да не се разделяме, Изабел, но сама разбираш, че при тези обстоятелства не мога да те взема със себе си, а и не мога да те оставя в странноприемница, за да те посещавам, когато само на мен ми се прииска. Въпреки че — добави

той замислено — в гората край Стоукс Хол има една изоставена къщичка, която преди се е използвала от лесничейте. Видях я при предишното си посещение и много ми хареса — човек може да си живее там и никой да не подозира за това. Струва ми се идеално, ако ти, разбира се, нямаш нищо против да я делиш за няколко дни с катеричките и полските мишки.

— Поне ще съм сигурна, че няма да остана гладна — игриво го иронизира тя.

Той нежно хвана главата ѝ в дланите си.

— Съмнявай се във всичко, свързано с мен, Изабел, но никога не се съмнявай в това, че те обичам и че искам да прекарам остатъка от живота си с теб. — Целуна я и като сложи длани на кръста ѝ, каза: — След като се върна, нищо повече няма да ни раздели, обещавам ти.

Последните му думи, макар и силно хиперболични, ѝ прозвучаха толкова романтично, че очарована, тя го остави да си тръгне, забравила за предишните си лоши предчувствия.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изабел не бе в състояние просто да чака безучастно, докато други решават съдбата ѝ, и затова още на сутринта, когато Адриан замина за Дорсет, изпрати на Карлтън бележка, в която го канеше да я посети, като възнамеряваше да разбере дали той наистина съзнателно създава пречки за получаването на разрешителния документ. В отговор младежът се извини, че е възпрепятстван поради важни срещи с министър-председателя и министъра на външните работи и обеща да я посети при първа възможност. Тя веднага предположи, че отказът му е част от подвеждащата му стратегия, но не ѝ оставаше нищо друго, освен да си наложи търпение и да изчака появяването му.

Два дни по-късно Карлтън най-сетне дойде в дома на семейство Лейлънд.

Заедно с втората си майка и Кити Изабел подреждаше чаршафи, когато един от слугите влезе и извести за пристигането му. Лейди Лейлънд се надигна, за да я придружи, но Изабел помоли да я оставят насаме с Карлтън за малко. След като получи съгласието на майка си, тя се отправи към златния салон, но намерението ѝ бе осуетено, защото там вече беше Саймън и разговаряше с Карлтън за някакъв кон, който Карлтън смяташе да купува от свой познат. Изабел помоли брат си да ги остави сами, но той се обиди и гостът го защити. Изабел реши да не губи времето си напразно и премина направо на въпроса за разрешителното.

Карлтън буквално я вбеси с признанието си, че не бе положил особени усилия за добиването на така нужния документ.

— Не мисля, че идеята е особено добра, Бел — със спокоен глас продължи той и за първи път сред думите, с които Изабел бе склонна да определи характера му, се появиха и епитетите „надут“ и „самомнителен“. — Ако греша, времето ще покаже, че грешката не е особено голяма. Но ако се окаже прав — тогава ще ти бъдат спестени много излишни сблъсъци и проблеми, за които в момента нищо не подозираш.

Изабел настоя той да изясни какво иска да каже с това, но неговият отговор прие формата на въпрос.

— Според теб Адриан познава ли се добре с Том Лидиард?

— Не, мисля, че не — без колебание отговори тя. — Дори когато онзи ден се срещнаха, той не го позна, преди самият господин Лидиард да му напомни, че са се срещали. Защо?

— Аз останах с друго впечатление — намеси се Саймън. — Когато за пръв път ги видях заедно, се гледаха особено, сякаш си правеха някакви знаци. Дори си помислих, че вероятно имат уговорена среща.

— Саймън, престани да си измисляш — взмути се сестра му. — Ако беше видял или си беше помислил нещо такова, нямаше да се стърпиш и отдавна щеше да си ни го казал, особено след като показва, че смяташ Адриан виновен за инцидента.

Изабел откри с изненада, че Карлтън слушаше брат ѝ с внимание и очевидно намираше измислиците му за правдоподобни.

— Мислиш ли наистина, че Адриан може все пак да е виновен за инцидента? — обърна се той към Саймън.

Момчето не бе очаквало да се вслушат в думите му и повтори предишните си нелепи обвинения срещу Адриан.

— Тогава ми се виждаше съвсем естествено — отговори той, като избягваше да гледа Изабел в очите. — Бел се опита да ме убеди, че греша, но все още мисля, че е напълно възможно. — Разпаленото му въображение го накара да продължи: — Да не забравяме, че той ни излъга още в самото начало и причината, която изтъква в свое оправдание, не изглежда много убедителна. Истинската причина вероятно е съвсем друга и дори да не се е опитвал да лиши Куентин от наследническите му права, възможно е да е някакъв шпионин или нещо такова.

— Саймън, само ти с абсурдното си въображение си в състояние да помислиш подобно нещо — укори го тя.

Но Саймън тепърва се беше разпалил и нямаше намерение да спира да говори.

— Адриан може да е разчитал на впечатлението, което прави, може да е искал да го считаме за глупав и невъзпитан, за да го мислим за безобиден и да не се усъмним в истинските му намерения.

— И до колко държавни тайни имаш достъп ти, Саймън? — саркастично попита Изабел.

— Нямах предвид себе си естествено. Но да не забравяме например Карлтън — отговори той. — Ами ако онези документи не са се изгубили, а Адриан ги е взел, за да ги прочете и после не е успял да ги върне преди заминаването на Карлтън от Одзуик? Дори може тайно да ги е предал на Лидиард. Та нали Карлтън бе споменал, че документите, които носи със себе си, са свързани с войната със Съединените щати.

— Ставаш смешен, Саймън — строго го сръза тя. — Адриан трябва доста добре да е бил информиран още преди да пристигне, за да изготви толкова сложен план.

— Може да е научил това, което го е интересувало, от приятеля си сър Джеймс Стоукс. Та нали са се срещали в Съединените щати, а и той има собственост там и може би симпатизира на американците.

Изабел погледна умолително Карлтън, защото беше очевидно, че брат ѝ нямаше намерение да свършва с нелепите си предположения. Карлтън правилно прочете погледа ѝ и сръза Саймън:

— Стига толкова — това вече са фантазии. Да злословиш по адрес на американския си братовчед, който не би те съдил за клевета, е едно, но ако те чуе сър Джеймс, можеш да бъдеш сигурен, че няма да постъпи толкова милостиво.

— Но нима не мислиш, че у Адриан има нещо гнило? — нас тоя Саймън.

— Мисля, че разстройваш сестра си с тези свои фантазии — с по-твърд тон добави Карлтън. — Аз също не съм във възторг от факта, че Изабел е избрала за съпруг човек, за когото знаем толкова малко, но тя е достатъчно голяма, за да взема решенията си самостоятелно.

Саймън се почувства с подрязани криле от смъмрянето и не след дълго се върна при книгите си. Когато той излезе Изабел изрази пред Карлтън неодобрението си от отказа му да им съдейства, а той отвърна, че никога не е давал недвусмислено обещание да го направи.

После се изправи и каза, че трябва да бърза за среща с министър-председателя и министъра на външните работи преди вечеря. Взе шапката, ръкавиците и бастунчето си, но Изабел постави ръка на рамото му и попита:

— Не обръщаш внимание на измислиците на Саймън, нали, Карл?

Той успокояващо сложи ръка върху нейната.

— Самият аз от време на време ставам жертва на собствената си изобретателност. Мисля, че един ден всички ще се червим, ако реши да публикува измислените си истории. — Целуна ѝ ръка и се сбогува. След четвърт час Изабел си даде сметка, че той беше избягнал да даде отговор на въпроса ѝ и не беше обяснил странното си любопитство за познанството между Адриан и господин Лидиард.

Изабел не очакваше появата на Адриан в близките няколко дни, но късно същата вечер той се върна в Лондон. Когато пристигна в дома на семейство Лейлънд, часът вече беше почти единадесет. Той помоли обаче да се срещне не с Изабел, а с Карълайн. Саймън и Кити вече се бяха прибрали в спалните си, но Изабел и втората ѝ майка още не си бяха легнали и Мерит, по чието лице се четеше неодобрение, го въведе в приемната.

— Покорно моля да ме извините, госпожо. — Адриан се приведе и целуна ръка на лейди Лейлънд. — Дори дивак като мен съзнава, че е извънредно неприлично да прави посещение в толкова късен час, но съм принуден да моля за гостоприемството ви. — Обърна се и целуна Изабел по устните.

— Но защо се връщаш толкова скоро? — попита го Изабел. — За толкова кратко време си могъл само да стигнеш до Стоукс Хол и веднага да тръгнеш обратно.

— Това се казва радушен прием, няма що. — На лицето му се четеше обида. — Мислех, че ще се зарадваш да ме видиш толкова скоро след като се разделихме, любима.

Любимата му се престори, че не е чула духовитата му забележка. Тя го настани до себе си на едно от канапетата.

— Повече бих се зарадвала да науча, че в рамките на един час си успял да убедиш сър Джеймс да се върнете заедно в Лондон, но това никак не ми изглежда вероятно.

Адриан въздъхна.

— Сър Джеймс го няма в Стоукс. Заварих само иконома и няколко души от прислугата и никой не знаеше къде може да бъде намерен. Според тях бил на гости на свои приятели, но според хората му в Лондон се бил върнал в Стоукс, така че нямам представа къде

може да е всъщност. Икономът му каза, че го очакват до две седмици. Предпочетох веднага да се върна, за да не те карам да се притесняваш.

Лошите предчувствия при раздялата им отново обхванаха Изабел. Сякаш зла сила осуетяваше плановете им. Тя му каза за признанието на Карлтън, че не е проявил особено старание в набавянето на документа за женитбата им.

— Ще гледаме да минем и без неговата помощ. — В гласа му не личеше загриженост. — Между другото дошъл съм да моля за подслон за през нощта.

Лейди Лейлънд очевидно беше очаквала подобна молба, но въпреки това изненадано попита:

— Нима и Карлтън отсъства от града?

— Не! — отвърна Адриан и добави с безпристрастен глас: — Но имаше гости и реших да не му се натрапвам с присъствието си тази вечер.

— Но те едва ли са имали нещо против да се присъедините към тях. — Лейди Лейлънд не бе усетила двусмислеността на думите му. — Предполагам, че става въпрос за негови колеги от Външното министерство. Вероятно присъствието ви е щяло да разнообрази скучните им разговори.

— Дори и така да е, може би са обсъждали въпроси от личен характер, мамо — намеси се Изабел, която веднага се досети, че става въпрос за друг тип гости.

Лейди Лейлънд видя, че Адриан се усмихва, а фиксирацията поглед на Изабел я накара да разбере за какво гостуване става въпрос. Тя леко се изчерви и побърза да каже:

— О, напълно е възможно. Трябваше да се досетя. — След това върна разговора върху молбата на Адриан и го увери, че за нея е радост да му предложи гостоприемството на къщата. Безпокоеше я мисълта, че той може да прояви недискретност и да прекара нощта в стаята на Изабел, но притесненията ѝ се оказаха напразни. Адриан не посети Изабел в ранните часове на утрото.

Следващата среща между двамата се състоя едва на масата за закуска на сутринта. Изабел се чувстваше разочарована, но гордостта и предположението, че прекалява в очакванията си, я бяха въздържали да го потърси сама.

Веднага след закуската Адриан се затвори с лейди Лейлънд в една от стаите, после се върна при Изабел, която свиреше на пианото. Тя беше решила да не му натрапва сърдечността си и се въздържа от мисълта да се хвърли в прегръдките му. Адриан я дари с топлата си усмивка, но и той не я вдигна от стола ѝ, за да я вземе в обятията си.

— Разговарях с лейди Лейлънд и заедно решихме, че е най-добре да остана тук до деня на брака ни. Между мен и Карлтън няма вражда, но и на двамата ни ще бъде по-удобно, ако не живеем повече заедно.

— Мислех, че сте се уговорили за всички подробности около съжителството ви. — Изабел вдигна очи.

Адриан сви рамене и после седна на едно от креслата с гръб към пианото. Пръстите на Изабел бяха застинали над клавишите и тя погледна надолу, за да скрие от него копнежа в погледа си.

— Той ми няма доверие — без заобикалки обясни Адриан. — Вероятно вината за това е отчасти и моя — нали лъгах пред всички ви още в самото начало. Но явно се е повлиял и от измислиците на Саймън. Пази проклетите си документи така, сякаш в момента, в който ми обърне гръб, ще се хвърля отгоре им.

— Саймън отново е започнал да измисля разни истории за теб — каза Изабел.

— Това, изглежда, те тревожи, скъпа моя. — Адриан улови загрижеността в гласа ѝ. — Нима Саймън е успял да убеди и теб, че съм пропаднал човек?

— Разбира се, че не. Но ми се иска по-скоро да се оженим и да напуснем Лондон. — Тя се извърна, за да вижда ясно лицето му. — Знам, че звучи глупаво, но плановете ни срещат трудности и се страхувам, че може никога да не успеем да се съберем и заживеем заедно.

Адриан се изправи, протегна ръка и я притегли към себе си. Тя стана и най-сетне се озова в силната му прегръдка. Целуваха се и си разменяха любовни думи в продължение на няколко минути, докато най-накрая Адриан отстъпи назад и с явно нежелание я задържа на една ръка разстояние от себе си.

— Това е краят на нашите непристойни отношения, госпожице Лейлънд — строго каза той. — Дадох на майка ви обещание да не върша скандални неща под покрива на този дом в замяна на съгласието

й да ми даде подслон за постоянно и мисля, че е крайно порочно от ваша страна да ме изкушавате така безсрамно.

Изабел се засмя и се изчерви.

— Не е възможно да ти е говорила такива неща.

— Не е говорила, но се подразбираше — призна той. — Смисълът на „съветите“ й беше доста прозрачен. — Виждайки, че веселото настроение на Изабел бе на път да се превърне във възмущение, той бързо добави: — Няма да бъде задълго, скъпа, обещавам ти. — Целуна я и после отново решително се отдръпна назад. — Мисля, че от този момент нататък е добре постоянно да бъдем в нечия чужда компания, в противен случай няма да мога да спазя обещанието си.

Изабел изпитваше смесени чувства относно сключената от Адриан сделка. От една страна, щяха да бъдат по-дълго време заедно, отколкото по време на гостуването му у Карлтън, но от друга страна се чувстваше засегната от факта, че той с такава лекота се отказваше от физическата близост помежду им, докато самата тя се измъчваше да бъде толкова близо до него и да не може да го прегръща, да го целува и да споделя с него изключителното удоволствие, което я бе научил да очаква при правенето на любов.

Адриан й каза, че възнамерява да говори с адвоката си въпреки възраженията на втората й майка. Но когато опита да се свърже с него, му съобщи, че адвокатът отсъства от града и ще се върне към средата на следващата седмица.

— Мисля, че и аз започвам да вярвам в съществуването на зла сила, която пречи на плановете ни — сподели той с Изабел, когато се завърна от посещението си. Колкото до нея, тя вече не се съмняваше, че това наистина е така.

В ранните часове на вторника на следващата седмица Адриан доказа, че стоическият контрол, който упражняваше над желанията си не беше непобедим.

Изабел бе заспала дълбоко от момента, в който си легна и малко преди два часа внезапно се събуди и видя мъжки силует, който се очертаваше на пердетата на прозореца. В следващия момент осъзна, че това е Адриан. Той се приближи към леглото й и седна до нея.

— Научих една тъжна истина за себе си — с печален глас й съобщи младият мъж. — Намеренията ми са добри, ала плътта ми е

слаба.

Изабел не се бе събудила напълно, но усети как нежните клонки на страстта се обвиват около тялото ѝ.

— Тогава е възможно да се озовеш на пътя към ада — отвърна тя. — Ако не за друго, то като наказание за проклетите ти метафори.

— Без съмнение — съгласи се той. — Защото от този момент смятам да се наслажда на рая. — Наведе се и я целуна невъздържано, като ѝ показа, че възбудата му е достигнала крайната си точка.

Той беше напълно облечен и Изабел усети при целувката вкус на алкохол.

— Ти си пил — каза тя, като не успя да притъпи обвинението в гласа си.

— Аз не съм Куентин, Бел — промълви той. — Ако съм пиан, то е само от страст по теб. Искаш ли да те оставя да спиш?

Изабел се почувства малко засрамена от намека си.

Надигна се, обвила ръце около врата му, и го притегли по-близо.

— Искам да спя, но не сама, а с теб.

Адриан не изчака по-красноречиво насърчение и не след дълго двамата вече лежаха голи между чаршафите, вкопчени един в друг и шепнещи думи на страст и любов, докато накрая удоволствието ги успокои и приспа.

Изабел не очакваше да завари Адриан в леглото си, когато се събуди, и наистина него вече го нямаше в стаята.

Утрото беше слънчево и свежо, в унисон с настроението ѝ. Изабел бе преизпълнена с приятни чувства и енергия и последното нещо, което ѝ се искаше да прави, бе да прекара деня в монотонна домакинска работа в компанията на втората си майка и Кити. Тя се облече, твърдо решена да склони Адриан да я придружи при разходката на кон из парка, която смяташе да направи въпреки опасността от среща с питащи и недоумяващи погледи.

Адриан бе повече от съгласен и съвсем скоро те вече яздеха из Хайд Парк. Не беше студено, но духаше лек вятър и двамата решиха, че малко галоп няма да се отрази зле нито на тях, нито на конете. В този ранен час и по това време на годината имаше много малко ездачи и липсваше опасност да срещнат познати, които да станат свидетели на осъдителното им поведение. Пред тях се появи жив плет, зад който дърветата растяха по-нагъсто, отколкото в тази част на парка, от която

идваха. Изабел се спря и с удоволствие проследи красивия прескок на Адриан и неговия кон. Самата тя не бе лош ездач, но си даде сметка, че собственият ѝ престиж не може да се мери по съвършенство с неговия.

На връщане решиха да заобиколят по пътеката за езда. В парка вече се забелязваха повече ездачи, виждаха се и пешеходци и затова решиха, че е време да се прибират.

Бяха вече на самата улица, когато пред тях се появи Карлтън. Той ги поздрави и те насочиха конете в негова посока. Изабел прецени, че изглежда още по-уморен от предишната им среща. Лицето му беше изпито, сякаш някаква тежка грижа го мъчеше.

— Страхувам се, че имам лоши новини за вас. — Карлтън отправи думите си и към двамата. — Касае се за въпрос от дискретен характер и казаното не трябва да стига до чужди уши. Но мисля, че предвид обстоятелствата мога да говоря за това с вас, като се надявам да проявите дискретност. Не бих постъпил така, ако не засягаше пряко Адриан.

Изабел не можеше да сдържи нетърпението си, но Адриан я изпревари, като с непривична грубост каза:

— Я стига, Карл. Разбираме добре, че трябва да държим устите си заключени, но ако си нямал намерение да ни съобщаваш новината си, тогава ти въобще нямаше да споменеш за нея пред нас.

Карлтън изгледа хладно братовчед си и каза:

— На четвърт миля надолу по пътя, в една от пресечките, има малка странноприемница. Казва се „Кингс Хорс“. Изпреварете ме, наемете стая и ме чакайте. Не можем да обсъждаме подобно нещо посред улицата.

Адриан не можа да прикрие усмивката, която извика на лицето му съзаклятническото поведение на Карлтън, но даде съгласието си. Наеха стая и преди Карлтън да се появи, Адриан поръча да донесат две бири и една лимонада.

След като внесоха напитките и вратата отново се затвори, Карлтън най-сетне заговори по същество:

— Снощи е бил арестуван Томас Лидиард. Обвинен е в шпионска дейност в полза на Съединените щати. Арестували са го в „Клеръндън“.

— Господи! — възкликна Изабел и потърси с очи Адриан.

Той гледаше Карлтън прямо, с изражение на лицето, което не говореше нищо за впечатлението, което думите бяха произвели върху него.

— Предполагам, с достатъчно доказателства за вината му?

— Напълно достатъчно — враждебно отвърна Карлтън. — Доколкото знам, с него се познавате още от Съединените щати?

— Учили сме в едно и също училище. Но може би с него си се познавал и ти, Карл. Съвсем скоро имах случай на два пъти да го срещна в компанията на твоя добър приятел, господин Еймс-Хардинг.

Изабел недоумяваше защо при последните думи Карлтън се изчерви. С неутрален тон той отговори, че не можел да се познава с всички близки на приятелите си.

— Така е, не ще и дума — каза Адриан и се усмихна над ръба на халбата си.

Изабел се досети за смисъла на намека, съдържащ се във въпроса на Карлтън.

— Но как е възможно да си помислиш, че Адриан може да има нещо общо с шпионирането за Съединените щати? Не мога да повярвам, че си се подвел по нелепите измислици на Саймън и подозираш Адриан в толкова ужасно нещо.

— Имало е още един човек, вероятно също американски агент, който е успял да се измъкне през един от прозорците по време на залавянето. Успели са да убедят Лидиард да признае поне това.

— И само затова предполагаш, че този човек може да е Адриан? — разгневено попита Изабел.

Без да отделя поглед от братовчед си, Карлтън каза:

— Доколкото разбирам, снощи си отсъствал от дома на семейство Лейлънд.

Адриан се готвеше да отвърне на Карлтън, но той не изчака отговора му и с тих глас прибави:

— Снощи около полунощ са те видели близо до „Клеръндън“, братовчедо. А Лидиард е бил арестуван около един часа сутринта.

Адриан иронично сви вежди.

— Това официален разпит ли е, Карлтън? Кой ме е видял? В Лондон не ме познава никой, освен членовете на семейството.

— А бил ли си там?

— Виждам, че ти вече си убеден, че съм бил.

— Отговори ми искрено, Адриан — с рязък тон отсече Карлтън. — Правя това за твое добро. Ако се разбере, че съм те предупредил, с мен е свършено. Имаме късмет, че се срещнахме случайно на улицата толкова скоро, защото нямах намерение да ви посещавам, докато тази история не се изясни. Смятах да си уредим среща по някакъв друг начин. Ако успееш да напуснеш страната, преди разследването да засегне и теб, мисля, че Кесълри би ми помогнал заради дядо да попреча на намесването ти в това следствие.

Изабел усети пръстите на ръцете си леденостудени. Беше сигурна, че ако предположенията на Карлтън бяха погрешни, Адриан щеше да му се изсмее, както правеше при опитите на Саймън да го представи като злодей в своите измислени истории. И в най-лошите предчувствия не бе допускала нещо толкова ужасно. Не бе в състояние да контролира треперенето на гласа си, но се чу да изрича:

— Кой друг, ако не Куентин би могъл да ти каже, че снощи е видял Адриан? Как можеш да вярваш на човек, за когото знаеш, че има всички основания да се опита да навреди на Адриан? Това е по-лошо, отколкото да вярваш на Саймън, той поне не е в състояние да му нанесе истинска вреда.

Карлтън бе шокиран от думите ѝ.

— Куентин не би могъл да лъже за толкова важно нещо като това дори и за да си отмъсти на Адриан. Той не е в състояние да извърши такава подлост, Изабел.

— Напротив, в състояние е, това няма да бъде първата му лъжа — яростно отвърна тя. — Адриан беше с мен през цялата нощ и не е излизал преди изгрев-слънце.

— Изабел, не намесвай себе си в тази бъркотия — побърза да каже Карлтън. — Свидетелството на Куентин не е единствената ми улика.

— И какво има още? — попита Адриан.

Карлтън не му обърна внимание, а вместо това продължи да убеждава Изабел, че съмненията му не се дължат само на свидетелството на един напуснат от годеницата си мъж.

— У Лидиард са били намерени някакви документи — неохотно продължи той. — Нима не си задавате въпроса по какъв начин съм намесен във всичко това? Документите съдържат поверителна информация, до която имах достъп и аз. Те касаят хода на войната със

Съединените щати през идните няколко месеца. Със сигурност си спомням, че все още бяха у мен в деня преди Адриан да замине за Дорсет. Когато не работя, държа книгата си заключени в сейф, но за умен човек — какъвто според мен си, братовчеде — не би представлявало трудност да преодолее такава незначително препятствие.

— В такъв случай сред загазилите си и ти, братовчеде — сухо отбеляза Адриан. — Ако ме арестуват и изправят пред съд, не само ще пострада името Ренвил, но това би бил краят и на твоята обещаваща кариера. Истината е, че не пазиш книгата си много старателно. Аз не съм единственият, който е бил в състояние да ти откъдне каквато си пожелае информация.

— На мен ще ми се размине, но на теб — не. Баща ти е англичанин и ще те обесят без надежда да бъдеш разменен за пленени английски шпиони. А най-лошото, което могат да сторят на мен, е да ми наложат мъмрене.

— Карлтън, престани веднага! — Ужасът на Изабел нарастваше с всяка изречена дума. Беше толкова разстроена, че вече не можеше да издържа да стои седнала. — Говориш ужасни неща. Как е възможно двамата с Куентин да искате да навредите на Адриан по такъв ужасен начин?

— Истината си е истина, Изабел — непреклонно каза Карлтън.

— Това е твоята истина. А аз не знам още каква е истината за мен. — След тези думи тя избяга навън от стаята и без да изпраща човек да доведе коня ѝ, се затича през калния двор на странноприемницата право към конюшнията.

Един от конярите вече бе довел коня ѝ, преди Адриан да успее да я настигне. Когато той я доближи, видя, че тя диша учестено в стремежа си да сдържа напора на сълзите си. Когато постави ръка на рамото ѝ, за да я обърне с лице към себе си, усети, че цялото ѝ тяло трепери.

— Изабел, няма причина да се разстройваш — нежно прошепна той, застанал зад нея. — За нищо на света не бих се забъркал в подобно нещо. Карлтън, или може би той и Куентин, е измислил начин да се отърват от мен веднъж завинаги, но не са в състояние да ме накарат да избягам зад граница. Когато са арестували Лидиард, двамата бяхме заедно в стаята ти. — Изабел не каза нищо в отговор и

той удивено попита: — Изабел? Нима наистина се съмняваш в това, което твърдя?

— Ти дойде в стаята ми след един и половина — отвърна тя със съвсем тих глас. — Преди да влезеш, бях будна и чух как часовникът в коридора удари „и половина“.

— Но как така, Изабел? Та нали аз те събудих с влизането си?

Конярят спря коня ѝ близо до тях и Изабел стъпи на блокчето за възсядане и се качи върху животното, без да дава отговор на думите му. По страните ѝ се стичаха сълзи и когато тя обърна очи, за да го погледне, той видя, че бе прехапала долната си устна, за да не трепери. Посегна с ръка към юздата на коня ѝ, но Изабел дръпна поводите в обратната посока и смушка животното. В следващия момент тя с бясна скорост се отдалечаваше от конюшната в посока към изхода на странноприемницата.

Но ако Изабел бе решила да отбегне присъствието на Адриан, със сигурност бе подценила неговата упоритост. Тя се завтече право към стаята си и позвъни на Доли, за да ѝ помогне да съблече дрехите си. Нареди ѝ да предаде на останалите слуги, че има силно главоболие и не желае някой да я безпокои, дори и лейди Лейлънд или който и да е друг от семейството.

Доли възкликна при вида на калта по ръба на роклята ѝ и я остави настрана с намерението да я отнесе да я изчеткат в кухнята, щом мръсотията засъхне. Изабел свали фустите си и останала по риза, се приготвяше да облече своя пенъоар, когато в стаята се втурна Адриан.

Доли видя удивлението, което се изписа на лицето на господарката ѝ, и смело каза:

— Госпожица Лейлънд има главоболие, господин Ренвил, и тъкмо смяташе да си ляга.

Адриан не отговори нищо, а вместо това хвана за ръката смаяната слугиня, която не се осмели да се съпротивлява, и я изведе от стаята, след което плътно затвори вратата след нея.

— Как смееш да се отнасяш така с прислужницата ми? — разгневено попита Изабел. — Остави ме, Адриан. Не желая да те виждам в този момент.

— Мислиш ли, че съм работил заедно с Лидиард като шпионин, Изабел? Отговори ми и ти обещавам, че начаса ще те освободя от

присъствието си.

Единственият път, когато бе ставала свидетелка на гнева му, беше срещу Куентин. Сега беше насочен към нея. Чувстваше го като осезаема сила, с която бе опасно да си играе. Но не желаше да отстъпва от това, което считаше за истина. Беше намерила в себе си сила и достойнство, за да издържи на неодобрението на семейството си. Нямахше да приеме неприемливото само заради страха от последствията. Имаше нещо иронично във факта, че се бе почувствала силна и смела благодарение на любовта си към Адриан и сега силата и смелостта ѝ се обръщаха срещу самата нея.

— Не знам какво да мисля. Но знам, че снощи си излизал, след като аз легнах да спя. Къде си ходил?

— В „Клеръндън“, но въпреки това не съм се срещал с Томас Лидиард. Не съм и подозирал, че в този момент той е бил там, Изабел. Та аз почти не го познавам.

Изабел бе объркана от признанието му и не бе в състояние да чуе нищо друго.

— И след това си избягал и си се върнал тук. Дойде при мен, за да кажа именно това, което казах пред Карлтън — че снощи сме били заедно, и да се снабдиш с желязно алиби. Не си нарушил обещанието си пред мама от копнеж по мен, а от пресметливост.

— Не, не е имало нищо такова.

— Точно това е истината — настоя тя, без да обръща внимание на отрицанията му. — Дори и Куентин не би ме използвал по толкова подъл начин.

Това беше повече, отколкото Адриан можеше да преглътне.

— Нямам нужда от прикритието на жена. Ако се занимавах с шпионаж, последното нещо, което щях да направя, е да въвлека или изложя на опасност жената, която обичам.

— А нима ме обичаш? — хавливо попита Изабел. — Или и любовта ти е само една от многобройните ти преструвки? Как можеш да очакваш да ти вярвам, щом от устата ти излизат само лъжи?

— Мили боже! — избухна той. — Не съм лъгал нито теб, нито когото и да е друг, Изабел. Това, което направих, не беше нищо повече от една безобидна шега, а и дори тогава говорех истината, въпреки че ви оставих да тълкувате думите ми по начин, угоден за вас. Нима се съмняваш в любовта ми? Колко силна е вярата ти в мен, щом си готова

да повярваш на най-ужасни неща, казани за мен от братовчедите ми, които знаеш, че не ми мислят доброто? Каква е истинската причина, Изабел? Нима си се уплашила от това, че ако ме отпратят от Англия, ще трябва да изоставиш семейството си и всичко, на което държиш? Или ти е по-лесно да убедиш себе си, че не съм достоен за любовта ти, отколкото да си признаеш, че ти не си достойна за моята?

Опънатите нерви на Изабел бяха стигнали точката на скъсване. Тя си налагаше да задържа сълзите си пред него, но тази задача ставаше все по-непосилна.

— Бъди проклет! — изхлипа тя. — Остави ме. Господи, никога повече не искам да го виждам.

Въпреки собствените си силни думи, той изглеждаше поразен от чутото.

— Не мислиш това, което казваш, нали, Изабел? — попита с тих, хладен глас.

— Напротив — изкрещя тя, забравила, че някой можеше да чуе кавгата им. — Махай се! Ти си по-подъл и от Куентин.

Дори в момента, в който изричаше обвиненията си в предателство, някакъв тих глас вътре в нея крещеше, че е отишла твърде далеч. Очите им се гледаха в продължение на един дълъг миг, след което той се обърна и излезе, без да каже дума. Изабел дълго стоя неподвижна на мястото си, докато накрая отиде да затвори вратата.

Почувства се нещастна. Беше ли той шпионин? Тя не бе сигурна дори дали това бе от значение за нея, но не можеше да понесе мисълта, че я бе използвал, за да постигне свои користни цели.

Куентин бе твърдял, че я обича, но действията му сочеха точно обратното. Адриан ѝ бе казал, че нищо в живота му няма повече значение от нея самата, а бе правил любов с нея заради едно алиби. Самоувереността и силата на духа, които я бяха крепили през последните няколко седмици, изглежда, я напускаха и за пръв път ѝ се прииска Адриан никога да не беше внасял в живота ѝ образа на щастieto, оказал се не по-малко илюзорен от нелепата представа, която бе имала за Куентин.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Останала сама, Изабел се видя принудена да крие окаяното си положение от втората си майка, Саймън и Кити. Тя продължи да симулира главоболие и Кити, редовно страдаща от пристъпи на мигрена, се опита да ѝ предложи някои от любимите си лекове, но грубо бе срязана от Доли, която добре съзнаваше, че болката на нейната господарка не може да се облекчи със средствата на медицината.

Първият ден бе белязан от нестихващо страдание, което постепенно се превърна в безчувственост, и на следващия ден тя се събуди, облече се, яде и разговаря с останалите в къщата и накрая си легна, подобно на някакво механично устройство. В петък чувствата ѝ започнаха да се завръщат, както става с болките във вече ампутиран крайник.

Въпреки че никой не ѝ бе съобщавал за заминаването на Адриан, Изабел знаеше, че той си бе тръгнал. След като го бе отблъснала, за него не съществуваше причина да остава повече в Англия, независимо от опасенията и подозренията на Карлтън. След като безопасността на Изабел не можеше да бъде вече негова грижа, той най-вероятно нямаше да чака директен кораб за родината си и щеше да замине веднага за Португалия, а оттам за Южна Америка.

Беше го пропъдила, но въпреки това очите ѝ се напълваха със сълзи при мисълта, че Адриан бе напуснал живота и завинаги.

Повече от всичко друго на нея ѝ бе нужен душевен покой. Мислите ѝ ставаха все по-объркани с всяко оттегляне и завръщане на вярата ѝ в Адриан и неспособността да отговори на въпроса дали той бе предал любовта ѝ или тя — неговата, я бе докарала до границата на лудостта.

Изабел се видя принудена да даде някакво обяснение на втората си майка в деня, след като Адриан ги бе напуснал, очевидно без пространни оправдания, но тя въобще не спомена господин Лидиард и обвиненията на Карлтън. Единственото, което каза, бе, че двамата с

Адриан са се скарали по начин, който изключвал всяка мисъл за одобряване, и че според нея той най-вероятно е заминал за Америка. Тя остави на Карълайн грижата да обясни това на Кити и Саймън, както намери за добре, но очевидно лейди Лейлънд им бе дала да разберат, че Изабел страда силно, защото я оставиха на мира и по никакъв начин не споменаваха Адриан и внезапното му заминаване.

В същия онзи петък Куентин ги посети, за да се срещне отново с нея. Изабел се бе надявала, че след като с Адриан се оженеха, Куентин щеше да бъде принуден да приеме избора ѝ и щяха да възобновят връзката си на братовчеди, а по-късно може би и приятелството си. Но ако в крайна сметка той се окажеше разрушителят на щастието им, тя знаеше, че няма да може да му прости това никога.

Куентин преглеждаше един брой на „Спортни новини“, който бе оставен на масата от Саймън, когато Изабел влезе в златния салон. Той затвори вестника и докато се обръщаше към нея, внимателно го сгъна. Приблужи се и ѝ целуна ръка с официалност, неприсъща за предишните им срещи насаме.

— Благодаря ти, че се съгласи да ме приемеш, Изабел. Сигурно ти се иска да ме пратиш по дяволите.

Изабел леко се усмихна.

— Ще ми се прииска, ако смяташ да говорим същите неща като предния път. — Той все още държеше ръката ѝ и въпреки че обноските му не предполагаха интимност, тя счете за подходящо да я издърпа.

За момент гостът леко се съпротиви, но веднага след това размисли и я пусна.

— Бел, моля те да ми простиш за страданието, което може би съм ти причинил при предишната ни среща. — Той направи пауза, в която видя в очите ѝ, че грешките, които бе допуснал, не можеха тъй бързо да бъдат извинени. — Сам разбирам, че извинението ми не струва, Бел. Знам, че няма подходящи думи за прошката, която искам.

Погледът му излъчваше разкаяние. Приличаше на човек, целящ да изглежда разкаян, но може би върху впечатленията ѝ оказваха влияние и нейните подозрения.

— Да ти простя какво, Куентин? — В тона ѝ нямаше враждебност. — За коя от обидите си търсиш прошка?

На лицето му се появи изненада и раздразнение.

— Не предполагам, че са толкова много — отговори той с виновна усмивка и почти рязък глас. — Прости ми, Изабел, за нещата, които казах при последната ни среща, и за това, което се случи в Одзуик. Не съм искал да ти причиня болка и съжалявам, че бях нетърпелив и груб с теб и станах причина да се почувстваш заплашена. За нищо на света не бих пожелал да те нараня, Изабел, повярвай ми, моля те.

Дори решен да проси извинение, Куентин не можеше да си наложи да се признае за виновен.

— Не ти вярвам, Куентин. В Одзуик се опита да ме изнасилиш — иска ми се да забравя онази ужасна нощ, — но ти ме нарани и по друг, още по-болезнен начин, като се постара да погубиш Адриан. Мисля, че най-накрая успя — и ето това никога няма да мога да ти простя.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — Куентин свъси вежди. — За това, което му се случва, е виновен единствено само той. — Силно стисна Изабел за ръката, преди тя да успее да я отдръпне. — Не съм дошъл да се караме, а да поправим отношенията си. Може би избързвам, но вярвам, че с времето ще успея да те накарам да повярваш, че твоята всеотдайност през тези няколко години няма да остане неценена.

Изабел го погледна с невярващи очи. Явно той не бе разбрал правилно думите ѝ.

— Нима намекваш, че след всичко това двамата с теб можем да се оженим, Куентин?

На устните му се изписа разкривена усмивка.

— Не бих посмял да стигна толкова далеч в плановете си все още. Знам, че преди това трябва да заслужи доверието ти.

— Знаеш, че съм влюбена в Адриан — смело каза тя. — Че съм негова любовница още преди да напуснем Одзуик.

Въпреки че устните му все още се усмихваха, останалата част от лицето му се вкамени.

— Това, което знам, е, че те прелъсти един много хитър мъж. Моя бе грешката, че допуснах да се подведа от абсурдното му поведение. Искан ми се още тогава да бях съзрял дяволската му природа. Но сега, след като истината излезе наяве, Бел, ти трябва да си наложиш да видиш колко недостоен е той за любовта ти.

Осъдителните му думи по адрес на Адриан постигнаха обратен ефект — те с още по-голяма сила я наведоха на мисълта, че бе прибързала в оценката си. Бе повярвала на думите на хора, които имаха всички причини да му желаят злото.

— Защо правиш всичко това, Куентин? — с рязък тон попита тя. — Трудно ми е да повярвам, че мъж като теб би ме желал, знаейки, че съм се обрекла на Адриан по своя собствена воля.

— Ти принадлежиш на мен, Изабел — каза той, като се опита да я притегли в прегръдките си. — Да бъда проклет, ако му позволя да те има.

Този път Изабел се отдръпна навреме. Тя се отдалечи на няколко стъпки разстояние от него и застана до звънеца, готова да повика помощ при нужда.

— Принадлежа единствено на себе си. Затова ли си казал на Карлтън, че си видял Адриан в „Клеръндън“ в нощта, когато са арестували господин Лидиард?

— Но това е самата истина. Тогава бях там с приятели и видях Адриан да влиза в една от стаите. Струваше ми се странно, докато един познат не ми каза, че същата нощ в хотела са арестували шпионин от Съединените щати.

— И от този нищожен факт двамата с Карлтън заключихте, че той трябва да е съучастник на господин Лидиард?

— Никой разумен човек не би повярвал в толкова огромен сбор от съвпадения, Изабел. Само помисли — с умоляващ глас каза той. — И Адриан, и Томас Лидиард са американци с връзки сред английската аристокрация и признават, че са били съученици. Пристигат в Англия в една и съща седмица. Оказва се, че роднините им живеят съвсем близо едни до други. И двамата идват в Лондон в един и същи ден, а Адриан е бил в „Клеръндън“ в нощта, в която арестуват Лидиард и негов съучастник успява да избяга.

Представени по толкова прост начин, доказателствата, въпреки че си оставаха косвени, изглеждаха необорими. Изабел усети как сърцето ѝ се свива, но желанието ѝ да защити Адриан от враждебността на Куентин само се засили.

— Само защото изглежда вероятно, не значи, че не може да е просто удивителен сбор от съвпадения. Знаеш добре, че такива неща се случват понякога.

Куентин се усмихна снизходително, но преди да успее да отговори, се му почукване, вратата се отвори и в стаята влезе Мерит.

— Моля за извинение, госпожице Лейлънд. Господин Карлтън е тук и настоява да разговаря с вас веднага. Казах му, че...

Карлтън, който очевидно нямаше намерение да приема отказ, заобиколи иконома и влезе в стаята. Изабел видя лицето му и веднага освободи слугата. Карлтън мина покрай нея и застана пред брат си.

— Нима здравият разум те е напуснал напълно, Куентин? — гневно заговори той. — Можеш да мразиш Адриан колкото си искаш, но отиваш прекалено далеч в опита си да го унищожиш, като залагаш на карта честта на името Ренвил.

Без да предоставя възможност на Куентин да даде обяснение или да се защити, Карлтън се обърна към Изабел и запита:

— Къде е Адриан? Трябва да го измъкнем отгук колкото е възможно по-скоро.

Изабел го изгледа объркана и разтревожена.

— Той не е тук, Карлтън. Какво се е случило?

— Знаеш ли къде може да е отишъл? — попита той с настоятелност, която в сравнение с обичайната му сдържаност изглеждаше маниакална. — Може би ни остават само минути, преди да дойдат да го арестуват. Ако това се случи и се разбере, че съм се опитал да му помогна, с мен е свършено.

— Да го арестуват! — Изабел се почувства така, сякаш ѝ бе нанесен силен удар. — Защо ще го арестуват? Само заради някакви съвпадения и беспочвени нападки? Не е възможно един Ренвил да бъде съден като обикновен престъпник.

Карлтън нервно се засмя.

— Защо не ѝ разкажеш, братко? Или предпочиташ да ѝ разкажа аз? — Куентин мълчеше, но го изгледа свирепо. Карлтън нито за момент не показва да е уплашен от своя по-голям брат. Той се обърна към Изабел и обясни: — Куентин е разказал на своя приятел Фреди Гилбрайт за това, че е видял Адриан в „Клеръндън“ и той най-вероятно е изнамерил още средства за раздухването на подозренията. Предполагам, знаеш кой е чичото на Гилбрайт, колко голямо е влиянието му в Конната гвардия и колко силно съперничество е съществувало между него и нашия дядо. Лорд Бертрам няма да чака

друга подобна възможност, за да унищожи веднъж завинаги политическата власт и влиятелност на рода Ренвил.

— Мисля, че силно преувеличаваш нещата, Карл — уверено заговори Куентин. — Може и да съм се изпуснал пред Фреди, но си бях пийнал, а и не съм предполагал, че езикът му е толкова дълъг.

— Точно на това си разчитал. — Очите на Изабел се напълниха със сълзи на безсилна ярост. — Защото не ти е стигало само да прогониш Адриан. Искал си да бъде опозорен и обесен като предател.

— Не — обади се глас откъм вратата. — Куентин не би направил подобно нещо. — В стаята влезе Саймън, който очевидно бе подслушвал до този момент. Той беше видимо разтревожен. — Не могат да обесят Адриан само защото онази нощ е бил в „Клеръндън“, нали? — Обърна се с умоляващ глас към всички присъстващи в стаята. — Ако всички липсващи документи бъдат върнати, само ще го изпъдят от Англия, но нищо повече, нали?

— Адриан е син на чичо Франсис и наследник на дядо — поясни Карлтън. — Ще бъде съден като англичанин и ще бъде обесен като предател.

Саймън пребледня.

— Но той нищо не е направил. Аз взех онези документи от чантата ти, Карл.

Думите му бяха последвани от пълна тишина, която Куентин наруши пръв:

— Какво си направил?

— Аз ги откраднах. Мога да го докажа, защото са още у мен. Направих го в деня, когато двамата с Бел ходихме у Карлтън, за да го помолим да приеме Адриан за няколко нощи. Това ми хрумна, когато видях каква бъркотия се получи с изчезналите книжа на Карлтън в Одзуик. Надявах се, че ако Карлтън го помисли за шпионин, може да го върнат в Съединените щати, а Изабел да осъзнае грешката си и да се събере с Куентин, защото така щеше да бъде добре за всички нас.

Към края на дългия му монолог очите на младежа бяха пълни със сълзи, които той засрамено изтри с ръкава на жакета си — също като разплакано малко момченце. Изабел почувства, че краката ѝ се подкосяват и седна в най-близкото кресло.

Тогава дойде ред на Карлтън да учуди всички с думите си.

— Знаех, че си бил ти, Саймън. Разбрах за липсата на документите почти веднага след като си тръгнахте. Но ти си откраднал просто копия, а и информацията, която съдържат не е нито важна, нито строго поверителна. Реших да те оставя да се радваш на играта си. Документите, които са намерили у Лидиард, са от по-късна дата и са от доста по-сериозно естество.

— Въпреки това не мога да повярвам, че Адриан наистина е виновен. Той дойде при нас, изигра ни театър и ни направи на глупаци. Мислех си, че иска да вземе от Куентин наследството, но той му открадна Изабел. Опитвах се да го мразя, но не можех. Той е много свестен, Карл, ако си направиш труда да го опознаеш. Никога нямаше да си помислите обратното, ако не бяха глупавите истории, които съчинявах за него.

— Аха — обади се Куентин и се изсмя. — Прелъстяването на семейство Лейлънд от дивака се оказва абсолютно пълно. Каквото и да съм направил, Изабел, сторил съм го за твое добро. Може би, след като осъдят и обесят дивака за предателство, ти все пак ще осъзнаеш грешката си. Вероятно тогава аз още ще съм склонен да ти простя и да те приема обратно, въпреки че като човек на хазарта трябва да те предупредя, че колкото повече се бавиш, толкова по-малки стават шансовете ти.

След тези безочливи думи той направи небрежен поклон и напусна стаята.

Изглежда, Саймън бе единственият от тримата, който бе изненадан от арогантността на Куентин. Карлтън просто се обърна към Изабел и с тих глас попита:

— Къде е Адриан, Изабел?

— Нямам представа — призна тя. — След като разговаряхме с теб, двамата се скарахме и той напусна къщата. Предполагам, че смята да отпътува от Англия. Би било глупаво да остане при всичките тези планове да бъде погубен.

— Вярвам, че знаеш как смята да постъпи, Изабел — настояваше Карлтън. — Искам да ми кажеш къде според теб може да бъде. Мога да го предупредя, че го заплашва арест и да го скрия, докато успея да го изведа от Англия.

Изабел не отрече, че се досеща къде може да е отишъл.

— Аз сама ще го потърся — предложи тя.

— Стига глупости, Изабел! — раздразнено ѝ се противопостави Карлтън. — Не можеш да тръгнеш да търсиш сама човек, издирван за противодържавни престъпления. Представи си, че грешиш в преценката си за него и той се окаже опасен.

Карлтън прекара още няколко минути при обърканата си братовчедка в старание да я убеди, че незавидното положение на Адриан по никакъв начин не се дължеше на негови действия или думи. През това време в главата на Изабел се оформи планът на бъдещите ѝ действия.

На сбогуване Карлтън взе двете ѝ ръце в своите.

— Знам как се чувстваш, скъпа моя, и истински желая да облекча по някакъв начин страданието ти. Съзнавам, че в момента не си в състояние да ми повярваш, но с времето болката намалява и отминава.

Веднага щом излезе от стаята, Изабел затвори вратата и се обърна към Саймън:

— Вярваш ли като Куентин и Карлтън, че Адриан наистина е шпионин?

Саймън неуверено поклати глава.

— Щеше ми се да съм сигурен. Каквото и да казва Карлтън, тази идея им я подхвърлих първо аз. В началото го направих от желание да си отмъстя. А след като ти... — Саймън се изчерви и се извърна към прозореца, за да избегне погледа ѝ. — Когато ти отиде при него онази нощ в странноприемницата по пътя за Лондон, бях решен да му създам неприятности. Мислех, че просто ще го отпратят от Англия или че ще се уплаши и сам ще избяга.

— Съмняваш ли се във вината му достатъчно, за да искаш да му помогнеш?

Саймън недоверчиво я погледна.

— А какво мога да направя?

— Можеш да отидеш в Одзуик и да говориш с дядо. Разкажи му всичко, което се случи — за твоята роля, за ролята на Куентин и за предвижданията на Карлтън. Остави го да мисли за вината или невинността на Адриан каквото си иска. Важното е да разбере, че лорд Бертрам е този, който желае да му навреди, като се опита да осъди и обеси Адриан за държавна измяна, и че това може да стане само ако вината се докаже.

— Дядо за нищо на света няма да ме изслуша, Изабел — отчаяно каза Саймън. — За него аз съм само един сополанко, може дори да си помисли, че пак си измислям всичко.

— Тогава му докажи, че не си измисляш, Саймън — с твърдост в гласа отвърна тя. — Накарай го да те изслуша и преди всичко — накарай го да разбере, че зад всичко стои лорд Бертрам. Знам, че в миналото е съумял да му се противопостави. Може би все още е в състояние да го постави в шах. Не е изключено дори да се намеси заради удоволствието да попречи на своя стар враг да извърши това ужасно дело.

Саймън смътно си даваше сметка за ролята, която в случая се падаше на лорд Бертрам и призна това пред Изабел.

— По-добре ти ела с мен и разговаряй с дядо лично. Няма значение, че сте се скарали, преди да си тръгнеш. Той ще послуша по-скоро теб, отколкото мен, а и ти знаеш по-добре от мен какво трябва да му се каже.

— Аз трябва да отида в Дорсет — отговори Изабел. — Не, недей да ме разубеждаваш. Решила съм да ида до Стоукс и няма да промениш решението ми. Адриан трябва да е там, Саймън. Къде другаде може да иде? Хайде, нямаме много време за губене. Трябва да тръгнем по най-бързия начин, преди мама и Кити да са се върнали от посещението си при леля Марта. Чувствам се ужасно, че съм принудена да й оставя само бележка да не се притеснява за двама ни, но не смея да пиша повече. Ако пък я изчакам и й обясня как стоят нещата, тя ще се опита да ме разубеди да не тръгвам да търся Адриан.

— Ами ако Адриан го няма там, Изабел?

— Трябва да е там — твърдо каза тя и го остави да се приготвя за път.

Изпълнен с лоши предчувствия и безпокойство, Саймън се вслуша в молбата на сестра си и се отправи на път на кон — трябваше да стигне в Одзуик възможно най-скоро. Изабел му заръча след това да дойде при нея в Борнмът, където трябваше да я потърси в странноприемницата „Трите камбани“, в която Адриан бе отседнал веднага след слизането си на английска земя. Изабел трябваше по най-бързия начин да научи отговора на стария граф. Докато се приготви и потегли, Саймън вече беше започнал да съчинява завършека на цялата история, в който ролята на героя спасител се падаше на него.

Изабел също успя да тръгне преди връщането на лейди Лейлънд, но междуременно ѝ се наложи да приеме няколко неочаквани гости. Беше успяла да заръча да приготвят за път каретата и бе събрала най-необходимите вещи за пътуването, когато Мерит я осведоми, че в приемната чакат някакви военни, които търсели господин Ренвил.

Изабел слезе в приемната с разтуптяно сърце, следвана от слуга, който носеше кутиите с оскъдния ѝ багаж. Там завари трима войници, най-старшият от които елегантно се поклони и се представи като лейтенант Бенет.

— Моите началници желаят да разговарят с господин Адриан Ренвил, госпожице Лейлънд — каза той, когато най-сетне обясни целта на посещенията си. — Доколкото разбрах, той бил отседнал в този дом още след пристигането си в Лондон.

Това не беше съвсем вярно, но Изабел нямаше време за обяснения и затова каза:

— Да, но си тръгна. Замина в сряда следобед.

— А ще ми позволите ли да попитам закъде е заминал, госпожице Лейлънд?

— Мисля, че за Йоркшир — отговори тя, като избра Йоркшир заради отдалечеността му от Борнмът. — При свои приятели, също американци, избрали доброволното изгнание заради роялистките си убеждения. Доколкото разбрах, били в Хоупуел или нещо такова.

— Абсолютно сте сигурна, че господин Ренвил не е в къщата? — настоя лейтенантът.

Изабел въздъхна, погледна нагоре, след което се засмя.

— Можете да претърсите къщата, ако мислите, че го крием някъде тук. Но защо ще му е да се крие? Не е извършил престъпление... нали? — невинно попита тя.

— Н-не бих могъл да зная, госпожице Лейлънд — каза лейтенантът, който очевидно изпитваше неудобство от близостта на тази елегантна млада жена.

За разлика от много от колегите си, той явно нямаше благороден произход и бе принуден да напредва в службата единствено благодарение на личните си заслуги. Не притежаваше разрешение за обиск и нямаше намерение да прави подобно нещо на своя глава.

— Вие се канехте да тръгвате? — Лейтенантът смени тактиката. — Мога ли да попитам закъде и дали смятате да пътувате сама?

— Смятам да посетя болната си леля — спокойно отговори Изабел. — Тя живее близо до Бристол и ще пътувам сама. Личната ми прислужница се простуди и няма да може да ме придружи. — Надяваше се лейтенантът да не е добре запознат с обичаите на нейната класа и да не знае, че в подобен случай друга слугиня задължително трябва да заеме мястото на болната лична прислужница.

— Нали нямате нищо против да хвърлим един поглед на каретата ви, госпожице? — попита той, въпреки че безгрижността и самоувереността ѝ го бяха убедили, че казва истината.

— Разбира се, заповядайте — отговори Изабел.

Естествено разочарованият млад офицер не откри нищо в каретата и бе принуден да се оттегли в очакване на нови нареждания. Изабел се надяваше те да не включват друго посещение на дома на семейство Лейлнд, което би разтревожило втората ѝ майка. Няколко минути по-късно тя вече бе на път. Нареди на кочияша да кара към северния край на града, но щом приближиха северния път, промени нареждането си и заповяда да тръгнат в югозападна посока, към Борнмът.

Адриан се съмняваше, че ще намери сър Джеймс в Стоукс Хол. Само преди няколко дни икономът бе казал, че не очаква завръщането му в идните две седмици. Нямахше смисъл да ходи там в отсъствието на сър Джеймс, а и това беше най-вероятното място, на което щяха да го потърсят, ако бяха решени да го намерят.

Затова прояви предпазливост при избора си на път към Стоукс Хол, Според него Карлтън се опитваше да го замеси в историята с Томас Лидиард с надеждата да направи бягството му от Англия неизбежно, а и не знаеше доколко братовчед му бе решен да постигне целта си. Мотивите на Карлтън отначало му убягваха, но той отчасти се бе издал и Адриан бързо се досети за останалото.

Слабо познаваше Томас Лидиард, но си даваше сметка, че в действията и на двамата им съществуваха съвпадения, които за безпристрастен страничен наблюдател биха изглеждали доста съмнителни. Най-съмнително изглеждаше посещението му в „Клеръндън“ през онази нощ, през която се бе решил да излезе без

придружители — и съдбата се бе подиграла с него, като бе изпратила за свидетел не кого да е, а именно Куентин.

Беше напълно естествено Карлтън да избере да вярва в най-мрачните си предположения за истинската природа на характера и плановете му, а Куентин да му ги обрисова във възможно най-тъмни краски. Предвид обстоятелствата този вариант изглеждаше доста вероятен. Чувстваше се сломен от отказа на Изабел да му повярва. Но преди два дни първата му реакция бе била на хладен гняв заради предателството спрямо любовта, която бе предложил. Гневът му го бе прогонил от дома на семейство Лейлънд и му бе заповядал да се откаже от стълкновенията с братовчедите си и да напусне Англия веднага и завинаги, дори да не успееше да намери кораб, който да го откара директно в Съединените щати. Нуждаеше се от огромно разстояние, което да го дели от източника на болката, която чувстваше.

Беше логично първо да се върне в Дорсет. Искаше да се види за последен път с приятеля си, преди да отпътува, а и това беше единственото английско пристанище, което познаваше. И този път реши, вместо да използва екипаж, да отиде до Стоукс Хол, яздейки. За да се предпази от евентуални преследвачи, избра заобиколен маршрут — избягваше големите пътища, а за да не се изгуби, при първа възможност се осведомяваше за местоположението си спрямо крайната си цел. Прекара нощите срещу четвъртък и петък в малки, отдалечени от натоварени пътища странноприемници, които обслужваха нуждите единствено на местните търговци, и в петък преди обяд, по същото време, когато в дома на Изабел се появи Куентин, Адриан видя Стоукс Хол.

Беше решил да продължи към Борнмът и да се настани в някоя от по-малко известните странноприемници, каквато бе „Зеленият човек“, в която бе отседнал, преди сър Джеймс да го покани за свой гост в Стоукс Хол. Но при отбивката към имението Адриан се спря и видя, че портите бяха отворени, а на пътя и в околността нямаше никакви хора. Импулсивно изви поводите на коня и се отправи към Стоукс Хол, но не след дълго кривна по една пътека, чието продължение се губеше в дебрите на гората.

На Изабел ѝ се искаше да може да си позволи да стигне до Борнмът, яздейки на кон, но за жена без придружители при такова голямо разстояние подобно начинание би било немислимо — въпреки

отличните ѝ качества на ездач. Вместо това ѝ се наложи да се влачи по дългия път в каретата, придружена от двама слуги на коне, и да се ядосва от бавното намаляване на оставащата част от разстоянието до Борнмът.

Беше неделя сутринта, когато екипажът стигна до Стоукс Хол, и Изабел успя да разбере, че сър Джеймс още не се е върнал, а Адриан не е идвал да го търси втори път. Тогава тя реши да продължи към Борнмът и „Трите камбани“. Съдържателката на странноприемницата щеше да приеме с резерви млада и привлекателна жена, която е тръгнала на дълъг път в компанията единствено на прислугата, но Изабел бе посрещната от нейния съпруг. След като му съобщи името си, тя веднага попита дали в странноприемницата случайно не е отседнал господин Ренвил.

— За кой господин Ренвил става дума, госпожице? — поинтересува се съдържателят с явно възбудено любопитство.

— Господин Адриан Ренвил. Той е мой братовчед. Бяхме отседнали заедно със семейството ми в Одзуик Чейс, резиденцията на граф Одуин, който е наш дядо. Доколкото знам, дошъл е в Борнмът по работа, а това е странноприемницата, в която е бил отседнал веднага след пристигането си от Америка.

— А-а, този господин Ренвил значи. Не, не съм го виждал. Грешите за това, че е отсядал тук. Спомням си го добре и се сещам, че тогава няхме свободни стаи и младият господин отиде в странноприемницата „Зеленият човек“, която се намира на около една миля извън града. Възможно е и този път да е отишъл там.

Изабел нае стаи за себе си и придружаващата я прислуга. Съдържателят ѝ ги показа, след което тя заръча да карат към „Зеленият човек“, но там също не намери Адриан. Върна се в „Трите камбани“ и разпрати слугите си да го търсят в останалите странноприемници и пансиони в Борнмът.

Беше станало късен следобед, когато единият от слугите почука на вратата на стаята ѝ и щом тя го прие, той ѝ съобщи нерадостната вест, че не са успели да открият свидетелство за пребиваването на господин Ренвил в град Борнмът.

— Но той трябва да е някъде тук! — почти извика в объркването си Изабел. Даваше си сметка, че слугите на майка ѝ вероятно гледаха доста подозрително на самотното ѝ пътуване и търсенето на Адриан,

но залогът бе прекалено голям, за да се съобразява с толкова незначителни подробности. Единственото, което сега имаше значение за нея, бе да открие Адриан преди лейтенант Бенет или съответния негов заместник, натоварен да замине по следите му за Дорсет. — Съвсем сигурни ли сте, че сте проверили всяка странноприемница, всеки хотел и всеки пансион в Борнмът?

— С ваше позволение, госпожице, Борнмът не е малко селце и хората тук не познават господин Ренвил на външен вид. Ако е пожелал никой да не узнае за пристигането му, той е могъл да даде не своето, а нечие чуждо име.

Изабел бе мислила и за това и знаеше доста причини Адриан да е постъпил именно по този начин.

— Много добре — завърши разговора тя с тежка въздишка. — Оттук нататък с издирването ще се заема сама.

Изабел не разполагаше с голям избор при търсенето на занимание, което да пропъди лошите ѝ предчувствия и самообвиненията, с които безмилостно се терзаше, затова реши, че поне може да се наслади на остатъка от слънчевия ден и свежия морски въздух. Не на последно място разходката ѝ предлагаше шанса да се натъкне на Адриан на улицата.

Това така и не се случи, но той постоянно бе в мислите ѝ през целия час, който прекара в разходки по улиците и морския бряг. Тя отново и отново си припомняше важните събития от връзката им — от запознанството до внезапната раздяла. Проследявайки мислено важните разговори, които бяха водили, Изабел изведнъж се досети къде би могла да го открие.

Нямаше смисъл да се връща в „Трите камбани“, за да се преоблече, тъй като не бе взела със себе си други дрехи. Роклята за пътуване, която в момента носеше, бе достатъчно подходяща за езда. Намери бързо конюшня за коне под наем. След като се заплати, Изабел се отправи към Стоукс Хол, като потърси помощта на хора, които да ѝ покажат пътя, едва след като прецени, че се е отдалечила достатъчно от центъра на града. От съображения за безопасност не желаше да оставя следи за преследвачите на Адриан. След по-малко от час младата жена спря коня си на една поляна в гората край Стоукс Хол. Точно срещу нея, сгушена сред високите дървета, се виждаше на пръв поглед необитаемата къщичка на пазача на гората.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Адриан наблюдаваше със смесени чувства как Изабел приближава към къщичката. Една част от него ликуваше, защото фактът, че бе изминала толкова път, за да го открие, можеше да значи единствено, че го обича и има нужда да бъде с него въпреки възможните пречки и усложнения. Друга част от него все още чувстваше горчивината от това, че го бе отблъснала след толкова кратко колебание и бе повярвала в лъжите и безпочвените обвинения. Неволно в мислите му се мерна вариантът, в който Изабел служеше за примамка, която да направи залавянето му безпрепятствено.

Когато тя се приближи само на десетина крачки от къщичката, Адриан излезе оттам. Щом го видя, Изабел дръпна поводите на коня и спря. Срещна студения му поглед и остана поразена. Леко смушка коня и продължи да се приближава към него.

— Предполагах, че може да си тук. — Усмихна се въпреки хладното посрещане. — Сетих се, че нямаш нищо против компанията на катеричките и полските мишки.

Мрачният му поглед бавно отстъпи на смеха, който тя добре познаваше и за който бе копняла.

— Бяха много вкусни — отговори той. — Сама ли си?

Изабел си даде сметка, че бе заслужила подозренията му и затова не се почувства обидена.

— Да. Дойдох, за да те предупредя.

Той хвана поводите на коня ѝ.

— Така ли? Влизай тогава. Щом вече ме търсят, трябва да се пазя — на това открито място съм лесна мишена.

Изабел слезе на земята, след което Адриан я въведе в къщичката и отведе коня ѝ в малкия обор отзад, където държеше и собствения си жребец.

Тя се изненада от това, което завари вътре. В къщичката имаше една-единствена стая с отделение за спане, разположено в дъното на втория етаж, до който се стигаше по вътрешна стълба. Не беше нито

мръсно, нито немебелирано, въпреки че нещата, които трябваше да се нарекат мебели, бяха остарели и домашна изработка. На изгърканата от употреба маса бяха оставени преполовена бутилка червено вино, половин черен хляб, буца сирене и малко плодове. В камината нямаше огън и бе студено, но на една дървена пейка в дъното тя видя сгънато одеяло за покриване на краката при пътуване. Предположи, че Адриан се завива с него нощем. Ако въобще имаше легло, годно за употреба, то със сигурност беше на горния стаж.

Адриан се върна след малко. Той ѝ предложи вино и се извини за това, че се налага да ползват една и съща чаша.

— Сама разбираш, че не очаквах гости. — Той се усмихна с характерната си бегла усмивка. — При това, ако не напусна района, скоро ще ми трябват още чаши. Излиза, че не съм преценил правилно Карлтън — предполагам, че просто иска да отърве себе си и семейството от срама, който ви нося, и не ми желае злото.

— За това се е погрижил Куентин — с горчивина обясни Изабел. — Искал е да ти отмъсти и успя. — Тя му разказа за посещението на Куентин и предположението на Карлтън, че ще търсят Адриан, за да го арестуват, и накрая не пропусна и срещата си с лейтенант Бенет.

Когато тя свърши, Адриан тежко въздъхна.

— Тогава няма какво толкова да умувам. Трябва по най-бързия начин да напусна Англия. Няма дори да мога да изчакам завръщането на Джейми. Едва ли ще намеря кораб, който да ме откара директно в Съединените щати, но мога да се кача на кораб за Южна Америка. — Той се засмя. — Ако мина през Бразилия, може дори да успея да се запозная с баща ти.

— Положението все още не е толкова отчайващо — побърза да го увери тя, след което му разказа, че бе изпратила Саймън в Одзуик за съдействието на графа. — Ако останеш незабелязан още няколко дни, нещата могат да се оправят. Казах на Саймън непременно да дойде тук след разговора си с дядо. Не е изключено да пристигне още утре — та нали Одзуик е доста по-близо до Борнмът в сравнение с Лондон.

Адриан я изслуша, но по лицето му не пролича дали е съгласен или не. Той допи виното в чашата, остави я на масата, след което седна на пейката до Изабел. Взе ръцете ѝ в своите и целуна първо едната, после другата.

— Последният път, когато бяхме заедно, ти си мислеше, че съм те използвал, за да спася собствената си кожа — каза той, без да вдига поглед от ръцете ѝ. — Значи ли цялото това усилие от твоя страна, че си загрижена обесването ми да не опетни името Ренвил или е настъпила сърдечна промяна?

Настъпи моментът, от който най-много се бе страхувала.

— Щом казваш, че с господин Лидиард нямате нищо общо, аз не мога да не ти вярвам.

Адриан се усмихна лукаво.

— И все пак забелязвам, че ти се иска да ми зададеш един въпрос: Къде съм ходил онази нощ? Искат ли да знаеш, нали, Изабел? Не се страхувай от съмненията си, имаш право на тях.

— Не става въпрос за съмнения — отвърна тя, като с всички сили се стараеше да прикрие вълнението си. — Ти каза, че си бил в „Клеръндън“, но не си се срещал с господин Лидиард... — продължи Изабел, като се стремеше тонът ѝ да остане равен.

— Но какво съм търсил там? Попитай ме, Бел, попитай ме, преди въпросът да те разяде отвътре като отрова.

— Защо излезе онази нощ, след като всички си бяхме легнали, и защо отиде именно в „Клеръндън“?

— Колкото и странно да ти звучи, излязох по работа. Трябваше непременно да се срещна с един човек, но той отсъстваше от Лондон. Знаех, че трябваше да се върне късно онази вечер — очаквах го да посети събиране на негови колеги, което се провеждаше в „Клеръндън“, а вечерята щеше да продължи до много късно през нощта. Затова ми се наложи да го изчакам и след като успях да свърша работата, заради която ми бе нужен, се върнах вкъщи. Това може би не е най-точният отговор, но затова пък съответства на истината. И още нещо — докато чаках, си позволих да изпия малко алкохол, като бях убеден, че няма да ми повлияе. Но сгреших — алкохолът унищожи крехкия контрол, който упражнявах над първичните си инстинкти. В момента, в който влязох в къщата, вече си давах сметка, че нямам намерение да спя сам.

Изабел преодоля колебанието си и зададе своя последен въпрос:

— И кой бе човекът, с когото се срещна в „Клеръндън“?

В отговор Адриан извади от вътрешния джоб на палтото си сгънат лист хартия и ѝ го подаде. Тя го разтвори и започна да чете.

Още от първите думи Изабел разбра, че държи в ръцете си разрешително за встъпване в брак, в което се удостоверяваше, че бракът не влиза в разрез с църковни и правни забрани.

Тя внимателно сгъна документа и когато вдигна очи, видя, че Адриан я наблюдава. Изабел не можеше да издържи погледа му заради срама, който изпитваше. Бяха изминали по-малко от десет минути от началото на срещата им и вече се чувстваше като глупачка за това, че се бе съмнявала в любовта му. Резултатът щеше да бъде същият дори да не ѝ бе давал обяснение за онази нощ. Тя силно стисна ръцете, които държаха нейните собствени.

— Толкова съжалявам — каза с почти плачещ глас. — Толкова, толкова съжалявам. Аз те обичах... не исках да се съмнявам... Не знам защо го направих. Толкова съжалявам, Адриан. — Очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя го прегърна и заплака, едновременно засрамена и благодарна за това, че бе при него и че ужасните ѝ страхове не се бяха сбъднали.

Когато стоновете ѝ попритихнаха, Изабел се отдръпна назад и видя, че неговите очи и страни също бяха влажни. Той взе кърпичката си и нежно изтри сълзите ѝ.

— Това сигурно е пречистване. Сега, след като преодоляхме първото си общо голямо изпитание и успяхме да запазим любовта си, предполагам, че ще бъдем по-подготвени за общото ни бъдеще. Не смеех да ти го кажа досега, но бях малко загрижен за това, че смятаме да се оженим, преди да сме изпитали любовта си.

— Ти се шегуваш. — В смеха ѝ още личаха пролетите преди малко сълзи.

— Не, оглупял съм от любов. — Той я целуна жадно, сякаш я целуваше за първи път. Изправи се, хванал ръката ѝ, и я поведе към стълбите за горния етаж. — Скромното ми легло е направено от слама, но мога да ти обещаая, че ще бъдем съвсем сами — последната полска мишка изядох снощи за вечеря.

Той седна до нея върху сламата и впи устни в нейните. Изабел си помисли, че в този момент дори полските мишки не можеха да развалят чудото, което ставаше с тях. Усети целувката с цялото си тяло. Студеният въздух на неотопленото помещение се отдръпваше пред огъня, който се разгоря помежду им.

Той обсипа с целувки шията и раменете ѝ, устните му се спуснаха по вътрешната страна на ръката ѝ и накрая стигнаха до върховете на пръстите. Повдигна полите ѝ и започна да целува леко закръгления ѝ корем, откопчавайки жартиерите и сваляйки много бавно първо единия, после другия ѝ чорап. Използваше език, устни и зъби, за да съживи всеки неин нерв, и когато тя се възбуди дотолкова, че повече не можеше да издържа на това мъчение, изстена и краката ѝ сами се разтвориха.

Почти веднага Изабел усети натиска на съприкосновението му с нея. Краката ѝ се обвиха около него, а движенията ѝ в кръста се синхронизираха с неговите и тя се почувства така, сякаш двамата с Адриан се бяха превърнали в едно същество. Чу как той изстена, но вече се бе изгубила в неговото удоволствие, чувствайки как то прелива от него в нея и става нейно собствено.

Отново бе изгубила съзнание за заобикалящия ги свят, защото когато отвори очи, откри, че вече лежат един до друг, покрити с одеялото, което бе видяла сгънато при влизането си в къщичката. Той отвори очи, усетил, че тя го наблюдава. Нежно я целуна и прошепна:

— Никога недей да ме напускаш, Изабел. Никога повече няма да ти позволя да ме изоставиш.

Докато бяха правили любов, се бе стъмнило и сега ги обгръщаше уютна тъмнина. Скоро двамата неусетно заспаха.

Когато Изабел се събуди, вече бе съвсем светло. Беше се сгушила до Адриан и щом се премести встрани, одеялото откри голото ѝ рамо и тя потрепера. От студа се бе схванала — да правиш любов на легло от слама бе едно, но да спиш цяла нощ на толкова малко разстояние от студения под беше съвсем друго.

Адриан се размърда, протегна се и след като я притегли към себе си, я целуна. Изабел също го целуна, но после леко го отблъсна от себе си и с престолено възмущение каза:

— Още десет минути върху това проклето легло и ще осакатей за цял живот. — Изправи се бавно до седнало положение и мрачно погледна намачканата си рокля. — Боже господи! Какво ще стане с репутацията ми, щом ме видят, облечена в тази рокля? На всички в „Трите камбани“ ще им стане ясно, че тази нощ съм спала облечена.

Адриан беше съблякъл връхната си дреха и сега не изглеждаше толкова ужасно. Той също се бе схванал от спането на неудобното

легло.

— Тогава трябва да намеря начин да открия нещо, което да можеш да облечеш — каза той и също се надигна.

— Но как може да стане това? Съдържателят ще те познае, а ако вече те търсят...

За да прекъсне думите ѝ, той покри устата ѝ с устни.

— Никой няма да ме види, уверявам те. Ако мога, ще намеря и малко хляб и масло.

— Много те моля, не поемай ненужни рискове. Видът на роклята ми не е толкова важен. По-добре е да не рискуваме някой да разбере къде си, преди да се видя със Саймън и да разбера какъв е отговорът на дядо.

Адриан не отговори нищо. Седеше с ръце, облежнати на коленете. Наведе глава и каза:

— Изабел, не можем да разчитаме на помощ от Одуин. Дори Саймън да успее да го убеди да ми помогне, в което силно се съмнявам, не знам доколко може да е от полза, след като нещата стигнаха толкова надалеч. Вероятно е способен да ме отърве от бесилката, но дори и в това не мога да бъда сигурен. Държавите ни са във война и ако са решили да вземат главата ми, няма да им е трудно да настроят общественото мнение в своя полза. Какъвто и да е изходът, няма да ми се разминат няколко седмици или месеца затвор, а тази идея никак не ми допада. Смятам да напусна Англия при първа възможност, още днес дори, ако намеря толкова скоро кораб, който търгува с Лисабон.

— Не, Адриан, не бива да заминаваш — бързо каза тя. — Дядо трябва да може да ти помогне.

Адриан я прегърна.

— Ела с мен, Изабел, ако ме обичаш достатъчно, за да изоставиш всичко зад гърба си. Ще заминеш само с дрехите, които носиш в момента, и дори няма да е като моя съпруга, тъй като не можем да рискуваме да използваме това разрешително. Не искам да те напускам или да се разделяме втори път дори и за ден, но не мога да си позволя да остана, за да разбера кой от нас ще се окаже прав. Опасността е прекалено голяма. В Лисабон ще намерим кораб за Америка и след като войната свърши, ще можем да се върнем и да се опитаме да оправим отношенията си със семейството.

Изабел бе готова да спори с него, но как можеше да настоява той да остане, когато заради нея на риск бяха подложени свободата и животът му! Тя също не желаше нова раздяла, но вземането на решението да изостави всичко и всички се оказа по-болезнено, отколкото бе очаквала. Можеше да изминат години, преди да успее да се види с втората си майка, баща си или Саймън.

— Оставих на мама само кратка бележка, в която пишеше, че ми се налага да отсъствам за няколко дни, без никакви други обяснения.

— И няма да можеш да ѝ пишеш на първо време, не и преди да напуснем пределите на страната — каза Адриан, като я гледаше изпитателно.

Беше настъпил моментът на решението. Трябваше да избира между семейството си и мъжа, когото обичаше, между лишения от любов живот и изгнание с Адриан. Ако направеше грешка, нямаше да има възможност да я поправи. Но въпреки хаоса от мисли, в който попадна, тя знаеше, че може да му даде само един отговор. Погали лицето му и нежно го целуна.

— Ще бъда с теб, където и да отидеш, дори и да трябва да тръгна с тези ужасно измачкани дрехи като твоя любовница — силно развълнувана, каза тя.

Той я притисна в прегръдката си толкова силно, че за момент ѝ се стори, че ще се задуши.

— Няма да бъде задълго, Изабел. При първа възможност ще се оженим и връзката ни ще стане напълно законна. Не забравяй, че вече може да си бременна — подметна закачливо и се изправи. — Този път ще се доверя на собствените си инстинкти и няма да разчитам на чужда помощ. Ако бях направил това по-рано, сега щяхме да сме женени.

— Саймън и Карлтън са били убедени, че пречат на плановете ни за мое добро — натъжена каза тя.

— Няма да им дадем втора подобна възможност — отговори Адриан, докато обуваше единия си ботуш. — Зад къщичката има водна помпа — можеш да се измиеш. Водата е леденостудена, но не можем да си позволим да палим огън, защото никой не бива да се досети, че къщата е обитаема.

Изабел обу чорапите си и след като се изправи, каза:

— Ами ако Саймън пристигне в Борнмът с добри новини? Може да не се наложи да заминаваме.

Адриан въздъхна и седна върху сламеното си легло. Твърдият му поглед за пореден път ѝ напомни за външността на стария граф.

— Или всичко, или нищо, Изабел — напомни ѝ той. — Или ще останеш с мен, или ще се върнеш в „Трите камбани“ при протекцията на семейството. Половинчатите мерки могат само да застрашат сигурността, дори живота ми.

Изабел си помисли за момент, че мерките, които предприемаха, са прекалени, но давайки си сметка, че става въпрос за сигурността му, бързо отхвърли мисълта за по-нататъшно настояване. Може би не бе единствена в предположението, че е логично Адриан да бъде или в Борнмът, или в Стоукс Хол. Но на преследвачите му нямаше да им провърви повече, отколкото на нея в самото начало. А и без да знаят за съществуването на къщичката, едва ли щяха да се натъкнат на нея в гъста гора като тази. Самата тя почти се бе отчаяла, докато успее да я открие. През пролетта и лятото липсващата сега зеленина на дърветата никога нямаше да ѝ позволи да забележи върха на покрива на къщичката и тя нямаше да я намери.

Докато Адриан ѝ помагаше да слезе по стръмната стълба, Изабел отбеляза, че ако бе избрала да се върне в Борнмът сама, непременно щеше да се изгуби в голямата гъста гора.

— Още по-добре — отговори ѝ той, след като я целуна по носа. — Така ще съм сигурен, че в мое отсъствие няма да ти хрумне да вършиш бели. Няма да се бавя повече от два-три часа. Ако знаех пътя, щях да се върна само след половин час, но смятам да ида до една странноприемница на западния край на града, където може да се намери това, от което имаме нужда. Алкохолът и френската дантела съвсем не са единствените неща, които се внасят контрабандно, можеш да бъдеш уверена.

Той съблече ризата си и излезе да се измие. Върна се, зачервен от студената вода и горския въздух. Облече се отново, сбогува се с Изабел и отиде да оседлае коня си. Докато той правеше това, тя също се изми. Предишният ден бе доста по-топъл и тя с нежелание установи, че измачканата ѝ рокля, освен че бе негодна за носене, бе и неподходяща за подобни ниски температури. Докато извеждаше коня си, Адриан

забеляза, че Изабел трепери от студ. Той я прегърна, за да я постопли и я посъветва:

— Недей да излизаш, докато ме няма. Ако мога да вляза в странноприемницата, без да ме забележат, ще успея да ти донеса наметалото. Междувременно се завий с одеялото и се опитай да не мислиш за това колко си гладна.

— Ако много се забавиш, ще почувствам глад не само за храна — предизвикателно каза тя.

— Тогава ще се опитам да задоволя и този твой апетит, скъпа моя — отговори ѝ усмихнат и се метна върху седлото на коня с обичайната си грациозност. — Прибери се вътре, Изабел. Искам да знам, че си на сигурно място, докато ме няма.

Тя се засмя.

— Тук няма никой друг освен нас, като изключим може би катеричките и полските мишки. Но ето — прибирам се — побърза да прибави, щом видя укорителния му поглед.

Той я изчака да затвори вратата и тя чу отдалечаващия се тропот на галопирация му кон. Беше изминала около минута, когато тишината бе нарушена от друг звук — звук от пушечен изстрел. За момент изстрелът не ѝ се стори неестествен — бе живяла достатъчно дълго в провинцията, за да свикне с гърмежите на огнестрелно оръжие. Но малко след това се чу втори изстрел и с него дойдоха опасенията, едно от друго по-ужасни. Господарят на Стоукс Хол отсъстваше от имението и това надали бяха ловци. А и браконьерите избягваха да ходят на лов през деня.

Но ако по незнаен начин в гората се бяха озовали преследвачите на Адриан, защо не се чуха изцвилвания на коне и предупреждения към него да се предаде? Тя напрегна слух, но долови само тропота на галопиращ кон. Това трябва да е Адриан, помисли си и почувства облекчение. Изглежда, все пак бяха браконьерите.

Обяснението ѝ се виждаше задоволително в последвалите пет минути, но изведнъж осъзна, че шумът от конския тропот се чува надалеч и един браконьер би се скрил, вместо да стреля по дивеча. Ако пък бе стрелял човек от имението, той със сигурност първо щеше да поиска Адриан да даде обяснение за пребиваването си в къщичката. По тялото ѝ полазиха тръпки на ужас. Краката ѝ се подкосиха. Искаше ѝ се да излезе навън, за да се увери, че Адриан бе успял да се спаси, но

инстинктът ѝ за самосъхранение ѝ подсказваше, че може да стрелят и по нея и е добре да не напуска безопасността на лесничейската къщурка. Но любовта ѝ към Адриан надделя и след още няколко минути паника и напрегане на слуха, при което не чу нищо друго, освен обичайното чуруликане на птиците, Изабел се реши да излезе и да се увери, че той не лежи ранен или убит някъде в гората.

Отвори предпазливо вратата и огледа пространството пред къщичката. Слънцето светеше силно през голите клони на високите дървета и ярките му лъчи изпълваха поляната с многобройни сенки. Изабел не видя нищо необичайно. Единствените звуци, които чуваше, бяха песните на птиците. Осмели се да излезе навън и пое по тясната пътека между растящите нагъсто дървета. След като повървя известно време, попадна на участък, в който гниеци листа и пръст бяха разхвърляни на различни страни — сигурен знак, че тук Адриан бе пришпорил коня си. Очевидно това бе мястото, където го бе застигнал звукът от изстрела.

Тя пое дълбоко дъх, за да събере смелост в търсенето на кървави следи по листата, но не видя нищо друго, освен водните капки на утринната роса. В продължение на няколко минути си повтаряше, че предположенията ѝ са плод единствено на въображението ѝ, но бе прекалено възбудена, за да се задоволи с непотвърдени надежди. В гората имаше още някой, освен нея и Адриан. Този някой бе изчезнал незабавно, след като бе стрелял по Адриан, или може би в този момент се криеше и дори наблюдаваше всяко нейно движение.

Изабел се опита да прогони паниката си и се върна в къщичката по същата пътека. Страхът отново я застигна, когато се изправи пред поляната, и тя пробяга оставащото разстояние и залости входната врата след себе си. Следващата ѝ стъпка бе да се качи по стълбата, за да се увери, че в къщичката не е влизал друг човек в нейно отсъствие. Седна на леглото и облекчено се засмя на собствената си глупост. Какво можеше да направи, ако бе заварила злодея, удобно разположен върху леглото, очакващ нейната поява?

Но кой беше този човек, който желаше да нарани Адриан и заедно с това знаеше къде може да го открие? Доколкото ѝ бе известно, за престоя му в къщичката знаеше единствено тя. Сър Джеймс можеше да е разбрал какво става с неговия приятел и да се е досетил за скривалището му, но защо би стрелял по Адриан?

Неизбежно Изабел се сети за Куентин и неприкритата му омраза към Адриан. Въпреки промяната му през последните години, тя отказваше да повярва, че е способен на подобна злина. Но не можеше да не си спомни случката с падането от моста. Бе ѝ се сторило невероятно Куентин да е нагласил всичко така, че да прилича на нещастен случай, но предположението бе дошло от Карлтън, който по-добре от всеки друг познаваше характера на собствения си брат. Дълго време я бе убеждавал, че Куентин вече не беше човекът, в когото се бе влюбила преди толкова много години, но Изабел упорито бе отказвала да повярва в това, докато в живота ѝ не се появи Адриан и тя бе принудена да погледне истината в очите. Адриан също бе намекнал, че в нещастния случай вероятно бе имал пръст и Куентин, но не си бе направил труда да обясни какво го кара да мисли така, а и Изабел не бе проявила особена настоятелност да изслуша подозренията му.

Но дори Куентин да бе в състояние да извърши подобно злодеяние, откъде можеше да знае за скривалището на Адриан? Тя си спомни за опасенията на Адриан да не би да е била проследена и това се оказваше едно от вероятните обяснения за чутите изстрели.

За известно време Изабел си наложи да вярва, че колкото и мистериозно да изглеждаше всичко, може би Адриан не е в опасност и тя не трябва да се тревожи, а просто да изчака неговото завръщане. Но в края на краищата тревогата ѝ надделя и въпреки страха си, тя излезе от къщичката, за да се увери с положителност, че опасенията ѝ са безпочвени.

Имаше късмет, че като дете баща ѝ я бе научил да оседлава кон и когато седлото и юздата се озоваха на местата си, тя спря животното край един голям камък, от който да може да го възседне. Взе поводите в ръце и набрала всичката си смелост, отново се отправи по пътеката, по която бе заминал Адриан.

Изабел се движеше бавно, като непрекъснато търсеше с очи някакви знаци, които да ѝ покажат дали Адриан не бе минал по същия маршрут, и ако бе минал, не е ли бил ранен. Когато се отдалечи на разстояние, от което не би могла да чуе тропота на коня му, тя се отказа от безплодното си търсене. Резултатът от оглеждането трябваше да я увери, че Адриан е в безопасност, но тя нямаше това усещане. Напосоки сви по най-близкото следващо отклонение от пътеката, като се молеше да не се изгуби в гората и да не се налага Адриан да я търси

след завръщането си от Борнмът, ако, разбира се, в този момент с него всичко бе наред.

Изведнъж конят на Изабел вдигна глава и изцвили. Изненадата ѝ нарасна, когато в отговор чу изцвилването на друг кон, който не се виждаше в близката околност. В тази част на гората, вероятно в резултат на предишни горски пожари, растителността не бе толкова висока и храстите бяха повече от дърветата. Съзнавайки риска окончателно да се загуби, Изабел пришпори коня си към единия от островите от високи храсти, които съставляваха тукашния пейзаж.

Близо до третия от островите от храсти, които реши да претърси, тя откри коня, с който Адриан бе тръгнал към Борнмът тази сутрин. Но от него самия нямаше и следа. Няколко пъти високо извика името му, но не получи никакъв отговор. С буца, заседнала в гърлото, Изабел се заоглежда за следи от кръв. Но отново не откри нищо. Слезе от коня и започна да претърсва пространството между храсталаците, но и тези нейни усилия се оказаха безплодни. Сега вече не можеше да има съмнение, че Адриан бе този, по който бяха стреляли, но най-ужасното беше, че в този момент той лежеше мъртъв или ранен някъде в огромната гора и никой не можеше да ѝ каже къде точно. Фактът, че бе открила коня му на това място, не бе гаранция, че и Адриан се намира някъде тук. Близо до храста, край който бе открила коня, растеше трева и най-вероятно тя бе привлякла гладното животно.

Изабел стисна силно очи, за да спре надигания се поток от сълзи. Трябваше да продължи, не трябваше да спира да го търси. Ако Адриан бе още жив, а тя отчаяно отблъскваше мисълта, че може да е мъртъв, вероятно спешно се нуждаеше от помощ. Изабел бързо се съвзе и възобнови претърсването. В продължение на няколко минути тя ровеше из дебелия слой нападали листа и разгръщаше клоните и на храсти, които бяха прекалено малки, за да могат да скрият човешко тяло.

След около петнадесет минути отчаянието ѝ отприщи неконтролируем поток от сълзи. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване, но нямаше намерение да спре да търси, докато не го откриеше. Най-накрая, след едночасово търсене, буквално се препъна в падналото му тяло.

Той лежеше в безсъзнание край един от големите храсти, почти напълно закрит от купчината листа, която бе омекотила падането му.

Освен листата, невидим го правеха и клоните на един от вечнозелените храсти, които покриваха почти половината от тялото му.

Изабел бе на път да разтвори клоните на храста, за да го претърси, когато се спъна в нещо, погледна надолу и за свой ужас забеляза ръка, облечена в тъмносин ръкав. Тя ахна, падна на колене, започна да маха от тялото му многобройните листа, които почти напълно го покриваха. Той лежеше на дясната си страна и когато младата жена махна листата от обичното лице, откри, че бе набраздено със засъхнала кръв, която се бе стекла и бе попила в кърпата на врата му. Тя отново съдържа дъха си, след което от гърдите ѝ се изтръгна горчиво стенание.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Движението из двора на странноприемницата „Трите камбани“ никога не секваше. Борнмът бе оживено пристанище дори във време на война, когато потокът от стоки, пристигащи в Англия от Европа, Близкия изток и Северна Америка, не течеше с обичайното си изобилие и постоянство. Из пристанището сега се разхождаха повече военни, отколкото търговци, но обмяната на стоки продължаваше да се разраства, тъй като търговията по вода още дълго време щеше да си остане най-евтиният и най-практичен начин за просперирането на островната държава.

Крайморските странноприемници като „Трите камбани“, които обслужваха нуждите на собствениците на кораби, търговците, морските офицери и техните семейства, се радваха на посещаемост от страна на по-отбрана клиентела. Ето защо на лъскавата карета, теглена от четири охранени червеникавокафяви коня, които очевидно не бяха взети под наем, не се обърна по-голямо внимание от това, което Адриан бе получил при влизането си в същия този двор преди около три месеца.

Каретата спря и от нея изскочи красив рус младеж, който незабавно пое задължението на прислугата на странноприемницата да разпъне сгънатата под вратата стълбичка. Стъпил на нея, той се приведе и пое ръката на показалия се отвътре възрастен мъж.

Един от конярите, силно впечатлен от изрисувания върху вратата на каретата родов герб, побърза да се притече на помощ на младежа и няколко секунди по-късно пред входа на странноприемницата вече се бе изправил граф Одуин. Саймън се скри в каретата и когато отново излезе, подаде два тръстикови бастуна на дядо си. Графът обяви, че е достатъчно силен да влезе вътре, разчитайки единствено на собствените си сили, и отказа друга помощ.

Оживлението в странноприемницата бе още по-голямо от това на двора. Саймън отвори вратата и старецът се отпрати към най-близката маса със свободен стол. Край нея седяха две млади контета, но един-

единствен поглед изпод вежди от страна на стария благородник се оказа достатъчно убедителен, за да ги накара да изберат друга маса, на която да довършат питиетата си. Доволен, че дядо му вече е настанен, Саймън хвана за ръката един от бързащите покрай него слуги и попита за съдържателя на странноприемницата. Слугата посочи с кимване към пивницата и Саймън се запъти натам. От съседната стая се чуваха гласове на спорещи хора и в следващия момент Саймън изненадано установи, че единият от гласовете му е познат. Влезе вътре, без да губи време във формалности, и видя Карлтън, чието лице бе силно зачервено, докато говореше с неестествено повишен тон, който издаваше прекомерната му душевна възбуда.

Саймън силно се изненада от присъствието на своя братовчед в странноприемницата.

— Карл, как попадна тук?

Карлтън го удостои с едва забележимо кимване и отново започна да се кара на съдържателя.

— Не разбираш ли, че не ме интересува колко си зает. Как, по дяволите, може да не забележиш, че от хана ти е изчезнал твой гост, при това жена, пътуваща без придружители, и липсва вече почти цял ден? Ако не за друго, не се ли притесняваш, че може да се е измъкнала през нощта, без да плати сметката си?

— Беше ми заплатено предварително, сър. — Деловият тон на съдържателя ясно показваше, че той няма намерение да продължава кавгата — Гостите ми имат право на уединение, сър. Щом избират да наемат спалня и приемна и след това да не ги ползват въобще, аз не мога да им се меся. — След като даде да се разбере, че за него спорът е приключил, той се обърна към Саймън и каза: — Нуждаете ли се от помощта ми, сър?

Саймън не обърна внимание на думите му и вместо това, попита Карлтън:

— Какво искаше да кажеш с това „липсва“? Изабел ли имаш предвид? Какво търсиш тук, Карл, и как разбра, че тя е тук, в Борнмът, и то точно в тази странноприемница?

— Разбира се, че имам предвид Изабел — сряза го Карлтън. — Само кръгъл глупак няма да се досети, че Адриан ще дойде право в Дорсет, а Изабел ще се втурне да го търси, без да обръща внимание на предупрежденията ми. Разпитах за нея в няколко хана и накрая открих,

че е отседнала тук. Но нея вече я нямаше. Дрехите ѝ си стоят в едната от стаите, които е наела за през нощта, но не е спала тук и не е използвала приемната си.

— Къде може да е тогава? — попита Саймън, слисан от неочакваните новини.

— Нямам представа, но ако е жива и здрава, ще се постарая този тук да заплати за небрежността си. — Той се обърна към съдържателя и му хвърли изпепеляващ поглед.

Собственикът не показа с нищо да се е впечатлил от поведението на отбраната си клиента. Той отново се обърна към Саймън:

— Както смятах да осведомя господина, ако ме беше оставил да му обясня, госпожица Лейлънд пристигна със свой собствен екипаж в компанията на няколко слуги. Ще накарам да ви ги доведат, ако пожелаете, и вероятно все някой от тях ще знае къде може да е отишла госпожицата.

Карлтън се изчерви от гняв за това, че съдържателят бе скрил от него тези подробности, но преди да успее да се разкрещи отново, Саймън взе думата:

— Много ви благодарим! Ще бъдете ли така добър да ги изпратите в приемната, която госпожица Лейлънд е наела за себе си? Оставих дядо си, граф Одуин, да ме чака в съседната стая и мисля, че той ще пожелае да ги разпита насаме.

Тази новина оказа изненадващ ефект върху двамата събеседници на Саймън.

— Тогава вашето име вероятно е Ренвил? — Този път съдържателят изпревари Карлтън.

— Не. Казвам се Лейлънд. Госпожица Лейлънд е моя сестра.

— Моето име е Ренвил — с вледеняваща ярост в гласа каза Карлтън. — Ти нарочно избягна да ми дадеш тази информация.

— В никакъв случай, сър — видимо изненадан, отвърна съдържателят на странноприемницата. — Ако още в самото начало бяхте казали, че името ви е Ренвил, щях да ви съобщя още неща за госпожица Лейлънд. Тя бързаше да открие друг господин Ренвил, господин Адриан Ренвил, и според мен това е причината за нейното отсъствие. Или го е намерила, но още не е решила да се върне, или все още го търси.

Саймън и Карлтън се спогледаха и съдържателят се възползва от създаването се затиши, за да заповяда на един от слугите да ги заведе във въпросната приемна, а той самият да се отдалечи с намерението да се погрижи за стария граф.

Изненадата на Саймън от изражението на лицето на Карлтън при влизането им в приемната се превърна в удивление, когато завариха, седнала в едно от креслата пред камината, не кого да е, а самата Изабел. Тя гледаше към вратата, сякаш бе очаквала появата им.

При влизането им Изабел се изправи.

— Знаех си, че няма да ме разочароваш, Саймън — каза тя и го посрещна с прегръдка.

За негова изненада, сестра му се разплака. Саймън направи каквото можа, за да я успокои и час по-скоро да разбере причината за нейните тревоги. В това време Карлтън освободи слугите и помогна на дядо си да седне удобно в едно от креслата пред камината. Най-накрая тя се поуспокои и Саймън я настани в креслото, в което я бяха заварили. Карлтън бе преместил още два стола пред камината и тримата мъже седнаха с лице към нея в полукръг, подобно на трибунал при съдебно заседание.

Но на съдия най-много подхождаше сериозното изражение върху лицето на Изабел.

— Не предполагам, че ще срещна теб, Карл — загадъчно каза тя. — Очаквах Куентин.

— Къде, по дяволите, беше, Изабел? — сърдито попита Карлтън. — Ужасно ни изплаши. Съдържателят каза, че си излязла вчера преди вечеря и оттогава не си се връщала. Не си ли спомняш, че ти казах да не тръгваш да търсиш Адриан сама? Аз щях да направя всичко възможно да го открия и да го предупредя. Не беше нужно да се излагаш на излишна опасност, нямаше нужда да правиш каквото и да било.

— Добре е, че Изабел не е послушала подобен глупав съвет — каза старият граф, като фиксира по-възрастния си внук с хладен поглед. — Ти напълно оплеска цялата работа, нали? Изабел поне е проявила достатъчно съобразителност да изпрати Саймън при мен. Щом още в самото начало не си могъл да предвидиш докъде ще стигне историята с обвиненията срещу Адриан в съучастие с Лидиард, тогава ти не си достоен за високия си пост в правителството. Какво, по

дяволите, мислиш, че щеше да стане, ако го бяха заловили и го бяха изправили пред съд? С теб щеше да бъде свършено и ако подозренията бѐдеха раздухани, щеше да бъде свършено и с цялото правителство.

Карлтѐн пребледня, но след малко възвѐрна самочувствието си.

— Сър, направих всичко, което беше по силите ми. В момента, в който забелязах и намек, че с Адриан може да се случи нещо неприятно, веднага се обѐрнах за съвет към хората, на които прецених, че мога да имам доверие. Но щом нещата стигнаха до знанието на лорд Бертрам, вече нищо не можех да променя. Сам разбирате, че ако се бяхме опитали да потулим случилото се, лорд Бертрам щеше да ни обвини в таен заговор, а това би било доста по-опасно от един публичен процес.

Докато Карлтѐн говореше, старият граф го наблюдаваше с безизразна физиономия.

— Боже господи, ти наистина си бил кръгъл глупак. Може и да съм стар, но още съм жив. Нима мислиш, че Бертрам може да се опита да ми навреди чрез наследника ми, ако предварително не е сигурен, че не съм в състояние да му отмѐстя? Той много добре знае, че разполагам с нужните средства да го унищожа. Явно някой го е подвел да мисли, че не мога или не желая да му отмѐщавам. Излиза, че някой е шепнал лѐжи в ушите на моя стар враг.

— Може би някой го е убедил, че вие също желаете злото на Адриан — предположи Саймѐн. — В края на краищата вие го пропѐдихте, също както и баща му.

Карлтѐн изглеждаше смирен, но в гласа му още се долавяше гняв.

— В такъв случай излиза, че виновникът трябва да е брат ми, който има всички основания да иска да се отърве завинаги от Адриан. Та нали той бе този, който видя Адриан в „Клерѐндѐн“ в нощта, когато арестуваха Лидиард? Вероятно се е постарал това да стигне до ушите на Бертрам.

Графѐт повдигна недоверчиво вежди.

— Бертрам не е по-малко хитѐр от мен. Никога не би се доверил на сведения от втора ръка, за да извѐрши подобна дѐрзост и да очаква да не си плати за това. — Без да дава повече обяснения, той, за прѐв път след влизането си, се обѐрна към Изабел: — Кѐде е моят внук?

— Някой, не знам кой, се опита да го убие — мрачно произнесе тя, при което Саймън ахна от изненада.

— Господи! Не е мъртъв, нали? — По лицето на Карлтън бе изписан ужас.

Изабел не обърна внимание на реакциите им.

— Вчера си спомних, че Адриан ми беше говорил за една изоставена къща в гората край Стоукс Хол. Взех под наем кон и намерих къщата и в нея Адриан. Бяхме решили да избягаме от Англия и той тръгна за Борнмът, за да намери кораб, с който да отплаваме. — Гласът ѝ ставаше все по-слаб и накрая тя избухна в ридания.

Саймън отиде при нея и взе ръката ѝ в своята. Той също целият трепереше.

— Недей, Бел. Ако не можеш, недей.

Тя поклати глава, за да пропъди спомена за изстрелите, които бяха уллучили сърцето ѝ.

— Не, трябва. Адриан ме остави в къщичката и тръгна за Борнмът. След няколко минути чух изстрели. После открих тялото му в купчина листа на мястото, където бе паднал от коня си.

Саймън се разплака и падна на колене до креслото на Изабел. Тя го прегърна, опря чело на главата му и не след дълго той се овладя.

— Но защо им е да го убиват? — попита я брат ѝ. — Нима са били войници, дошли, за да го заловят? И от къде на къде ще стрелят по него и после ще го оставят мъртъв в гората?

— Нямаше никакви войници — уверено каза Изабел. — Не видях никого, когато тръгнах да го търся пет минути след като чух изстрелите.

— Браконieri — с отвращение заяви Карлтън. — Господи, само като си помисля какво трябваше да преживее, за да го застрелят накрая някакви си браконieri!

— Не видях следи от браконieri, Карл. — Изабел обърна към него нетрепващия си поглед.

— Естествено, че няма да видиш — отговори ѝ той. — Никой опитен браконьер не оставя след себе си свидетелства за заниманията си. Ако е разбрал, че е стрелял не по сърна, а по човек на кон, той се е изпарил по най-бързия възможен начин.

В разговора се намеси граф Одуин:

— Не си спомням да си споменавала, че по време на изстрелите Адриан е яздел коня си.

— Така е, не съм казвала подобно нещо.

— Много интересно — каза, че си очаквала да срещнеш Куентин, а не Карлтън?

— Да.

— Но какво значение има? Разбира се, че е яздел. Няма да тръгне на толкова дълъг път пеш. — Карлтън нервно се изправи, сякаш не можеше повече да седи. Направи няколко стъпки и се облегна на камината с гръб към присъстващите. — Добре че Куентин го няма, иначе вината за станалото щеше да падне върху него.

— Щеше да бъде несправедливо — каза графът, — но нямаше да бъде незаслужено. Досега той положи всички усилия, за да навреди на наследника ми, но не можем да му припишем това престъпление. Ти си повече от глупак, Карлтън, ти си позор за името Ренвил. През цялото време си действал без предварителен план. Само ако беше намерил основателна причина да доведеш Куентин в Борнмът, вината без съмнение щеше да падне върху него. И нямаше да се опасяваш, че ще те заподозрат.

— Да ме заподозрат в какво?

— В предумишлено убийство, братовчеде — каза спокоен глас с отчетлив акцент.

Карлтън светкавично се обърна. Адриан се приближаваше към него, а той не можеше да проговори от смущение. Адриан нямаше вид на човек, по когото бяха стреляли и който само допреди часове бе лежал в безсъзнание в гората. Бе се изкъпал и преоблякъл и единственото свидетелство за това, че бе ранен, бе превръзката на лявата страна на главата му.

— Започнах да вярвам — спокойно продължи Адриан, — че над мен бди благосклонен бог, който ме е нарочил за някакъв свой бъдещ план. През последните няколко месеца натрупах доказателства, че съм надарен с няколко живота — като котките. — Той извърна глава и сега превръзката му се виждаше съвсем ясно. — На два пъти стреляха по мен, веднъж за малко не се удавих, но успях да оцелея, въпреки че шансовете ми бяха малки. — Гледаше Карлтън присмехулно. — Доста лош изстрел предвид това каква удобна мишена представлявах. И в резултат — само драскотина и сътресение.

Карлтън отвори уста, за да възрази нещо, след което скри лице в дланите си и заплака. Саймън забеляза лекото кимване на дядо си и постави ръка на рамото на братовчед си, след което го положи да седне в едно от креслата. Карлтън се задъха и закашля и най-накрая се овладя.

— Знам, че няма да повярваш, Адриан, но се радвам, че не те улучих. Иначе съм добър стрелец, всички ще го потвърдят. Стрелбата е единственото спортно умение, в което превъзхождам брат си. Когато стрелях, треперех толкова силно, че мисля — първият куршум се заби в земята. Улучих те едва втория път. Не те видях да падаш, но когато проследих коня ти, забелязах, че се разхожда без ездач и разбрах, че трябва да си паднал някъде между храстите. — Отново зарови лице в дланите си, този път без да плаче. Най-накрая каза: — По-лесно е да се решиш да убиеш някого, но много по-трудно е да го направиш.

— Но защо, Карл? — Изабел не намираше задоволително обяснение на деянието му. — Защо си искал да причиниш зло на Адриан? Той не ти е давал повод да го мразиш, за разлика от Куентин.

Адриан заговори вместо него:

— Тогава не видях, че си ти, Карл. Когато с Изабел дойдохме тук, бях уверен, че е стрелял Куентин. Веднага щом отново можех да яздя, без да падам от коня, Изабел ме доведе тук и решихме с помощта на съдържателя на странноприемницата да изненадаме Куентин и да го принудим да направи самопризнания. Но щом влязох и видях теб, Карл, веднага разбрах, че си бил ти. Веднага се досетих за причината.

— Тогава кажи я пред всички ни — заповяда графът, — защото това все още си остава мистерия. Прокълнат съм да узная едва сега, че от внуците ми само ти имаш ум в главата си.

Адриан погледна към възрастния мъж и каза:

— Моля да ме извините, сър, но това няма да ви кажа. — После се обърна към Карлтън: — И нямам намерение да казвам на когото и да било. Живей живота си както намериш за добре, Карл.

— Благодаря ти, Адриан — едва чуто отвърна Карлтън. — Дядо е напълно прав, че съм голям глупак. Моля те да ми простиш за това, което ти причиних, макар да знам, че подобна постъпка няма да можеш да ми простиш.

— Грешиш, мога да ти простя. Нежната ми половинка иска да те види окачен на бесилката — каза той и усмихнат погледна към Изабел,

— но от днес тя ще бъде прекалено заета да се запознава със съпругеските си задължения, така че няма да й остане много време да настоява за възмездие.

Карлтън отново се изправи.

— Моля и за вашата прошка, сър. Бяхте напълно прав, не действах по предварителен план. — Тръгна към вратата, но отново се обърна: — Можете да бъдете сигурен, че не съм говорил с Бертрам или с негови приближени. Това бе дело на Куентин. В интерес на истината, извърших всичко това, защото научих, че има вероятност да арестуват Адриан. Преди да узная, че може да се стигне до съдебен процес, исках само той да напусне Англия. — След тези свои загадъчни думи Карлтън излезе от стаята. След около минута, прекарана в пълно мълчание, Саймън каза:

— Нищо не разбирам. От къде на къде Карлтън ще предпочете да застреля Адриан пред възможността да остави да го арестуват?

— Не ти трябва да разбираш! — срязва го графът. — Иди и намери съдържателя, за да ни настани за през нощта.

Саймън направи кисела физиономия.

— Искате да ме отпратите, за да не чуя за какво ще си говорите — възмутено каза той. — Не съм вече дете, за да ме пъдите. Аз също взех участие във всичко това.

— Което означава, че те бива за куриер и нищо повече. Направи каквото ти е заповядано, момче. В най-скоро време ще успееш да изкопчиш подробностите от добросърдечната си сестра. — След като Саймън излезе, графът се обърна към Адриан: — Така значи, не си бил лесен нито за убиване, нито за укротяване?

— Не, никак.

— Ти си истински Ренвил, за това дума не може да става. Не само че изглеждаш като баща си, но си наследил и ума, и силния му характер.

— Щом мнението ви за баща ми е толкова високо, сър, защо сте го пропъдили далеч от семейството?

— Също като теб го биваше много и в двете неща. Докато съм жив, няма да позволя да ме предизвикват, чуваш ли, момче? Не съм забравил как се опита да ме направиш на глупак, като се престори на смешен дивак, но както и да е, ти успя да си спечелиш още един шанс. — Замълча и после едва чуто каза: — Реми е разбрал, че парапетът на

моста е бил почти напълно прерязан на мястото, откъдето двамата с Куентин паднахте в реката. — С помощта на двата си бастуна старецът се изправи на крака. — Занапред се пази, защото смятам да доживея поне сто години, ако ще да се наложи да се боря със зъби и нокти.

Вратата се отвори и в стаята влезе Саймън.

— Беше останала само една стая, дядо. Надявам се, че нямате нищо против да спим двамата в една стая.

— Разбира се, че нямам — рязко отсече старецът, облягайки се на предложената му от Саймън ръка. — Дойдох без слугите си, за да ги държа настрана от тази бъркотия, и сега няма кой да ми прислужва.

Най-после Адриан и Изабел бяха отново сами.

— Не ме гледай така, защото имам чувството, че не съм измил всичката кръв от лицето си — каза той след кратка пауза.

— Боя се да затворя очи от страх да не се окаже, че сънувам, че още си жив и здрав. — В гърлото ѝ отново заседна буца при внезапния спомен за случилото се в гората. — Беше толкова неподвижен и имаше толкова много кръв. Бях сигурна, че вече си мъртъв.

Той я притегли в прегръдката си и я целуна.

След няколко минути на нежни думи и целувки Изабел каза, че му е време да си ляга.

— Докторът твърди, че имаш мозъчно сътресение и се нуждаеш от здрав и продължителен сън, за да оздравееш.

— Ето на каква жена съм обрекъл сърцето си — оплака се той и се изправи, след като тя стана от скута му. Главата му пулсираше от болка, но Изабел му действаше по-добре от всяко лекарство, което докторите можеха да му предпишат.

— Искам да ми кажеш само едно нещо — каза тя, когато стигнаха до стаята ѝ. — Защо Карлтън се опита да те убие? Каква причина може да е имал? Нима мисли, че ти си откраднал онези негови документи?

— Това съвсем не е един въпрос, любов моя! — укори я той, когато седна на леглото. — Гувернантката ти, изглежда, не ти е преподавала аритметика както трябва.

— Не, когато приближаваше урок по аритметика, аз винаги бягах навън и се криех в градината — каза тя и после настоя: — Защо Карлтън постъпи така, Адриан?

Той за момент се поколеба, преди да отговори:

— Обещах му да не казвам на никой, но при тези обстоятелства мисля, че си заслужава да направя едно изключение. Ти пострада повече от мен, любов моя, защото, за разлика от мен, с часове си се опасявала, че е възможно вече да лежа мъртъв неизвестно къде в огромната гора. Карлтън се опита да ме убие именно защото знаеше, че не аз съм откраднал документите му.

При тези негови думи Изабел възкликна:

— Но това е абсурдно! Моля те, поне този път недей да говориш с недомлъвки.

— Внимавай, любов моя. Още имам време да се откажа от брака ни, ако прекалено ясно ми покажеш какъв живот под чехъл рискувам да си навлека. Той стреля по мен, защото беше сигурен, че аз знам кой е откраднал документите. Само като си помисля, че нямаше да разбере това, ако не бях попаднал случайно на Лидиард и Еймс-Хардинг онзи следобед в Хайд Парк или ако не се бях върнал от Дорсет по-рано, отколкото очаквах...

— Ако не престанеш веднага, Адриан, кълна се, че следващия път, когато те видя, легнал в безсъзнание под купчина листа, ще те оставя сам да се погрижиш за себе си.

По лицето на Адриан се изписа възмутено изражение.

— Любов моя, току-що ми нанесе смъртоносна рана. Аз си мислех, че се изразявам повече от ясно. Онзи ден в парка споменах, че господин Еймс-Хардинг е протеже на Карлтън. Именно той беше човекът, който... ъ-ъ... беше на гости на Карлтън онази нощ, когато се завърнах от Дорсет. Само това е било достатъчно Карлтън да ме намрази от дъното на душата си. Но фактът, че знаех, като изключим личния му прислужник, че Еймс-Хардинг е най-дългогодишният му спътник и съответно най-вероятният крадец на документите, го е накарал да се опита да се отърве от неудобен свидетел като мен. Не знам дали човекът, когото не са успели да хванат при арестуването на Лидиард онази нощ, е бил Еймс-Хардинг, но е напълно вероятно. Лидиард не е могъл да завърже кой знае колко тесни контакти за толкова кратко пребиваване в Лондон. Вероятно онази сутрин в парка те са имали предварително уговорена тайна среща.

Докато Изабел слушаше, лицето ѝ придобиваше все по-напрегнато изражение. Накрая тя внезапно схвана недоизказаното в думите му.

— О-о! Искаш да кажеш, че протежетата на Карлтън са... са негови по-особени приятели! Нямах представа. Сега вече мисля, че разбирам защо е прибягнал до тези крайни мерки. Но въпреки всичко никога няма да мога да му простя.

— Според мен може да му се вярва, когато каза, че се радва, задето не ме е улучил. — Виждайки, че Изабел не е съгласна с предположението му, той се засмя. — На него му е било достатъчно да ме изплаши, за да напусна завинаги Англия. Но когато Куентин ме е наклеветил пред лорд Бертрам, че съм съучастник на Лидиард и са издали заповед за моето арестуване, Карлтън е знаел, че ако се стигне до съдебен процес, истината за него не може да не излезе наяве.

Адриан протегна ръка към Изабел и я придърпа да седне до него на ръба на леглото.

— Току-що ми хрумна нещо — каза замислено той. — Щом Саймън е наел за себе си и дядо последната свободна стая в странноприемницата, тогава излиза, че тази нощ ще сме принудени да спим в една и съща стая.

— Не забравяй „Зеленият човек“. Там винаги оставали свободни стаи, когато в другите странноприемници всичко било заето.

— Така е, любов моя — смирено се съгласи той, — но нима си готова да пропътуваш в двуколка цяла миля в студена нощ като тази?

Изабел отказа да удостои с отговор подобен абсурден въпрос и вместо това го дари с целувка, която начаса го излекува от главоболието му.

Издание:

Елизабет Хюит. Изабел

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 1995

Редактор: Виктория Петрова

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 954-459-250-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.